SHRI RAM CHANDRA MISSION

SHAHJAHANPUR (U. P.)

SHYAM RAO

SOUVENIR

Dedicated at the Celebrations of

78th BIRTHDAY OF

SHRI RAM CHANDRAJI MAHARAJ

(Founder President of the Mission)

SHRI RAM CHANDRA MISSION

MADURAI **30—4—77**

CONTENTS

1. Ourselves
2. From Humble Beginning
3. Master's message
4. Birthday present to Master
5. Sahaj Marg as I see it
6. Transcending the opposites
7. Experiences in Sahaj Marg
8. Master Himself is the highest experience.
9. The Influence of the Divine
10. Doubts cleared by Babuji
11. Reality—All in one and one in all
12. Surrender to Masterji
13. Guru
14. What can I Do for Him?
15. Life in spirit
16. A way to realise the full potential of Sahaj Marg
17. Freedom from Bondage
18. Celestial light
19. Massage to your heart
20. Parallelism in Nature
21. பரம தத்துவம்
22. பிரார்த்தனையின் தத்துவம்
23. சாதனை அல்லது பயிற்சி

24. இதயத்தை நோக்கிய தியானம்

25. ஆண்டவனை உணர்ந்திட ஆற்றல் மிக்க வழி

26. இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் இணையற்ற நிலைமை

27. உறுதிப்பாடு

28. உபாசனையும் பிரபாவமும்

29. எண்ணம்

30. சமுத்திரத்தை இழத்தல்

31. குருதேவரின் பத்துக் கட்டளைகள்

32. ஐயம் அகற்று

33. புது உலகப் பேரொளி

34. சகஜ மார்க்கம்

35. ஸ்ரீராம் சந்த்ர மிஷன் நவயுகமாலை

36. மாஸ்டரின் இன்றியமையாமை

37. பிராணஹுதி—ஓர் விஞ்ஞானமுறை

38. குருதேவரின் பிராணஹுதிப் பெருமை

39. நம் பிரார்த்தனை

40. சத்குரு

41. நமது சின்னம்

42. Training centres in India

43. Training centres Overseas

44. Publications of Shri Ram Chandra Mission

45. Advertisements........................

PLEASE NOTE : QUOTATIONS AND SAYINGS GIVEN AT THE END OF CERTAIN ARTICLES (BOTH IN ENGLISH AND TAMIL) ARE TAKEN FROM MASTER'S WORKS.

OURSELVES

When the Grand Master, Samarth Guru Mahatma Shri Ram Chandraji Maharaj of Fatehgarh, was passing into Eternity, he expressed the desire that the method of "pranahuti" (transmission) offered by him for spiritual and yogic training of abhyasis should be offered to the whole of humanity. To fulfil this purpose, the SHRI RAM CHANDRA MISSION named after the Grand Master, was founded in 1945 by his illustrious representative and successor Mahatma Shri Ram Chandraji Maharaj of Shahjahanpur, its Founder-President, with headquarters at Shahjahanpur, Uttar Pradesh, India.

The Mission now has 71 Centres in India with near as many hundred abhyasis and 32 Centres in 14 countries abroad. To carry out the desire of Samarth Guru, our Master has trained, groomed and created Preceptors, who have been endowed with the ability to impart spiritual training to seekers through the yogic method of "pranahuti".

The aims and objectives of the Mission, summarised, are :—

1. To educate and make available to all, the art and science of yoga modified and simplified to suit modern conditions and environmental needs- this being done by the SAHAJ MARG (natural path) method of spiritual training with the supreme and everpresent help of Samarth Guru's "pranahuti" (Transmission of Divine Breath of Life).

2. To promote feelings of universal brotherhood without distinction of race, nationality, sex, or religion.

3. To conduct research in yoga under the system of SAHAJ MARG through organisations established for the purpose.
   The "Sahaj Marg Research Institute" has been functioning with headquarters at Tirupati under the direct guidance of His Holiness Shri Ram Chandraji Maharaj of Shahjahanpur. Its first Director was the foremost associate and Senior Preceptor Dr. K. C. Varadachari, M.A., Ph. D., whose passing away on Basant Panchami Day, 1971, deprived the Institute of invaluable direction and guidance and the Master of his closest associate. Dr. S. P. Srivastava of Lakhimpur-Kheri has taken over this responsible position.

4. To encourage research in yoga by grant of assistance to interested persons. Such research was undertaken by Shri Prem Sagar of Dt. Lakhimpur-Kheri, under the guidance and supervision of Dr. S. P. Srivastava and the resulting thesis was accepted by the Agra University, which conferred the Ph. D. degree on the author, in 1971.

5. To establish charitable instituitions for public service.

★

From a humble beginning!

Master laid the foundation for the spiritual uplift of the people of Madurai when He visited Madurai in 1951. There were no abhyasis then. He passed through this city in his own quiet, unassuming way, sowing the seed of Divine spirituality as He passed. After 1964 there was one lone abhyasi for a few years.

The Madurai Centre of the Mission came into formal existence in October 1967 when 23 new members received their first sittings from brother Shri P. Rajagopalachari of Madras, all in one day, in room No 52 of the Hotel College House. When brother Shri Thasma Swami came into the Mission, he kindly agreed to take up the responsibility for organising Mission work in this Centre, and offered his home for conducting Satsanghs. Shri Thasma Swami was appointed Preceptor-in-charge of this Centre when Master granted him Provisional Permission in January 1968.

Subsequently, in the early 70s'. Shri Thasma Swami constructed a large hall in the upper storey of his residence for use as a meditation hall and abhyasis are able to receive Master's Grace in comfort.

With the growth of work in this Centre, more Preceptors were permitted for work. Shri. S. Sethuratnam, Shri B. K. Rajagopal and Shri G. S. Moni were granted Provisional Permission as and when the need for more workers became pronounced. All these three brothers were subsequently transferred out of Madurai. To-day the strength of this centre is over 150 abhyasis, and Master has graciously added to the number of Preceptors, now totalling 5, to serve these abhyasis for their spiritual uplift. The preceptors attached to this centre are Shri J. R. Doreswamy Iyer, Shri V. J. Chandrasekharan, Shri W. H. Srinivasan and Sri T. M. Balasubramanian.

Preceptors from other Centres also frequently visit Madurai and help the brothers of this Centre in their spiritual work.

Regular Satsangh is held at the Centre at 7, Myna Teppakulam 3rd lane East Gate on Wednesdays at 7 p.m. and on Sundays at 7-30 a.m. A sub-centre functions at C-93, Tirunagar, at the residence of Shri W. H. Srinivasan, where Satsangh is held on Wednesdays at 7-30 p.m. and on Sundays at 7-30 a.m. A third venue is at the residence of Shri M. Palanichami, an abhyasi brother, at 7-C, Old Post Office Street, Tallakulam, where Satsangh is held on Fridays at 7-15 p.m.

Since the inception, of the Madurai Centre, Master has been pleased to Grace this Centre with his benevolent presence on three separate occasions in 1967, 1968 and in 1971. The current visit is his fourth visit We pray to Him to bless us all in the Glory of His Divine love. ★

Shri Ram Chandraji Maharaj
(Shahjahanpur U.P.)
Founder - President of the Mission

MESSAGE

Dear Brothers and Sisters,

Generally I am not in the habit of attending such functions which concern me direct but the love and the great insistence on the part of associates of Madurai centre and nearby, rather compelled me to come amidst you on this occasion. For this, Sri Parthasarathi Rajagopalachari, the General Secretary of the Mission, played no small part which made me agreeable to come to you all, in person.

Most of the brothers and sisters assembled here today have, in some way or the other, a lurking desire in their minds to achieve God or the Ultimate. When one has got a mind and a strong sincere desire to reach the state of Realisation, he will surely get the means to take him to the state of Realisation. The maxim goes 'Where there is a will, there is a way.' Idea, when it leaves its boundary, becomes thought. When thought becomes stronger, the activity for Realisation develops. One who dives deep, gets the Pearls. The burning desire for Realisation brings the goal nearer. If anybody wants that he should get benefitted, he should encourage himself to cultivate right faith, right cognition, and right morals.

The basis of Yoga has always been the right morals and proper behaviour. That is why, my Master Samarth Guru Mahatma Ram Chandraji Maharaj of Fatehgarh (U. P.) had laid very great stress on this point. He always emphasized on cultivating principled character. The way of life should be pregnant with high morals. If it is not there, a person is not capable of having the fine type of spirituality, which is beyond everything and is worth having. Freedom we want but we

Shri Ram Chandraji Maharaj

(Shahjahanpur U.P.)
Founder : President of the Mission

MESSAGE

Dear Brothers and Sisters,

Generally I am not in the habit of attending such functions which concern me direct but the love and the great insistence on the part of associates of Madurai centre and nearby, rather compelled me to come amidst you on this occasion. For this, Sri Parthasarathi Rajagopalachari, the General Secretary of the Mission, played no small part which made me agreeable to come to you all, in person.

Most of the brothers and sisters assembled here today have, in some way or the other, a lurking desire in their minds to achieve God or the Ultimate. When one has got a mind and a strong sincere desire to reach the state of Realisation, he will surely get the means to take him to the state of Realisation. The maxim goes 'Where there is a will, there is a way.' Idea, when it leaves its boundary, becomes thought. When thought becomes stronger, the activity for Realisation develops. One who dives deep, gets the Pearls. The burning desire for Realisation brings the goal nearer. If anybody wants that he should get benefitted, he should encourage himself to cultivate right faith, right cognition, and right morals.

The basis of Yoga has always been the right morals and proper behaviour. That is why, my Master Samarth Guru Mahatma Ram Chandraji Maharaj of Fatehgarh (U. P.) had laid very great stress on this point. He always emphasized on cultivating principled character. The way of life should be pregnant with high morals. If it is not there, a person is not capable of having the fine type of spirituality, which is beyond everything and is worth having. Freedom we want but we

do not know its definition. Suffering is the root and results are flowers which every associate should strive hard to have.

Many of the associates write to me about their troubles and want me to remove them. To them, as also to all others, I would say that the trouble reminds us of its silent stage. We get comfort in the state of discomfort. We remember it when its opposite is there. In this way, we develop forbearance and a little bit of peace also. Really speaking, the difficulties are the operations of Nature for our good. Some people are a little confused because I have used the word 'Nothingness' for God. They forget that only 'Nothing' is not used, 'Ness' is also there. When we think of the subtlest thing, the idea turns backward, in search of the thing which is really there. If you say 'Yes,' the idea of 'No' is also there. If I say 'No' the idea of non-existence is there. If I say 'Yes,' the idea of existence is there. But he is beyond both. He is neither 'Yes' nor 'No.' So 'Nothingness' and not 'Yesness' is the only proper and appropriate word which can be used for Him. In short our Ultimate goal should be the 'Ultimate' Himself. In whatever condition He may be, we do not have much concern. Further, we are bound by 'Yes' or 'No' but we do not know where to apply 'Yes' or where to apply 'No,' in the correct sense. This thing comes from the experience and experience comes from the experiment.

I often receive complaints from some of my associates that they are having tension and I should help them in removing this tension. They forget that when tension is caused, de-tension goes. When the tension goes, de-tension is there, which is not so heavy but still it is something. When both are gone, that can be called the stage of silence or the partial vacuum. Of course, there is no total vacuum, but we want to have as much as is possible. Total vacuum is God alone. When we merge in Divinity, the state of vacuum begins to dissolve itself; it comes to the Nearest. Silence is a part of a few grains of Spirituality and not the Reality itself. For explaining it, I can only say that silence in silence is nearer to God. That means Silence is itself the seat on which Silence stands. There are so many worms outside, which our naked eye cannot see, but they are there. So, Silence is there in abstract form, even though we may not be able to see it. It can be seen by constant practice, which 'Sahaj Marg' provides. Our prayer, in this regard is also very important. By the prayer we go from outside noise to outside Silence. By cleaning, we go from outside silence to inside silence. By prayer, we come nearer to our goal because we come in contact with the Being. The same thing gives you nectar if methodically done and the same proves harmful if it is not methodical. Proper method has been prescribed with complete clarity in 'Sahaj Marg' system.

Before concluding, I would like to say something about the thoughts coming during the meditation for which I receive complaints from many associates from practically all over the country as also from abroad. Thoughts during meditation are just like the children playing on the road. When your attention is not towards thoughts, they are wholly ineffective and are of no value. Actually thoughts do not disturb you, but you yourself feel disturbed. I have very often said that the best way to get rid of them is to be unmindful towards them and treat them as you treat uninvited guests. They rise for the sake of fall. They are leaving their field, waiting for the Divinity to come in. When the force of meditation tears off the veil of the heart, these thoughts are attracted because of a little bit of vacuum which is there. When thoughts arise, you feel disturbed. so the thoughts do not meddle with you, rather you meddle with them. Some people talk of love while others complain of fear. To them, I have to say that fear and love both have the same centre. If we drag ourselves towards the world, things of fear begin to display their character and when we are towards the Divinity, Divinity plays in Divinity itself. So, both the things are remarkable because they belong to the same centre. But we should be wise enough to take the right thing and reject the wrong one. This will be for our own good.

Real love develops in purer mind, having its Nature Divine. We can only know the unknown when we beeome unknown ourselves. Some times, these things come and go but we should grasp them and make them permanent with us. From there, you rise above My object of life is that not only every one of you present here but all the humanity should become the Real life personified i. e., life in life as I often say. Many of you have not yet fully seen the grace of the beautiful flowers of the garden and have not tasted their fragrance. I pray that you all may taste it to the full. This is the thing for which the Kings of the ancient used to leave their thrones and go to the forests for penances. But the 'Sahaj Marg' provides a system in which while living a normal worldly life in the way that all our actions may become penances themselves, we try to achieve our highest Goal — The Ultimate. Here I can help to the best of my capacity and capability but then it is your own effort that will count the most. May you be bold enough to make these efforts sincerely and seriously. This is my prayer for all of you.

Dated 30-4-1977. Ram Chandra

BIRTHDAY PRESENT TO MASTER

Raghavendra Rao, B.Sc., B.E.,
Principal, Govt. Polytechnic, Gulbarga.

The abhyasi of Sahaj Marg begins to inquire about his inner condition soon after he takes a few sittings. This earnest inquiry is the first healthy effect of transmission. When his inner solidity is removed to some extent, he becomes capable of thinking of subtler states, more easily. When his inner complexities are removed to some extent, his thinking becomes clearer and more purposeful.

Gradually, his interest in the abhyas grows more and more. His love for the Master increases rapidly. He desires to have more and more transmission. His aspiration to attain the highest condition creates restlessness in him. If there is much solidity in the heart, the abhyasi will not like this restlessness and may leave off the abhyas. If there is too much complexity in the heart, the abhyasi may turn to other grosser methods to get rid of this restlessness. On the other hand, if the abhyasi is courageous and has got full confidence in the method of Sahaj Marg, he will stick on to the Master's transmission and quickly jumps to a higher level of his being. This happens because the transmission removes the grossness and complexities and gives the abhyasi a push towards the higher condition.

The higher condition is accompanied by a feeling of a finer kind of bliss, a sense of freedom from inner bondages, or a vision of expansion into a subtler and finer region. Here the abhyasi may be so much tempted as to stagnate in that condition alone. If he has kept before him, Master alone as the goal of his life, he will not be carried away by his own desires but will pray to Master to take him to still higher levels. Again, he becomes restless and the entire process is repeated as described above but in a different kind of subtleness and beatitude.

In this way, the inner condition of the abhyasi of Sahaj Marg goes on becoming finer and finer, so much so that only an idea remains in the end which too tends to get merged in the Infinite.

Let us present our-selves to Our Beloved Babuji on the auspicious occasion of His birthday celebrations in such a condition as to make Him eager and restless to take us up to That Stage. ★

SAHAJ MARG AS I SEE IT

Km- Kasturi Chaturvedi, Lucknow.

(Translated from Hindi version, "SAHAJ MARG JAISA MAINE DEKHA HAI," by an Abhyasi brother)

The foundation of "Sahaj Marg Sadhna" which is bereft of all dogmas, is laid with the sole aim of God realisation. It is due to this that for us the 'Sadhna' begins without any outer show of rituals, by absorbing ourselves in meditation on the divine light in the heart. We, 'Abhyasis' have only one aim to practise total absorption by meditating on the divine light and treading rigorously on the path of realisation. I have felt that when the craving centralizes at one point, then as this craving intensifies, all material and outer desires start merging into that very craving. This results in retention in the heart of only one craving of divine merger. In order to make this craving stronger and more intense, the divine transmission of our beloved Master is extremely helpful. Power of His will, further strengthens our craving to get near the goal of realization. To a certain extent we become selfish in a way bv uttering-

" Naina Anthar Aay Thu Jyon Hon Naina Sapeoon
Na Hong: Dhekoo Aur Dho Na Thoi Dekhan Devoon"

After achieving our goal, the same craving exhorts others in the direction of Realization.

As we go on receiving the flow of transmission, from our beloved Master, "Sahaj Marg" becomes more 'Sahaj' for us. This is because of divine transmission, which helps in assimilating all scattered thoughts and keeping them merged in one goal. All unwanted thoughts move out automatically by the warmth of transmission power. In fact we have not to try specifically as love and conditions of purity and 'Laya' bloom of their own inside the heart. Serenity engulfs us both inside and outside in such a manner as if we have done nothing except of being absorbed in His thoughts. This condition makes us feel as though we always live with Him. Inner temperament softens to the extent that narrowness of thoughts vanish and we experience a sort of expansion within. Since these things happen to us automatically so I emphasise that Sahaj Marg Sadhna is the natural path of Realisation.

Experience of nearness with Him inside brings us to the start of Realisation and then constant remembrance brings out the condition of "Samipyata." Now the need to woo any active form is eliminated because no more we remain 'Sadhak' only but we ourselves become observers of destruction of 'Self' in the aim of His pursuit. Totally drowned in Shri Babuji's transmission it neither sounds sweet nor tantalising to the ear that we are 'Sadhaks' or 'Bhaktas'. The truth remains that what we are and whatever we are but we are restless to meet Him. This is why no outer signs remain wth us to tell or to show that we are worshippers or Bhaktas. Religious book - reading does not attract us and others may know us as belonging to any religion but really speaking we remain unaware of this and our only religion remains to realise Him. For us religion is defined not in its narrowness but in its magnanimity and we have to realize Him in its own form whatever it is. This is the real form of Eternal Bliss related to the Soul. Till 'I' is alive within, the causes of generation of grossness as well as making and unmaking of 'Sanskars' continue to rear. This brings down a curtain on our souls, tarnishes 'Mana' and bewilders the mind. We cannot distinguish between just and unjust and what we hear from others, we start practising for His realisation thereby getting ourselves tied up with such practices instead of obtaining freedom with the aid of Sadhna.

I have seen quite a few Abhyasis of Sahaj Marg engaged with various kinds of worship routines. However, we can drown ourselves completely in Sahaj Marg Sadhna where, in pursuit of His Realisation we constantly go on settling in the depth of meditation with the aid of Master's transmission and totally forgetting ourselves. Absorbed in meditation and drenched in divine light, our inner grossness melts out rendering the path of progress easier and easier. Saint Kabir has defined this condition beautifully in the following lines:

"Sahaj Sahaj Sab Koi Kahe, Sahaj Na Chinhe Koi,
Ja Sahje Harju Mile, Sahaj Kahije Soi".

Shri Babuji Maharaj has also called this as Sahaj Marg and this becomes apparent when we find ourselves closest to Him automatically in the aim of Realisation being totally absorbed in the meditation with the assistance of Shri Babuji's purest transmission. Longing to get Him becomes more and more firm and the craving does not permit of any rest. Eyes do not wish to see anything but the goal. Mind as well as thoughts wish to ponder about Him only. No rigidity, outer rituals or worship practices are capable of becoming obstacles in our path. Leave aside recitation, we do not even wish to have a single moment to read

a word, except being absorbed in the meditation. We forget as to whether we are residing on this earth or near Him. In this condition of 'Salokyata' the heart experiences the things beyond the limit of all depths and nothing else remains. Our own 'Swaroop' turns into His 'Swaroop'. In fact Sahaj Marg is such a delicate path that no other thoughts relating to any direction of North, South, East or West, even crosses us. Gradually we lose our own address and entity and then we enter into the realm of 'Sayujyata'. The will-power of the beloved Master and the constant flow of his grace within us, apart from producing the craving to get Him, also purifies the inside to the extent that we are continuously drowned in the divine waves with the only aim of His realisation. We should take bath in the Ganges when we are constantly bathing in the purest Divine grace and who would go for pilgrimage when there is a flow of unbriddled transmission in the heart, which can purify all the available pilgrim centres. Our determination for His realisation on the on hand and Shri Babuji's resolve to take us to the goal on the other hand, produces such an alertness within us that we continue to remain lost in the condition of 'Sayujyata' and cannot divert our attention outside. Totally dependent on the pure divine grace and Sahaj Marg, we must be alert to dissuage the reverse flow of any other Sadhna or practice. Till there is a hidden attraction of any outer worship inside us, howsoever, we may profess to be followers of Sahaj Marg, yet the truth remains that we have not accepted the Sahaj Marg Sadhna in the bottom of our hearts nor our meditation has touched the depth by remaining mono-directed.

As already mentioned above, Sahaj Marg is the natural path of realisation and meditation in itself is a complete Sadhna. The ingredients which are required for total absorption in the meditation and His realisation take birth automatically within us and vanish on their own after attainment of the goal. Drowned in the only craving of divine realisation and bereft of all other practices and desires to the extent of feeling Zero, we comparatively gain ten times more. His Power transforms us according to Its own shape but if and when we add one more practice in our Divine pursuit, then that power starts flowing in eleven channels and consequently our determination to get Him is also diluted in similar proportion. In Sahaj Marg Sadhna, we are fully benefitted only when in the single minded devotion to achieve the goal, we tend to become Zero yet cling to Him. Effort of our will-power, being directed towards one end, remains well fortified. Being tied up as a Zero with that one goal we experience the constant and even flow of concentrated will-power of Shri Babuji. Our beloved Master goes to this extent of saying that

some of us practise meditation and adopt cleaning process just in a mechanical fashion, and therefore, benefits do not accrue upto the desired level as our habits keep us entangled in manifold outer practises. Some of us have yet to experience the constant flow of His transmission, the reason being that our mind has place not only for Him but for so many others. Our meditation is tinged with multi-coloured thoughts instead of the only divine light. Feeble in our hearts, we are unable to take in this saying of Sri Babuji.

" God Realisation is a task for the Braves "

On the occasion of His auspicious birth-day, it is my earnest prayer to all brothers and sisters that we may, by remaining alert towards the ultimate goal of realisation and totally absorbed in meditation, turn out to be true 'Abhyasis' of Sahaj Marg. Let us prove to our beloved Sadguru Shri Babuji Maharaj that we belong to Him only and we have true craving of God Realisation. It is thus that we would be rendering real co-operation to Him and this is all that He expects from the Abhyasis. Here I remember what He once wrote to me.

> "Bitiya, dearness is on the increase and it is difficult to make both ends meet. The people should, therefore, increase His salary, i. e. the craving for God Realisation."

It is for we, Abhyasis, now to give time and find place to strive for the fulfilment of His above desire. No mother even wishes to see her children stranded and she always cherishes the dream of their best settlement in life. I have seen that Shri Babuji too feels similarly. His only desire is to settle us up soon on our Aim by guiding and taking us forward on the path of God Realisation. ★

"Philosophy is the way of Thinking; Yoga is the way of Doing; Realisation is the way Undoing."

TRANSCENDING THE OPPOSITES

S. A. Sarnad, Gulbarga.

We live in a world of opposites. Pleasure and pain, good and evil, hot and cold, love and hatred etc. are the nature of this world. These opposites are a play of the Trigunatmiki Prakriti. The common man becomes a prey to these opposites and suffers more and more. These also become an obstacle in the path of spiritual progress in the absence of correct attitude regarding them. It is only when he transcends these opposites, real knowledge dawns upon him and he finds a new meaning and purpose in life.

The sadhaka, when he enters the field of sadhana, is as good as the common man for all practical purposes. He has a hazy idea about the goal of human life and the path to be trodden. His assessment regarding the capacity of the Guide also is not correct. Although he follows the commandments of spiritual life, innumerable desires lie hidden in some remote corner of his heart yearning for their fulfillment. He lives mostly on the emotional plane for quite a long time. If, unfortunately, he comes across a chain of miseries trampling all his desires, he begins to lose his faith in spiritual life itself and is likely to become a perverted cynic. His thinking then takes a wrong direction and the result will be still more disastrous. It is exactly at this stage that he requires correct guidance. The Master of calibre transmits in him the courage required to face the odds and maintains him on the path. But, whether he likes it or not, the sadhaka has to swallow this bitter pill to gain or regain his spiritual health.

Taking pleasure on the fulfillment of desires, on the other hand, is also an interdiction in spirituality. It is the other end of the same pole as miseries are. As long as the sadhaka is in the grip of these opposites, he cannot reap the fullest benefit of spiritual life. That is why our scriptures exhort us to rise above these opposites which are like positive and negative forces set for man's destruction.

How to transcend these opposites? How to nullify or negate oneself as to escape from the clutches of these forces? It is really not so easy

as it is generally said. Unless one takes complete refuge in Master, it is well-nigh impossible to achieve this.

Firstly, the sadhaka should learn to think that Master alone is the highest Truth and all else belongs to a lower order. Secondly, he should submit himself unconditionally to Master's guidance, casting off his likes and dislikes. Generally, the abhyasis, though they are themselves not satisfied with their progress, are not prepared to hear this from Master's mouth or from any preceptor. Or, putting the other way round, they are not satisfied even with the words of appreciation and encouragement for their spiritual condition. This is a clear indication that they are not internally willing to submit to any guidance at all. They want to please themselves by going their own way. Practice, then, has no meaning for such self-styled abhyasis.

Thirdly, the sadhaka should try to take the pleasures of life with a dispassionate attitude. He should watch the working of his mind in such circumstances and should not allow it to be puffed with pride. Likewise, he should practise to take the miseries as divine blessings and remain thankful to Master for providing him an opportunity for self-purification. By constant practice, it is possible to develop such an attitude of mind.

Fourthly, the sadhaka should practise constant remembrance of Master who resides in his very heart. It is human nature to pursue the external symbol forgetting the internal, as a result of which gross methods of worship and remembrance have developed. The sadhaka must be able to distinguish between a dead custom and the dynamic path of spiritual progress. By constant introspection, he should at no stage allow his condition to stagnate or to descend to grosser levels. Constant remembrance is such a thing that it works as a panacea for all evils.

In this way, the sadhaka automatically and unknowingly rises far above the pairs of opposites because his goal—the Master—is very high. Through transmission, instincts, emotions and sentiments are all hammered and sublimated as to merge him in the Master. He will be no longer caught in the meshes of the opposites. A radical change takes place in his outlook towards life which he leads with liveliness for the sake of the Master and His Mission, enjoying the supreme condition which is beyond description. ★

EXPERIENCES IN SAHAJ MARG.

V, Parthasarathi. Vijayawada,

Experiences as related in 'Infinite Journey' by St.Kasturiji are superb and stand no comparison. To relate even something about one's own experiences is therefore superfluous, because they depend on purity, receptivity, sensitivity, love toward Master, Master's grace etc. However, these few lines are being written only to express my gratitude with all humility to Rev. Master and Rev. Sister for their guidance and blessings.

The changes in personality, temperament, behaviour towards others, regulation of food and habits etc are being avoided because transmission puts us all, who have lost the track, on the right path and thus the animal in man is tamed and brought to normalcy, step by step, with our co-operation. Of course, when the abbyasi does not open his heart, nor co-operates with Master, nor makes himself deserving of His Grace, it may not change his personality and anyone will say, 'it is throwing pearls before swine'. His vision is coloured, he develops illusions. Anyway that is not our concern. Master knows best.

As a contrast to this, I may add that Master said long back that there are about a dozen stones in the Mission, meaning thereby that these abhyasis had extreme grossness and were not receptive. With one such case, Master had patiently spent sometime on two or three occasions with no improvement. So He suggested him to drop off. Much as I' d wish, that abhyasi was adamant and came to the right conclusion that under these circumstances especially, no one other than Master could be of any avail. He did not feel disheartened. His sincerity, patience, faith, devotion, regularity in sittings, simplicity, only increased all the more. Two or three years later Master Himself called him while at Madras and told him that there was a little change in him and that he had become a little receptive. This instance clearly shows that persistence, perseverance, love toward Master do 'melt stones'.

When I was permitted to serve Master, it was very strange to me, for I was wondering how it could be done without any prescribed method or guidance. I was afraid I would make a poor show of it and

I left everything to Master and it worked. It was a vast ocean and I was in the middle. I was afraid I would be drowned. I did not know whether it was a dream or an illusion. Only I could realise I was not getting drowned, for the water was buoying me up. Later I was told that it was the Ocean of Bliss which Master wanted me to experience.

On a few occasions, while conducting satsangh I found some new faces not familiar to me at all. It was explained that souls of high cailbre do come to become receipients of Master's blessings.

On more than one occasion, I heard our prayer being repeated twice after me clearly. It was said that such prayers whicy are already charged by our Master are repeated by the same souls who happen to visit the purified places.

Sometimes, while studying the condition of the abhyasi, certain relevant features are revealed to us. On one such occasion it was a snake lingering for quite sometime. When I enquired if the abhyasi prayed to the snake—god, he said that he used to pray Lord Siva with snake round his neck. On another occasion, while cleaning the abhyasi a dagger was persisting for a considerable time. Later, on enquiry, I realised that the abhyasi used to read a lot about detective stories with great interest.

Once while giving an individual sitting to an abhyasi, I developed an excruciating pain in my chest, so severe that I had never suffered such pain at any time in my life so far. I was prone to think that it was due to the grossness of the abhyasi. I prayed to Master for relief, in vain. Then I was afraid that it might be pertaining to my constituition. Even if it were the worst, it would be the best, since it happened while serving Master. But then the pain was so intense that I could bear it no further and I opened out my eyes and the pain disappeared instantaneously. Being relieved of pain I transmitted again and the pain relapsed promptly Now I could conclude that the pain was not constitutional but due to the abhyasi himself. So I prayed to Master and started cleaning the abhyasi. Though the pain lessened I was tired and I stopped it. On enquiry, the abhyasi said that he never felt so happy all these years after joining the Mission.

About two months after this incident, a radiating force was going out from me to another abhyasi and it switched on to the point of Agni. Cleaning was going on very nicely and I felt at the end a great heaviness was relieved completely. On enquiry he said that he had never felt such intense lightness and calmness earlier. Also he felt a great burden was

thrown out of him. In both these instances the force was deep and it effectively removed the burden.

We have a few members at this centre who were the followers of a Baba, and I was told that they were cursed by him when he found them quitting him. I was giving a sitting to one of them and after it was over, he said the various incidents of his association with the Baba came to his view, and step by step they looked as though they left him once for all, as though Master removed all the remnants.

I felt on a few occasions fine particles of sand on the back of my head, being sprayed for about two minutes continuously. I was told that it is descent of Grace. After this one is said to find more strength than before.

During a Sunday Satsangh, there appeared a huge flame rather a glow without heat and bright all over the hall. There was a tinge of yellow here and there at the periphery. I was told, 'when someone sees the flame it is the sign of glory which is blessed to him by the Divine. It means that the flame will always brighten the path of higher steps for you and others. It is due to inner nearness to Rev. Master.'

There was a feeling of continuity in remembrance of Master even without my knowledge. I was told, 'It shows the inner condition is established with Rev. Master by you.'

On another occasion there was a pulsating feeling in the entire body. I was told, 'It shows the Divine contact has begun, though it is not the permanent state of Divine contact. When permanent, the vibrations will not be felt'.

Meditation was deep and at a certain stage I felt as though it is not reacting to joy or sorrow. I was told, 'you are feeling subtler conditions nowadays. When one passes from an intensive state of spirituality in the inner and when one's senses begin to live internally, subtleness grows more and more. By Master's Grace a time comes when we cross the limitation of subtleness and a new era of Divine condition opens. We begin to be Virat.'

'You will follow the path of love and Reality and will not divert your mind hither and thither. I remember one story told by Master to me. 'When Pandavas went to Himalayas in the last phase of their forest life, one day Drowpathi said to Yudhishtara, 'how beautiful is nature created by God-the mountains, lakes, trees etc.' Yudhishtara said, 'We should thank Him for all this creation. We should love God alone, because

He alone is worthy to be loved and we should have the craving for getting Him alone. We should love God for God alone and not for the things created by Him.'

I felt that meditation was going on already and some peculiar thing was enveloping me. I was told. 'this is a very good sign. It means that your inner has been taken charge of by the spiritual mother-Master. So that no bad effects etc., come unto you and because of this, abhyasis also feel better.'

'Now your absorbancy in the inner and subtler level has started. The tendencies are now getting absorbed in the inner than outwards. This indicates the arrival of a future higher condition.' There was a peculiar type of calmness. I was told, 'This is not calmness. It is a balanced condition and absorption in Divine Master is increasing and this is best for an abhyasi '

Somehow nowadays unlike previously, I am not feeling that Master is at Shahjahanpur and I am far away at Vijayawada. Also it is long since I saw Him. Even then it looked as though He is close to me and I have seen Him only this morning or yesterday. I am told, 'Glad to hear that you don't feel away from Master. This reflects that inner boundary has been removed which marks the consciousness of place and time. As such the inner bondages are broken and we are brought nearer to Master. So the outer bondages also start weakening. We have heard Master is Omnipresent. When we get habituated to Him we also merge ourselves in such a condition and all this proves the idea that Master or God is Omnipresent. At one stage, when you gave a sitting to someone in some distant town, you might have felt a bit hesitant - but when this boundary line of distance is broken, you will not feel this distance between you and the abhyasi (in a distant town). You will find one more good thing. As and when you remember Master, He will be near you'.

I felt I'm having a place in Master's heart and some sort of protection is there. I felt very confident about it. I was afraid it might be an illsusion. But the confidence overpowered me to intimate Him about this. He replied, 'It is all good and genuine what you are feeling about yourself. It speaks that absorbancy has commenced but there is one thing, you should attend to cleaning process correctly everyday.'

While giving a sitting to an abhyasi here (Ist floor), I found Master in the ground floor, at the dining table, taking rice in my plate! I could not believe my eyes, but the same picture persisted for quite sometime—'in His usual squatting position'. I felt highly grateful to Master

but what could I do? I offered Prasad to Master the next day. I was told, 'This is the beginning of that high state when the Omnipresence of Master becomes evident whenever the abhyasi turns. This indicates clearly that he has crossed or rather broken the bondage of limitation of place. This bondage breaks when the pure devotion of the abhyasi results in his inner being by Master and is pervaded and this is reflected in whatever he looks at. When the inner eye is absorbed in Master, it is reflcted on external things also. Thus this Natural Way - Sahaj Marg makes it clear that the realisation of the Highest is not only possible but quite easy through mere devotion to and faith in Master. All bondages break off themselves one by one, effortlessly through meditation alone. This is the first step in seeing Master's glory'.

SELL YOUR HEART

"Really the path nearest to yourself is the path nearest to the God. My revered Master Samarth Guru Mahatma RamChandra Ji Maharaj of Fategarh has rendered wonderful service to humanity in this respect by providing the easiest means of gaining the object of life. His methods are so easy that their very easiness has become a veil for common understanding. Simple and subtle means are needed for the realisation of the subtlest Being Realisation has been represented as a very difficult and complicated job. This offers great discouragement to people who are thereby scared away from it. Such ideas should be banished from the mind for they weaken the will which is the only instrument to help us in our onward march.

"On the basis of my personal experience I suggest a simple process which can be followed by all quite easily. If one can sell his heart i e. make a gift of it to the Divine Master, hardly any thing more remains to be done This shall naturally bring him to the state of absorbancy in the Infinite Reality. The adoption of this easy and simple technique makes the beginning of the process the very end of it What else except a tiny heart can be the fittest offering for the achievement of the dearest object of life?"

MASTER HIMSELF IS THE "HIGHEST EXPERIENCE"

G. Vijaya Ranga Chary, M. SC., LL. B.,
Hyderabad-A.P.

Way back ten years or so, I had my maiden opportunity to be with Master for a fortnight. The impress of what he meant to me then I had sketched under fifteen sections wtih the title: ABOUT MY TRYST vide issue 3 of Sahaj Marg Patrika of May 1968. The 'imperience' of that vista is a continuing experience of my being. Subsequent years have added, lastingly, to its essence.

I shall mention an incident, which I have not so far done, just to show how indulgent Master has ever been to me and how conceited I was in thinking that He could be hood-winked on his instructions.

There was an adjudication in the year 1967 by the Supreme Court of ARIZONA (U. S. A) of a two million dollar WILL of one James Kidd on the subject of: "Some Scientific Proof of a soul of human body which leaves at death". Pujya Babuji turned to me one day with a newspaper cutting in one hand and the tube of his hookah in the other, to ask if I could meet the case. Graduating only in Science and Law, I trembled at my inadequacy, but had in-voluntarily nodded 'Yes'. I however, secretly entertained the thought that I might supply the lack in my faculty by consulting my 'betters' on the subjects. Sensing this, Master laughed, saying in his own inimitable way: "You see, the time is short; hardly a month to prepare. Just write the matter out, post it to the court and let me have a copy". He then gave me a sitting, the condition of which I could not digest.

I had to go to Thirupathi to see my younger daughter, just then confined. There, I met the late Dr. K. C. Varada Chari (for the first time) and fumbled my predicament. He flared up at me and roared out: "Can this subject be worthy of my attention?" Then he stated solemnly: "I would far rather remove the souls out of the Bench of that Supreme Court, allow their wives to cry a while, and re-introduce their taken-out souls and watch the ladies smile. That would be the proper proof for the subject!"

Yet, I carried the predicament to Sedam (Karnataka State) whither we met to attend the wedding ceremony of a son of the Preceptor. Again, for the first time, I met a senior Preceptor who, I thought, would help me out. But, before I could open the subject, I found him saying to the associates gathered round him that he had tried, gone half way and abandoned the subject as not capable of a scientific proof!

As far as I was concerned it was not the disappointment I met. The command had been given and it had to be carried out well or ill.

I returned to Hyderabad, sad and chastened, already much good time lost. I ransacked libraries and went through what material I could get. Strangely, all my reference work was over in a week. Pages literally opened to me precisely where I needed to look. Notes were made and plans were completed. I began writing amidst fever and disturbance from friends and relations who chose to remember and want me only at that period! I wrote and revised and got typed a bulk of 30 thousand words and air-mailed the same to the Hon'ble Court, at Arizona. I informed Master of this to Shahjahanpur and carried a copy for presentation to Him. I wished to submit apologies for my transgression of his instructions. But before I could blurt my words out, there was the Master patting me for the attempt and introducing the copy to the many elders surrounding him at the Basanth of that year, saying: 'Here is at last one who has done what I have wanted him to do.' That Pat felt like a Jewelled crown on my head, and I still cherish the childly pride of that unique signature of His love on my person.

The lesson none-the less was learnt that Master can never be by-passed. He is the Grace. He is in himself the EXPERIENCE OF EXPERIENCES. And a faith has dawned in me that there can be no burnishing (leave alone the merit) in any and all the makings of men unless these be blessed by the Divine.

The preamble has been long, but I believe, not perhaps insufferably so.

More than my education or passing through the mill of life or the hand of providence, mine is the quaint story of how Master's spiritual alchemy has brought a proverbial prodigal to his home. More to state on this should be superfluous.

Of what may be called experiences, I have by Master's Grace sailed clear of those that charm and attract and perhaps desired too. The somatic, traumatic or the ecstatic have lost appeal not long after, I

joined the Mission. The list of 'oblivions' (substitutes for the States mentioned), I knew, could be engineered by drug or dreg. The magical and the miraculous did not hold me. But the mystical has. Being so, I have not attached importance to my earlier experiences like vibrations, jerks, panchromatic visitations, bright light spots appearing or so. I have been after the more abiding and the less colourful, of more fine and subtler kind, than the loud and the charming ones. My guidelines are what Master has of stated: feeling of calmness, plainness, lightness, simplicity and a sense of moderation and balance in all things and thoughts.

The voids and blanks, pains and sighs, the dawns and moons nothingnesses, emptinesses and onenesses and other similars, I have transperienced are beyond my word or voice.

I live with the third generation now and so work-a-day problems and challenges are many. But I find these easier to tackle and indeed I feel busier and more active in my retired life than when I was in service and youth had kept company with me. These however have not interfered with my Sadhana. On the other hand, they have impressed on me, the sanctity of diurnal existence (talked of too by Saint Kabir and others) not just in words, but as of a living experience.

May I submit that amidst all this play of domesticity, I sense the love and care and watchfulness of Master, contemporaneously if not simultaneously. I feel that Master is saving me also from the crust of age and disease and so many times have I seen such signatures of his concern in my inner person that I have sought the solace of 'tears' of which only I can weave a garland to adorn Him for His infinite Grace.

Early, after joining the Mission, I had begged Master (in many letters to Him) to grant me a small place of the scribe and minstrel to Sahaj Marg And I have reasons to believe that He has given me of these in greater abundance than I may have asked or cared.

Along with the 'Primacy' of Goal, which is a commandment of Sahaj Marg, I vividly experience a sense of its 'urgency' and what is more, an 'utter dependance' on Master as day goes after day. Indeed I feel more sure of the Goal than of anything else.

To me, Master is the humanised God and Sahaj Marg, the best of wisdom's roads to perfection. This makes a royal sail for me and I get sure of my share of the Divine patrimony.

May it be given to us all to accept Master, and to receive from Him what He has called 'Divine justice'. May we never look back in doubt or regret, but march on with spartan courage, inspired by the grandest prospect ever in the annals of spirituality-the caption in the VOICE REAL OF MASTER, "*THE LIGHT BURNS ON*". ★

THE INFLUENCE OF THE DIVINE

S. Narayanaswamy, Madras.

Truly blessed are they who have had the access to the Charmed Presence of a Divine Master, for they have nothing to worry about here or hereafter.

The world bows to Him in adoration
Regions Divine anxiously await His Advent
For perfect is he who is in touch with the Perfect.

And

Verily, Verily fortunate are the disciples
Who are under the shadow of His holy wings
In their life time and beyond
Do they march with leaps and bounds
On the grand trunk road of Spirituality.

as voiced by a Mystic Seer in His Prophecy.

Therefore, we see and feel the real relationship of a Perfect Master and a disciple and this companionship is very unique in character and there is no parallel to it.

Just for the sake of an analogy, we may refer to the love of a mother for her child and her sacrifices for the growth of her child.

In exactly the same way, when an aspirant is accepted by the Master, he takes a second birth, as it were, into the Master's House.

He inculcates in the disciple the more glorious and heavenly faculties to serve a higher purpose in life, with a great finding that man is born as a man and he should not die as an animal, as expressed by our Shri Babuji Maharaj, with a great depth of meaning for the aspirant to discern the Truth by the divine process of His taming the animal in the aspirant, by way of injecting the Life Impulse nay, by the offering of the Life Principle into life. This is termed in short as

"PRANAHUTHI" in our Sahaj Marg System. Here the Master sheds a peculiar light which gives a pull to the soul, gathers up all-pervading sensory currents and thus putting the aspirant to feel his being higher consciousness, giving equipose to the soul leading gradually to God-Head. He also sheds His Universal Love and Benediction alike for all persons of all religions, nationalities and countries. As He sows the seed divine in all, whether educated or uneducated, poor or rich, or whatsoever, His Love and Appeal are therefore Universal to entire man-kind. Therefore, Our Master in His message during the inauguration of the new Ashram of Shahjahanpur last year, gave rightly the title of His Messages "LOVE UNIVERSAL" and emphasised with a heart touching proclamation to the effect that "I DO NOT BELONG TO INDIA ALONE BUT TO THE WHOLE WORLD AND I WANT ALL MAY TASTE THE BEAUTY HIDDEN IN LOVE FOR THE ULTIMATE".

MASTER further added in His Message that,

"ONE HAS TO REMOVE ONLY BROKENNESS AND HE WILL FEEL THE LOVE FLOWING EQUALLY TO ONE AND ALL AND IT BECOMES UNIVERSAL".

Therefore, we find that universal love is not a thing to be believed or not to be believed. He who possesses a universal, nay, a supra-cosmic vision, spontaneously lives it and then everyone will be lead to find that *Love travels quicker than thought.*

As spiritual truths dawn upon a perfect Master silently and subtly, so do His Power and Influence work very quietly and sink into the very depths of the disciple's being without any word of mouth. His instructions are in a language that is speechless and can neither be imparted by words of mouth nor by word recorded.

Tongue of thought is His only instrument. It is just a matter of inner experience for the spirit to feel that harmony and touch divine. Then by the abosorption of this divine power, the embodied spirit becomes disembodied and now is ready to fly into higher regions under the shadow of His Holy wings. It becomes, therefore, the prima facie duty of the disciple to be always alert, to be ever aware and watch like a watch-tower in receiving, digesting and absorbing this divine influence and benediction of the Master for the travel to the Eternity. Rightly our Bro. Mr. Parthasarathy in his wondrous book *Sahaj Marg in Europe*, has defined that Spirituality is a travel to Eterinity. Thus His refreshing showers of spirituality flood the dry and parched hearts encrusted with the dust of the ages. Here comes the need of a perfect Master to clean the JIVA through and through of all impurities which we call in our Sahaj Marg System as grossness, until the JIVA or the soul shines forth in the primal glory and becomes luminous and living-self (live-in-god—living).

To wash and clean a JIVA from the impurities and grossnessess is no mean task. Disciple has to be pulled up from senses and their impressions which we call samskaras in our system and this none but a BRAVE MASTER of the highest order can do this arduous job. As our Bro. Mr. Parthasarthi rightly puts it, the process of cleaning and vacuumizing in order to regulate the mighty rush of thoughts and to hold them at one centre is a gigantic task itself.

The world is full of people who profess to be masters and teachers of man-kind. But they cannot possibly play the role of a Real Master and perform this arduous duty of cleaning and vacuumizing.

There are masters many and there is only one Master
There are teachers many and there is only one Teacher

Thanks to my dear Master for saving me from such a one, nay, for saving me from a dragon's mouth as expressed by our Shri Babuji Maharaj.

The next job of the Master is even more important than this. Again Bro. Mr. Parthasarathy vividly puts it in his lectures in Europe that after the process of cleaning, something has to be put into it. We clean a bottle in order to put into it something clean. As in his words, "Master puts into us His Spiritual Essence in the form of what we call transmission which is being done in a high spiritual fashion. Here is a transmission from one person to another person which we both feel and by which both benefit".

Master feeds the JIVA with the food of Life and quenches the thirst of the disciple with the water of Life until the new born child grows into a spiritual adolescent. In this respect, distance and time are of no consequence and they do not count with such a Real Master.

The overpouring grace and influence of the Divine and its support all through the path, quickens the spiritual yathra of the soul to the higher and subtler regions of Divinity. Here the time factor does not count with such a Perfect Master, as He is of the highest Order and Calibre. His mere on-look over the disciple works in a very great way for the ascent of the soul to reach its goal and the devotee feels more and more the greatness and glory of the manifestation of the Divine and when he finds the soul crossing the bodily and mental limitatations. He finds the soul proceeding on and on in its infinite journey in Master's company rather the devotee is drawn towards the Reality drowning himself in the fathomless depth of his real being with a great awe and wonder with an inward cry:

"Thou art everything' and Nothing is without Thee" ★

DOUBTS CLEARED BY BABUJI

K. Subramanian, Preceptor, Tiruchi.

One most important problem which worried me very much was not the material one but the spiritual hurdle. I had material difficulties also which did not give me much agitations in mind, because I had thrown all burdens on Him. The main worry was that I could not leave the form of Lord Rama from my mind, because even from the age of six I had a natural love towards the form of Sri Rama and my Home God Sri Rama. I wrote to Babuji about this matter. I have given below the replies received from Babuji regarding this matter:—

"I have been brought up in the family where saguna upasana is preferred and I am not opposed to it, but when anybody asks my method I guide him on the lines of my Master, Lalaji, because I can take him to Realisation and through that way alone. The time is very short. So you please ask me the answers of the questions when I meet you at Trichy. I want to guide on the lines you love, but I want to give you turning, as a special case, to the yoga side by side. If you study me you will find that I only want the realisation of my fellow beings as such I serve them without any interest or gain. I am really happy that you said what was really in your heart and I believe that you want to have "Realisation". In that case, you will have to trust one first, then the faith will follow. I am very happy to find in your letter the inclination towards higher elevation. The thing is really reserved for those who are prepared to sacrifice everything that is needed. Confidence in one-self, Faith in Master, and proper guidance are the means of attainment. There will be end of miseries, if we cut our way for further rebirth".

Master further wrote to me, "*God is one and only one; so we must take only the one to realise the one alone.* The idea of Trinity will definitely lead you to birth and rebirths". It was time, no doubt, for you to have been with the remembrance of Shri Rama or Lakshmana or

Sri Anjanaya because you had not the proper path in sight and thus you may be thankful to them for helping you to come up to the right path leading direct to Realisation. They have done their work already and now it is upto you to find out and follow further on. I also believe in the theory of Avathars. Sri Lord Rama is one of them. He could no doubt be of help during his regime. But with the advent of Sri Lord Krishna the regime of Sri Rama is over. It is now the regime of Lord Krishna that continues because nobody has yet come after him as Avathar. So in this respect we are all concerned with Him now. This is the phenomenon of nature which I have brought to light for your understanding."

"When you feel convinced that Shri Rama has directed you to follow this path, the mystery is solved Now I want to know whether you like to be lost in yourself or to retain in you the memory of Shri Rama. If you attempt successfully for the latter, your problems remain unsolved as ever and liberation shall be far off thing for you. The Avathars have always encouraged people to worship of God and if you adhere to it you are following then in the right sense. You aim at freedom from materiality. So please decide yourself and do what is right, using your own discrimination or rely upon the experiences of practical man. The saguna worship will definitely bring you round to the Saguna roopam."

"If in the present life we have sufferings we should bear them calmly with perfect resignation to God. We should do our best to mitigate them and this is the human duty. You are praying for melting the difficulties that surround you. Let us wait for His Grace".

"The problem before us is not mere deliverance from pain and misery but freedom from bondage which is the ultimate cause of pain and misery. Freedom from bondage is liberation. The endless circle of rebirth ends only when we have secured liberation. It is the end of all our pains and miseries. Anything short of liberation cannot be taken as the goal of life although there remains still a lot beyond it. You want to end even your subtle existence, which in other words *may mean Spiritual death.*"

After receiving the above letters from Babuji I got sufficient courage to face life and the difficulties vanished stage by stage. It was all possible due to His Grace. From that day onwards I never worried about sufferings and difficulties. I came to know by experience that sufferings and difficulties are temporary problems. They are only blessings from Almighty to mend our life. ★

REALITY-ALL IN ONE AND ONE IN ALL

W. H. Srinivasan, Madurai.

It was on the 8th day of February 1968—I remember the date exactly that I was drawn into the fold of Sahaj Marg through listening to an inspiring talk by the late Dr. K. C. Varadachari. The ideas and the ideals expounded by him filled my heart, engaged my intellect and permeated my entire personality. I thought over them steadily and soon became an abhyasi of Shri Ram Chandra Mission, to be exact, the next day itself.

Once an abhyasi, my progress in the spiritual life became steady. Introduced to personalities like Dr. K.C. Varadachari and Shri. S.K. Rajagopalachari senior preceptors of the Misson, by brother abhyasi Shri Sethurathnam and inspired and blessed by Pujya Shri Babhuji Maharaj on two occasions, at Thirunagar and at Madras, I feel that I have been transformed into a sober, solemn and spiritual existence. The intense experience of my Inner Mind has made me feel the vibrations of the presence of the Master in me. That spiritual satisfaction and harmony was enhanced by Anubhava at Shahjahanpur on 5th February 1976 where I had gone to attend the opening ceremony of the Ashram and Basant. I now want to share some of my thoughts with the readers in the hope that they may also experience the thrill of that great principle "One in All and All in One".

Reality is Truth or God, Saguna or Nirguna, but is beyond both. "It is as It is".—these are the Master's words. To merge with Reality, some Sadhana is required. Sadhana means intense spiritual practice aimed at attaining the goal of realising the Ultimate Truth. It differs in individuals according to their capacity, temperament and taste. If one is a student of the path of self-reliance, he should himself select the Sadhana suitable for his daily practice. If he is a student of the path of self-surrender, he should find out the right kind of Sadhana only through a Guru or spirtual Preceptor and practice it with intense faith, love and devotion.

The true object of Yoga is to find the Divine, to enter into the Divine conscience. The right type of Sadhana helps us to find our being in

the Divine. It is not a string of ideals but is one inner spiritual experience. It is not for the idle, talkative people but it is for the sincere and earnest student who has understood the magnitude of human sufferings and is really thirsting for Union with God to gain deliverance from this Samsara. It demands perseverance, dispassion and introspection with a steady and regular Abhyas.

The mind is a collection of thoughts and a bundle of habits. It is a huge heap of desires gathered from contact with the different forces of the world. It is a store house of new and old desires. It changes its colour and shade every minute. Sadhana is therefore required to control it and direct it into the proper channel. It becomes pure through renunciation and practice. The heart is the field for the action of the mind. Patanjali has given the whole Raj Yoga in the verse "YOGA IS THE SUPPRESSION AND MODIFICATION OF THE MIND STUFF".

In Brahma Vidya, no progress is possible without the active and sincere co-operation between the teacher and the taught. Fortunately for us our Grand Master Adiguru Pujya Maharaj Shri Ram Chandraji of Fategarh by His great efforts has brought to light that aspect of the old Raj Yoga which has been obsolete and neglected. He has introduced the Pranahuthi or yogic transmisson and has advised that the meditation should be on the heart and on its cleanliness. This describes the process by which the psychic powers are developed. The founder-president Pujyashri Babuji Maharaj, by his own example of simplicity, moderation, love and devotion to his Master Pujyashri Lalaji Maharaj, has reshaped the Rajyoga system as "Sahaj Marg", the natural path. The long forgotten art of transmission of the Upanishadic 'Pranasya Prana' was brought back by this special personality. The Late Dr. K. C. Varadachari termed this philosophy as the new Dharsana or the Seventh Dharsana. It is now being re-introduced and re-shaped for the eternal benefit of humanity. This method of Pranahuthi transmission can curtail the long process and enable the course of thousands of years to be covered within the span of a human life.

The most important and indispensable thing for an Abhyasi is constant remembrance of God. The meditation is purely spiritual and connects the Abhyasis with the power of the Master whose mind has become thorughly disciplined and regulated to flow into the Sahaj Marg practice through love and interest. Constant remembrance of God must be cultivated through determination and determination becomes possible only through sacrificing pleasures and shaking off idleness. The instructions of the Master are meditation in the morning before dawn, cleaning in the evening, and prayer at bedtime and always feeling the presence of God.

The Master has also analytically explained Sadhana, Upasana, Sattuva, Rajas, Tam, and the principle of invertendo, Root power or latent motion, Pralaya etc. He also says that all who participate in his work are really performing the work of Nature, that is Divine work. Opportunity comes but once in our life and the humble soul which is in search of a Master cannot do better than following the Sahaj Marg the soul and inspiration of which is our Holy Babuji Maharaj. I have always been craving for such a Master and my expectations have not been belied.

It is only the practical life that is worth having. Spiritual life is not a staircase in which we can count the steps but it is just a gentle slope which continuously leads us on by slow degrees to our ultimate goal. May all human beings wake up to the path shown above this is my earnest prayer. Let me close this article with the quotation from Shrimad Bagavaadh Geetha Chapter VI verse 29.

"Steadfast in Yoga, He sees himself in all beings
and all beings in him felf-He sees the same in all".

*

REAL EDUCATION

"The home is the school to learn patience and tolerance. To endure these things is our penance which is superior to all other kinds of penances. Therefore, repentance must be developed instead of sorrow and anger. Repentance is that emotion which makes him feel that it is really his own fault when he is scolded by others and then compels self-control. Going into forests, adopting solitude, practice of austerities and forbearance of bodily pains, are the means of getting salvation from the worldly troubles for others and for us the scoldings and the abuses and the ironical words of our relatives, friends and the worldly men are the penances and austerities".

SURRENDER TO MASTERJI

A. B. G. Somayajulu, M. A. LL. B., Advocate, Vijayawada.

Never ending, wave-like flow of thoughts, except during deep sleep, is the function of the mind. Thoughts are after the worldly objects of enjoyment of our five senses. Thought flowers as desire, the fruit of which is action. Mind reacts to the results of action. Then vasanas are formed in the mind. These vasanas are the seeds of further action. Thus the present vasanas end in action and this action creates vasanas in its turn. Thus it is a cycle. It is like a seed becoming a tree that produces similar seeds. To break this cycle, Geetha exhorts Niskama Karma, whereby there can be no reaction of the mind to the results of action. When mind does not react there are no vasanas. Most of the religious faiths go further and suggest prayer and meditation to remove the existing vasanas and to fill the mind with godly thoughts by puja, namam, japam etc. Spirtualists suggest some subtle forms like a letter, a sound, a bindu or a divinely symbol.

Now, let us sit for a while and try to meditate. We are trying to remove some vasanas and we are not allowing other thoughts. We feel a little bit of peace with exertion. Immediately the hidden vasanas in us rush in. We may be sincere in our effort and we may exert our whole life time in persuing the method. We will not completely be successful in our efforts. So it is said that divinely Grace is required to get peace without exertion. We cannot ascend to the heights of divinely Grace. It must descend to us. Grace is not showered automatically. It cannot be an accident. It cannot be in mathematical proportion to our effort. It is like tuning the receiver to the music. We must be fit to receive it. How to be fit to receive it? Quality of mind itself must change. Mind must be capable of only divinely thoughts and none else. For this, there is a long process of intensive effort. Intense devotion is necessary to receive even a glimpse of Grace. Intensive devotion and intensive love of God termed as Bhakthi is the next step. This intense love results in losing ones own identity and feels himself as one and the same of divinely

force. He feels his thoughts not to be his and his action not to be his action but of the divinely force with which he feels as identified. This is surrender. This intensity of this surrender also has got variations. It is only when it is complete like in Meerabai, Markandeya, Dhruva and Gajendra, Godly Grace showers like rain. So to achieve the object, one must have a mind of divinely thoughts, must be sincere, dedicated with devotion, affection, love, surrender and total surrender when ego is dissolved. How much on our part is necessary for this? Very few people were able to achieve this. Can an ordinary person acheive this? Is it not like swimming against the current? What a great hardship! Spirtualists who meditated upon AUM, or some sound or some bindu or some subtle symbol and succeeded in their efforts are those that left the worldly life and struggle all this life with some hard disciplines. We cannot even think of such hard spiritual disciplines. So let us see what SAHAJ MARG can give to an ordinary house-holder.

Now try this SAHAJ MARG. Suppose you are an ordinary house-holder, having to live this life with full of worldly avocations but with some inclination towards spirtualism. Take permission from a preceptor to try SAHAJ MARG and sit in meditation before him. You need not have belief in the system and you need not have affection for Masterji. But still within no time, Master's divine spirtual Grace is showered on you without any effort on your part and your mind is calm and peaceful, which you never experienced before. You need not be dedicated to him. You are making no effort of your own. But be co-operative to receive Grace. Let him work on you and let him clean your mind of its vasanas. The divine spiritual seed a is planted in you by Master's transmission known as Pranahuti which will work itself out and the quality of your mind and thoughts are gradually changed, without your knowing about it. You are experiencing the glimpses of divinely Grace. Automatically your effort becomes more intensive. The more your effort, the more. Grace you experience. Now you are becoming devoted to Master. You are developing affection towards Master. You begin to love him and gradually without your knowledge, you surrender to him. It is not by uttering the word surrender, that one can surrender to the Master. It is by intensity of our devotion and love towards Master that makes one surrender. You will not be knowing that you are surrendering to Him. Your problems in the spiritual path are solved without your asking for it. Your bliss of peace and harmony becomes deeper, and deeper subtler and subtler—all this and something more within a span of a few years. Your effort is small, your devotion is little, and you may not deserve all this but still you are having shower of divinely Grace from Master's

transmission because he loves us so much and we do not love him so much to deserve the same. Who can bestow such affection ? God will not do. With all the short-comings when we are getting so much benefit, can't we put up some more effort and begin to love Him so that gradually in no time we can surrender to Him without our knowledge. Even though we may be far off from total surrender to the extent of losing our ego can't we try the road of love and surrender and be benefited by it ? So let us try to have intense love towards our Master and without our knowing it will lead us to surrender to Masterji. ★

Meditation

The abhyasi must meditate on heart at the point where he feels beatings, feeling the Divine Presence within. He has to have a mere supposition of light and not exert to visualise it in any aspect of luminosity like the electric or moon light. He has just to think of Divine Light. Otherwise the light appearing will not be the real but that which he has pojected himself. The real light carries with it no idea of luminosity, It has the dawn colour. Under our system, an abhyasi no doubt sometimes sees the light. But the glittering light always appears at the beginning when matter comes into contact with energy. In other words, it is only a clue to show that energy has begun to work. Light not being our goal (which is beyond light or darkness) the vision of luminiosity within or without is not an indication of the attainment of Realisation If you secure even a temporary lull in meditation, it means that you have gone a step further on the path.

Serious difficulties when meditation is practised independently in accordance with the methods picked up from books. Meditation is not a mechanicalness of posture or the mere act of closing the eyes. Nor is it an act of concentration or control of mind; it is not also the suppression or strangualtion of the mind.

GURU

P. Palaniappan, B. A., B.T., Madurai.

Introduction :

0 : 1 Where brightness hoists its flag there darkness too reigns with its own reservations.

Where light glows with its illumination there gloominess prevails with its own diminitions.

Where knowledge rules there ignorance also exists.

0 : 2 The duty of a Guru is to kindle, induce, brighten the knowledge in the abhyasi. And at the same time, it is his utmost responsibility to reduce, diminish, cull out, destroy the roots of ignorance and impurities in the 'Sadhaka'. When the efficiency of the former is accelerated, automatically, velocity picks up in the latter.

0 :3 In some versions, the 'Acharya' is described as one who builds the conduct and character of the abhyasi by his own disciplined, designed and deducing character of bliss and blessing.

0 : 4 In Sahaj Marg practice an abhyasi is fortunate 'to sense' the the Master as one who builds the abhyasi, raises the abhyasi, re-modells the abhyasi, in short, shapes homogeneous to Him — the Master—cent per cent similar to his self. In brief, the master is one who makes the abhyasi as a Master whence the difference or distinction between the Master and the abhyasi no longer exists. There are no two platforms as one of Master and another of aspirant. Here the aspirant is being elevated to that exalted, exultant and exorbitant state and stature of Master. To sum up, it can be well stated that the Master does all he can to 'create' Masters *in* the abhyasis and *from* the abhyasis is and *for* the abhyasis. Thus, the good old system of 'Guru' or 'Acharya' does enormously differ from the 'Master' in our enamoured Sahaj Marg.

Rendering in English of the talk in Tamil on the Basanth Day Celebration at Madurai Centre.

Why a Master?

1 : 1 It is quite relevant and proper to re-collect the 'Dronachariyar-Ehaliva' episode in Mahabharatha. Ehaliava with his utmost devotion to his Guru, Dronachariyar, engraved the figure of his Guru in a statue, worshipped him with the uppermost sincerity, dedicated himself to learn the supreme art of archery. The unending and everlasting force of thought of his Guru in his mind had contributed the greatest in him to learn all that needed for the unsurpassed skill in in that art. That he attained of course. But the great Dronachariyar declined to recognise his superior skill and rather condemned him by getting his right thumb as a token of "Guru Dakshina". This he did because, a skill, however supreme it may be, attained or obtained without the direct supervision and guidance of a Guru could be of futile value. However fertile be the intellectual integrity of the man who learnt the supermost art and artistics it cannot be of use and utility for anyone in the universe, without the help, blessing, guidance and guardianship of an able Guru. This episode in Mahabharatha emphasises the need and essentiality of a Guru to a craving abhyasi.

1 : 2 Can anyone become a public speaker of repute by learning that art through Postal Corresspondence Course?

Is it possible for anyone to become an expert in music by postal tuition?

Dischargement of Duties of a Guru:

2 : 1 An abhyasi can get, of course, ethical code of conduct, eternal bliss of education, and everlasting grace of knowledge. These are all of emphirical value. The most real, unassailable and unsurpassable knowledge can only be graced by the timely advent and help of a real Guru of the highest calibre.

2 : 2 Even the mighty Arjuna was in need of a Divine Preceptor, Lord Krishna—to know himself, to recognise his 'self', to realise the Jeevathma merged in Paramathma.

2 : 3 Our Swami Vivekananda too was blessed by Shri Ramakrishna Paramahasa to 'realise' his self and to 'regin' his self. Should that be the case of the great warriors of saintliness and sacredness it is of utmost necessity for anyone to be educated of the duties of a Guru as well as the that of the abhyasis.

2 : 4 In yoga system the blissful blessing of a Guru is no less in comparision to anything in the Universe, not to speak of this ordinary earth of Five Elements. Our Master in one of his teachings thus speaks of the duty of a Guru of the highest order.

"It is only a forceful push by the worthy Master that can bring us out of the whirlpool. If the Master is not lacking in power and capacity he will by his own force push the disciple up out of the entanglement and place him on the next higher state".

To Explain:

3 : 1 A real Guru is not a sign-post to indicate the right course but a mother who gives her life, flesh and blood for bringing up her offspring.

3 : 2 A Guru of real calibre is not as that of the Light House which stands only as an indicator of the shore and does not accompany the sailors on their onward journey but as a true friend in need and deed who is always lending a helping hand to the comrade in distress and despair and be with him in gains, fains and pains.

3 : 3 A Guru of capacity is not as a police constable who gives the right signals for the right directions but the shade and shadow of a person. If the Physique is the disciple the shadow is the Guru and vise versa.

To Cite:

4 : 1 The little drop of sea water does not in any way differ, from the very sea itself. A man of the highest intellecutal ability cannot see or seek any difference between the sea and the little drop of sea water. So also, there can be the least difierence between the Master and the most devoted abhyasi.

What is in Sahaj Marg?

5: 1 The goal is ultimate.—oneness with nothingness.

5 : 2 The most sincere abhyasi is assured of definite and complete success in reaching the goal of human life.

5 : 3 The aspirant feels the transmission of divine life-energy flowing into his entire nature, — physical, virtual and mental, and harmony results as a consequence. [1]

5 : 4 The receptivity for his divine experience begins to grow more and more and one experiences cosmic consciousness as well as divine consciousness. [2]

5 : 5 Raj Yog in Sahaj Marg is quite natural and suits the present day man.

5 : 6 The divine touch changes the ordinary culture of mankind into divine culture and this divine culture should be obtained by mankind to satisfy the need for its creation.

5 : 7 The co-operation of the abhyasi and the Guru's most successful and watchful eyes help the former to attain the state of STHITA PRGNYATHA or Fixed Awareness. This helps the soul to integrate with the Divine Soul as soon as it leaves the body of the man.

5 : 8 No restrictions are imposed regarding caste, colour, creed, sex, age, status, religion or language.

5 : 9 No subscription or fee is levied; nor any puja or feats or religious rituals are encouraged.

5 : 10 Full freedom to join or to leave the Mission.

5 :11 This is a thing to be felt and enjoyed aiming to reach the ultimate goal.

5 : 12 The Master cleans the heart and all the past samskaras are wiped away completely. So a vacuum is created and it is filled in by the Master. What is the thing that is filled in? It is Master and Master himself in the the vacuum created in the abhyasi.

So, here Master creates Masters!

In The Words of Elder Brother :-

6 : 1 "When we realise that Master is the cleaner the Master is the the vacuumizer, the Master is one who comes into me and makes LIKE HIMSELF IN EVERY WAY we find that He is the GOAL, We find that He is the WAY and we also find HE is the MASTER who is going to take us through the way to the goal" [3]

To Sum Up

7 : 1 The goal, the way and the Master are one and the same, if sincerity, faith and devotion in the abhyasi are cent per cent complete. If complete surrender and negation of self and aspiration for the Ultimate

are the—be alls and end-alls of the abhyasi he can find the Goal, the Way, the Master and the Abhyasi are one and the same. This is unique but it is to be felt and tasted.

7 : 2 As our Master has rightly declared, "There can be no substitute for a right Guru. If you cannot find the right Guru it is better to be without a Guru".

7 : 3 "Spirtiual perfection" as our Grand Master Lalaji has said, "Can be obtained by (1) Love for the Master, (2) Satsangh with the Master and (3) Obedience to the Master". 4

7 : 4 So, brothers and sisters, let us be with the Master always. If at all, we have a purpose in our birth—in our life mission—it is to reach the Goal and here is the MASTER to give that most supreme attainment. For our Master is a Master of Masters. Let us be mastered by Him.

---

1. Lectures on Sahaj Marg: by **Dr. K. C. Varadachari** M. A. Ph. D. Page 132.
2. Ibid
3. Sahaj Marg in Europe: by **Shri. P. Rajagopalachari** P. 260.
4. Truth Eternal- The original writings of **Lalaji.** P. 15.

* * *

❊ Thoughtlessness refers to the silencing of the mind waves which lead to the creation of thoughts.

❊ God is the subtlest being and in order to realise Him the subtlest means are the only way

❊ The job of the Teacher is the Component factor in weaving the destiny of man's life.

❊ While you are meditating think that your Master is himself meditating on his own form

WHAT CAN I DO FOR HIM ?

—**C. S. Ramachandra Murthy,** New Delhi.

Many of us come into Sahaj Marg with a purpose. Some just walk into the System almost accidentally. A few in rare but fortunte cases, come for Him and Him alone. Such are really cynosure of Master's eye. Vague ideas such as Divinity or Spirituality or Reality or Perfection impel us in the beginning. May be, some of us come for some material gain. Master, in His kindness and out of His compassion, accepts all, purifies all, and notwithstanding the deficiencies, fills us all with His Grace.

Even if we come without having the real Goal in the beginning, in the course of our association with Master, we gradually begin to think of the Goal and crave for it. We now realise that the pet notions we had, the wishes we had, are but obstructions to our Goal. Thanks to the most efficacious system so graciously brought within our easy reach by our Beloved Master, these notions drop off by themselves and we have nothing but the Goal before us. Even the quest for spirituality is quenched, and we forget everything, including ourselves. We just long to look at Him, and keep on looking at Him.

Once we come to such a pass, the old attitude of "what can I gain here'' is gone completely. For, inner transformation in us has removed the shackles of the mind. Our heart knows what all was done to us by our Master. Thousands of lives of Tapas (peaance) or devotion would not surely have gained us what our Divine Master gives within a few days-and all this, in spite of us in most cases ! We are filled with a sense of inexplicable gratitude. Our progress, in every field, in fact our totality, He takes care of - if only we obey Him and allow ourselves to be carried on and on………

For such a Master, a thought sometimes arises, what can I do? But the idea looks absurd and foolish. The traditional concept of **'Guru Dakshina'** does not apply here, for, the comparison fails What can a tiny drop of water do for the Ocean of which it is a part? Is it not presumptuous of me to think that I can do something for the Almighty? We are faced with such a helplessness But still, out of sheer gratitude,

we do want to do something for Him. Our position is like that of a 3—Year old child helping its mother in her house-hold work by picking a grain or two. It may not really be helping its mother; may be in its naughtiness it rather creates problems; but the mother is amused at the tiny work of the child; and the child too is happy when it is allowed to do something for its mother.

When the greatness of the Master is established in our hearts, we get the correct attitude to work. Humility descends on us automatically as a natural corollary. The very approach to work takes on a new shape as it were. We 'feel' the presence of the Great Master, and 'ego' gete diminished. Many of our Brothers and Sisters who work continuously during Basant and such functions of our Mission tell us almost unanimously that they do not 'feel' they work; they do not get tired at all, even after continuous physical exertion !

Coming back to the basic question again, of what I possibly can do for Him, the answer is a striking nothing! If we think deeper, may be, we will get some flashes of what we could do. But the revelation comes immediately that in reality, He is the Doer, and we but His instruments. Our sole concern, therefore, is to keep ourselves pliable, useful and efficient instruments for use, by Him. Sadhana has thus, a deep significance for us, for, by prayer, meditation, constant remembrance, we establish our connection with Him. Once this is established, we will be His willing tools.

Duriug the course of our association with Master, we may probably get some clues in this direction. Here too, the advice being given by Master being indirect and simple, unless we establish our 'nearness'— in the real sense of the term—to Him, we hardly understand His ways. One may some times get some reflections of what he could do for Master and Mission, but to the blessed ones who have achieved oneness with Him, these are obviously redundant, for, for them only His will prevails in place of their individuated wills.

When someone asked Master once, what he could do for the Mission-Master, in His characteristic simplicity, replied: "Do whatever comes your way". These five words carry deep inner meaning. We should not aspire to do some great things which will only increase our ego, but can do what little "comes our way" for our Mission and for our Brothers, with complete love for Master. Luckily, we have our Centres in different places. The Centres reverberate with Life. As the Preceptors, under direct guidance of Master, do the spiritual work, we can make them

shine with our prayers. One of the most potent weapons with us is 'Prayer'. Prayer is done in true humility and thus effaces our ego. The current of thought generated by prayer acquires subtle power because it emanates from near vacuum condition. When this thought connects the person or object prayed for with the Master, Master's attention is automatically drawn to that person or object. We may pray for the spiritual welfare of our brothers, construction of Ashram buildings wherever required and for more and more craving souls to join the Mission. Master will be happy if the spirit of love is developed in our organisation. He explains it this way: "If there is a boil in some organ of the body, the whole body is aware of it". Likewise, we should have oneness of feeling for all brothers. The Centres of our Mission are in fact centres from where light disseminates to the surroundings. And, deeper we develop our love and devotion to Him, brighter is this light. We could probably keep our friends informed of the Master and Mission. Over and above all, we should mould our living the way He wants us to mould. For a purely spiritual organization, there is no greater service. No sacrifices are demanded here. "Purity of thought", says Master, "is the greatest sacrifice". Sister Kasturiji exhorts constantly to take purity with us, wherever we go. If we are always in His thought, the purity in us, radiates in the surroundings and has a 'multiplier' effect.

Blessed are we to have been born in this age of the Special Personality and be the direct beneficiaries of His guidance. It is a very rare gift that we are associated with the Divine task that He has undertaken out of His bountiful love for humanity. If only we try, even like the little squirrel which tried to 'help' Avatar Ram Chandraji in building bridge across the ocean, our life will really be a fulfillment. ★

"To bow down before the Master without bowing the head is the real Namaskar".

LIFE IN SPIRIT

R. VIRARAGHAVAN, MADRAS

Life is not merely to live but to live well. Few men would deliberately choose to be unhappy. In reality, however, most men and women in the modern world go through life unhappily, completely disillusioned and without finding a purpose for living. This unhappiness is largely due to a mistaken view of the world, wrong ethics, and misguided habits of life. The culture of the modern world is competitive consumption and acquisition of more material possessions which form the main drive. Commodities seem to make the man. Mostly the love of a man to a woman or that of a woman to a man is towards the dress, the car, the posh house, the standard of life and social status which one possesses. The true love of the " heart " is lacking. These material pleasures are elusive and is found to lead to distress in the end. This distress produces innate fear, worry and anxiety which are sought to be remedied by pep pills or tranquilisers. Such a life seems to promise everything but in the end seems to deliver nothing. Fun in the modern society is mistaken for happiness. This fun is without a real joy, a real quiet but is a thirst seeking desperately to quench itself with salt water. The torments within the heart is not stilled by such a type of life. The attainment of true happiness by the process of increasing his material wants or by an excessive fun is an absurd talk which the modern men has foolishly imposed upon himself. Life has become highly competitive with the resultant fatigue and nervous breakdown, due to the man going in for ostentation and splendour in the social, economic and political fields.

Under the above said conditions, only the man who can mould his thoughts and thereby control his worry can find peace. The proper moulding of the thought is otherwise known as Rajayoga (the king of yogas) in the terminology of the ancient seers. But when one peruses the several treatises on Rajayoga one gets bewildered at the several instructions prescribed for the sadhana and concludes that such a method is of no use to him, living in the modern environment as he is. To obviate this desperate conclusion Shri Ramchandraji Maharaj of Fatehgarh has evolved a simple system of sadhana known as " Sahaj Marg " based on Raja yoga, further developed by our Master Shri Ramchandraji Maharaj of Shahjahanpur. The Sahaj Marg or

natural path offers the solution for a full life, here and hereafter in the most natural way and the final goal is nothing short of a complete union with the Ultimate Reality. The method prescribed is very easy viz; meditation on the heart in the most natural manner. There is no concentration or effort involved. Such a meditation, which is on the subtlest aspect of the Supreme Being gradually produces an inner harmony. There is complete identity or absorption with the living spiritual element within us, which brings about the true, full and lasting happiness. The mind comes to a balanced state opening up vistas for a life of equnamity leading to the union with the Ultimate Reality. The individual begins to live in God, for God and by God in the most natural manner. There is a total transformation in the fundamental nature of man, from the animal he is, to the human he should be and the divinised one he has to become.

An essential feature of Sahaj Marg is the active help rendered by the "Guru" or guide in the form of Pranahnti or transmission, by which the divine yogic force is transmitted to the individual for his smooth onward march in his spiritual life. This is an indispensable factor, by which the individual effort to progress on the path of spirituality is reduced and the tempo of the progress is also increased. Of course the co-operation of the individual with the guru and the aspiration to reach god or god realisation, goes a long way in deriving the maximum benefit from this system. By this process one feels that while he is engaged in his daily mundane activities he feels the living presence of God in him, about him and around him, sustaining his very life as it were. This may be termed as "Sahaja Samadhi". Further one develops the consciousness of living alone with his God as the "Antaryamin" or the indweller. This inner connects you to the higher. Then one begins to have God's consciousness or mind, to play into his heart, and if God consents to do that, consents to descend into his heart through his thought at first and by his "Being" later, the problem of life is solved. We get into touch with the supreme consciousness of God to enter into us and to shape us to become at one with nature; at peace with nature, in harmony with nature and it would be the most natural thing possible. For this a pure heart is needed, a heart that is anxious to realise that it is one with the Divine or God; that is aspiring finally to see God, know God and to enter into God. What is needed is only the acceptance that there is such a thing as divine thought and that it can come and enter into your heart, and then it asks you to observe yourself day by day and see whether your tensions are not removed, whether your life is not made easier and harmony with the world not secure and whether all obstacles before you do not fade away, like the mist in the morning sun. There is nothing here with strings attached to it but love for the ultimate life and aspiration for spiritual evolution and growth.

This method is well suited for the family man (Grahastha) and can be practised as he is and where he is. Do's and dont's are very few and the sadhana can be easily fitted in our daily routine life without any hindrance. By way of examples I may be permitted to quote two great saints one from the north and the other from the south viz Saint Kabir and saint Manickkavasagar respectively as to how they gained their spiritual life and attained union with God.

Saint Kabir says that the only purpose of our being born as human beings is to go to the feet of a capable and real Guru, get from him the Divine Grace and then worship the Lord by attaching ourselves to Him through the grace. Thus you will be freed from the snare of death, if only you would make friends with the Master, learn from Him the path of salvation and attach your mind to the Master's feet. Then you will be fearless, would not undergo the least suffering. This is the game-go to the Master, get the Grace, and worship the Lord. This leads to salvation declares Kabir most emphatically.

Manikkavasagar: says, " I was born into the sad sea of life; and year by year I hoarded my gains. How varied was my life.! The routine of the morning work, hunger at noon, and at night came the time for sleep. Then I plunged into the worldly life. She had locks black as jet, crimson lips, radiant smiles .... etc. I lived in the wide market place where foolish worldlings toil, still a slave to fierce desires. I lived in that sorrow men call wealth. I lived amid stings of poverty; and thus in varied forms and fortunes I spent my days.

"Then the wonder of the thought of the Divine arose in me. As soon as I knew the One, the Supreme Being, then the powers of delusion in enchanting millions began their varied play to beguile me. Neighbours and relations came around and with fluent words they urged upon me their doctrine of atheism. Friends around seized me and hurried me to and fro. Sectarian disputants shouted complacently discordant doctrines. Then the materialist, a glistening mighty snake approached bringing cruel and poisoned heresis.

"Lest I should go astray the Divine Lord lay His hand on me. I worshipped Him with a soul melting as wax before the unwearied fire. I prayed and prayed. They say that the tooth of the elephant and the grasp of a woman relax not, so was I pierced with the love of God, never relaxing, never stopping. My soul was subdued in harmony and my body trembled in joy. The world called me a fool, they mocked me, but the words of abuse were to me as jewels and I swerved not. My mind waa in ecstacy. I was

a fool, but in my folly, wise. Infinite was my goal. Not even in my dreams I thought of other Gods. The One came down to earth in His Infinite; and I did not condemn the greatness of Him who came in Grace. I clung to His sacred feet. The river of love overflew its banks. All my senses had Him as the centre and I got lost in Him totally ".

As referred to already the only sadhana prescribed under Sahaj Marg is meditation on the heart. In this meditation God is conceived in his most subtlest aspect as divine effulgence and we try to rest our thought on it without any effort at concentration. Thus the meditation becomes easy and natural. Gradually as one progresses under the guidance of the transmission of the Master, the mind gets wholly unified and integrated leading to spiritual realisation and mystical experiences. Incidentally the fears and anxieties, the conflicts and frustrations that make for mental illness can be overcome by yogic meditation and mystical attainment. Meditation strengthens the will, stabilises the emotions and calms the mind, and when mystical experience results it is even more conducive to mental health. The man who truly realises his oneness with God, lives free of negative tensions-in peace and love. This Realisation is infinitely superior to the petty delights of samsara. Man in samsara is like one who has forgotten his identity, lost track of his home and is subject to amnesia. He has to be reminded of his own intrinsic worth and of a precious inheritance that awaits him in a celestial realm. He needs the guiding hand of a Guru, the healing touch of a spiritual parent, who would open his inward eye and flood-light his self-awareness, by transmitting the Divine energy, the energy that would awaken him to his true state and being. The awakening forthwith sets in motion the processes of release, fulfilling also the positive purposes of Realisation implied in the release. Sahaj Marg recommends the ascent from the gross to the subtle, from the rankly materialistic to the sublimely subtle.

Our Master's clarion call is to take to the subtlest form of worship of the Ultimate Reality, through meditation, rather than the external ritualistic worship. Complete union with the Ultimate can take place only in the subtlest state and that is what we should really strive for, shedding our petty theories and prejudices. God is simple and the way to attain Him is also simple. ★

A WAY TO REALISE THE FULL POTENTIAL OF SAHAJ MARG.

Dr. S. V. RAGHAVAN, HYDERABAD.

It is indeed a rare privilege for a seeker after God to have for his spiritual guide a personalitv of the calibre of our revered Master, Shri Babuji Maharaj. Again, when the method prescribed for him is as subtle as Sahaj Marg the benefits are doubled. But even then unless certain precautions are taken we are liable to miss this golden opportunity, which is really once in a millennium, to secure the greatest approach to the limits of human attainment. The object of this brief article is to outline in greater detail the meaning of the above sentence.

First and foremost is the fact that the goal to be attained must never be lost sight of. This stated in plain words is living by and moving in God in His subtlest condition. It is a case of dynamic equilibrium established between the two parallel streams of humanity and divinity. At any stage of of his practice the abhyasi must never leave out the divine element in his contemplations. If this were to happen he is merely creating a void within himself which has no spiritual significance.

In this context a common difficulty experienced by some of our brothers may be pointed out. Master has said that one must avoid gross ways of worship and in particular the various Gods and Goddesses in their multifarious hues and colours. The aforementioned class of aspirants have a background consisting of traditional worship of Gods with form and attribute. During the transition from their former ways to the new method in which idols are out they encounter problems. Now there is no tangible god to fix their minds upon and there is a consequent feeling that they are not doing enough justice to the worship. In the place of the gods they have to substitute something and they choose the Master's physical form. The period of meditation is used up in keeping track of thought on the physical form only. This very often produces a strain because they are trying to hold fast to

Master's physical form come what may. There is a deliberate effort to concentrate and this tires the brain out and even causes headache. Thus they remain far from the fountain—head of joy and bliss, that is, they are unable to taste the real **dyana rasa**. For this rasanubhava is obtained only in deep meditation in which we touch the inner divine core. Many times it has been said that one aspect of the divine is peace absolute, bliss absolute and only when this aspect is firmly realised within oneself one gets truly anchored in the spiritual life. The inner core forms the fixed point or secure base which gives the feeling of security (Fearlessness in other words) and provides the strength and stamina to wage our spiritual and secular battles.

A little reflection would reveal that the mistake lies in ignoring the divine aspect of Master who forms the object of meditation. Master has categorically written that in meditation one should assume the attitude of waiting for the descent of divinity. In his own case, however, he writes that he chose the form of His Master for meditation but also adds significantly that this came about spontaneously and automatically. Also he has left it to us to find out for ourselves what should be that form of Master that ought to be meditated upon. Infact, as one evolves, the form or aspect of Master in view undergoes progressively subtle transformation leading one finally to the reality in its nakedness.

A firm and undying conviction developed in our Master that to realise the goal of human life he is to merely give himself up to the Master who was full of That which he is seeking in all earnestness. The great thing about our Master is that his giving up was immediate, total and complete without any reservations.

From the above we understand the following. The first thing is that we must develop love for God in His Essence to the greatest possible extent. This in its final form ought to be such that we cannot even breath if we were to forget it even for a moment. Master says that one must learn to love God even though we do not and cannot know him fully at any time. Infact the progress on the path is solely measured in terms of how much love we have developed for the divine and consequently for all that is pervaded by it. A measure of this love is obtained in the sacrifices we are prepared to make for the sake of others and the principles we hold dear to our hearts.

It is not enough to have love for God because without the aid of a capable Master we cannot 'get' God. The above is true in the case of most of us for rare indeed is the person who can by himself secure the direct approach to the Ultimate. Having approached a Master of calibre the person must be able to feel the dynamic divinity in the Master. Then only

the real abiding faith forms in the heart of the abhyasi and only after the birth of this genuine faith the spiritual journey begins in the real sense.

Master has stated that the only connection between him and Lalaji is God. That is, the unifying principle which gives meaning to the relationship between the spiritual guide and the seeker is and should be God and God alone. If we are not linking ourselves to the Master with this idea we will not benefit in the real way. Whereas Master has formed his relationship with us right at the first contact when he says " I have made myself yours it remains only for you to make me yours," we are late in waking up to the real significance of this spiritual tie-up. Only when we are prepared at our hearts to offer ourselves completely at the Altar of the Divine, we can think of making Master ours. We are ready to claim many things in ourselves and in the world outside as ours, but our hearts do not co-operate fully when we want to claim the Master as truly ours. Why, becuuse this Person with no personality is really out of this world and he can give us only the condition of the wilderness of the Spirit and we are not yet ripe enough to develop even a taste for that conditionless condition.

Let us pray to the Divine Master that all the time we should be alive to the Divinity which is overflowing in Him. For only in this way we can develop the abiding faith in Him and such faith alone will deliver us into the source. ★

"Don't allow the idea to creep into your mind whether you are progressing or not. Be eager to hear about God and not of trifling things".

FREEDOM FROM BONDAGE

V. J. Chandrasekar
MADURAI

During the recent visit of our Master to Europe one Abhyasi in the West shot a question.—What is the purpose of Life? Where do we come from? And where do we go?

To this our beloved General Secretary replied: Man comes from the Source and his destination is the Source. The purpose of his existence is to go back to the source.

Master was very pleased with this answer and added a parable.

The way to Freedom:

Once a man had a parrot, his pet in a cage. He had been keeping the parrot for many years and had grown very fond of it. One day he was setting out on a journey to a distant place. He had heard that the other place was renowned for large number of parrots living there. So he told his pet about his journey to that place and asked his parrot whether it wanted any message to be conveyed to its own kind there. The parrot replied 'I have no message to give. But I have one question which I will be grateful if you will ask and bring me back the reply. The question is 'What is the Way to FREEDOM?' The owner agreed.

On his return the person informed his pet that he was sorry that he could not get any reply to the question. But the parrot desired to know what exactly had happened. The owner narrated " Well I went to a Mango grove, found many parrots and told them about you and your question. Immediately one parrot fell down dead. I was surprised at this. But even though I asked your question again and again I received no further answer ".

As soon as he said this, his pet parrot fell down dead in its cage The owner was quite mystified. In the distant forest one parrot fell down dead when he asked the question and now his own pet parrot had fallen down in its cage. He was quite upset at this sudden tragic event as he had

been very fond of his parrot, having had it for many years. But what one can do with a Dead Parrot? So he opened the cage, took out the Dead parrot and sorrowfully threw it away. As he threw it out the parrot majestically and happilv flew away. He shouted at it "Where are you going?" The parrot replied "Thank you for the answer you brought to my question. I am going to my freedom" The man was quite perplexed as he had not brought any specific answer.

Master laughed at the end of the story and said Perhaps some of you are also mystified like the Parrot's owner. Well I shall tell you the essence of it. "TO DIE BEFORE YOU DIE IS THE WAY TO FREEDOM".

What a nice and simple way in His own inimitable way has our Master given us the essence. We create the cage of Relations, Possessions and old beliefs and taboos and convert our freedom to Bondage. Let us follow the Parrot to reach the Goal of Sahaj Marg.

"Adopt easy means for gaining the easy thing. The dogma can do you no good. It is the practical thing which will weave your destiny under a guide who has measured the distance and has found its original source.

I think it remains now little on my part for the prayers for the high spiritual elevation provided you get such a man as your guide."

Celestial Light

Kumari B. Anuthama M. A.,
Asst. Professor of English,
Sri Parasakthi Women's College, Courtallam.

Amidst the dark and deep woods,
Darkened by thickly grown trees,
Seen a thorn covered way
Hardly a path, we can say,
Difficult to travel yet
Travelled by great efforts.
Swirling and whirling was the wind,
Covering the path in the coarse sand.
One cannot be sure of the next step,
If one is not sure of oneself.

Alas! wandering in this maze,
Was a man with heavenly grace;
Neither can reach his destination,
Nor liked the human co-operation;
The trees swaying in the wind,
Seemed to laugh hilariously,
At his miserable plight.
Yet he wandered in this alien place,
Different from that of human race,
Where the path, he cannot trace.

Without agonising even at this juncture.
He looked deep inward into himself;
Found the bewitching Celestial Light,
Burning vigorously in his heart bright.
Miles it radiated its fine rays,
Mingled with His divinely divine grace;
Now the man saw his path clearly,
Continued his strenuous journey cheerfully.

Obstacles may come on his way,
But nothing can make him sway,
For firm faith in Almighty — God,
Make any man reach his abode.

MASSAGE TO YOUR HEART

We should do our duty to uplift the mankind not minding whether they are doing their duty towards us properly. I believe that it is the highest moral which we should achieve even though with some troubles and sacrifices on our part. This is a part of saintliness. When we work, it is but natural that some hurdles are also there. Gradually they diminish. There are good people everywhere hankering for Him. If we do service, success will surely dawn. Blessed are those who have a glimpse of Divinity, even though it may be momentary. In 'Sahaj Marg' system very higher things, sometimes, come even in the lower stages. That means Nature is fomenting one with fire of devotion. Cold and heat are almost the same but with a little difference. The lower part of it is heat, because weightless weight is there above it. If both naturalised, that is the Real Realisation. So, only remove the weight and you will find no density. Air is dense when it is touching the earthly substance. If that touching is gone, you will feel equality in all matters. Nature opens one hand and not two at the same time. If there is cold at one place the hot wave is nearby. This thing is going on from the time immemorial. It is the wisdom of the human being to make use of these things in his favour. We are a part of the cycle of this existence or in plain words, we are a part of Nature. We should abide by Nature and not try to beat the Nature. If all the things are changed to co-operate with the Nature, balance develops and that is what we want. This balance is developed by abhyas.

— Taken from MASTER's Message.

PARALLELISM IN NATURE

—**Shri Ram Chandraji Maharaj**

The only thing in existence, before creation came into being (existence) was Divinity in its original state and everything in essence form was merged in it. The process of manifestation started with the Kshobha which stirred up a churning movement in the sphere of the latent motion. Activity revived and with it the force got enlivened and started its action towards manifestation. This line of action though in perfect consonance with Divinity, appeared in its outer aspect to be somewhat different from it since it had taken another course aiming at manifestation. It may for that reason be denoted as the line of humanity, because of its close association with the formation of man.

Both the lines are now in action—the Divinity and the Humanity running side by side, parallel to each other. But since creation was the primary object at the root, the line of Humanity began to acquire predominance and everything, including man. Man began to assume a tangible form though subtlest at the stage. In other words the line of Humanity became the base of the entire structure. But its action remained subject to the dormant action of line of Divinity, which ran along parallel to it. So the proper working of the force went on bringing out forms and shapes. As a matter of fact humanity would never have worked so well, unless it had proceeded along in conjunction with Divinity. In short, Humanity set itself into action conjointly with Divinity running parallel to it.

The action went on multiplying and man along with everything also began to assume grosser and grosser form. Everything in composition of the man falls under the clause of humanity with Divinity at root of all and everything. It is for this reason that they say that God is within man and the same view is held by almost all religionists. Thus our ultimate purpose can be served only when we keep pace with Divinity and link it with our line of Humanity. Now since both have come down from the one great God — The Absolute, the humanity too, like Divinity, was in its purest state. The force of activity in it was but nominal at the time or it was so,to say in a sleepy state. The jerk caused by actions and counteractions began to stir, upto a sort of wakefulness and variations and contradictions began to come to view. Heat and cold made their appearance and began

to act in diverse ways promoting formations. All these things entered into the composition of man and became a conglomeration of all things in existence. All that we have now to do is to bring them again into their original state or in other words to restore them to a state of poise and tranquility so as to keep up its link with Divinity. The only way to accomplish it is by introducing into them proper moderation and we do the same in Sahaj Marg. The routine practice of meditation really aims at removing immoderation therefrom by the action of our will, so as to keep up the balance. Thus the humanity in us begins to get transformed into Divinity. That is in fact the exact sense conveyed by the term, Divinisation of man. This having been done, the Parallelity disappears and both become almost one. Humanity, however, can never be totally extinct so long as one has his body with him, because it has with it the force of creation. It can only be reduced or merged into Divinity to the maximum possible limit.

Sometimes it also happens that an intense shock of some worldly affliction converts a worshipper of matter into a worshipper of God. It is because man being connected mostly with humanity, the shock affects a depression in the line of humanity, causing thereby a vacuum. The gap is instantly filled up by Divinity which, is running parallel to it. The deeper the vacuum, greater and more permanent shall be the effect thereof.

In case of one who has attained a practical cognizance of the state of Jivan-Moksha during life, his line of humanity sinks to insignificance and after he has left his body it disappears totally. This nominal sense of humanity during life is essential, be one even a saint of the highest calibre and it is on account of this alone that he is sometimes faced with lower tendencies of mind pertaining directly with humanity. If, however, one, by virtue of the Master's calibre, has it destroyed completely, his death is quite certain.

By the effect of meditation under the system of Sahaj Marg we go on reducing the intensity of force working along the line of humanity. The divinity, thus begins to gain ground and parallelity begins to diminish. In other words humanity begins to get charged with the effect of Divinity, which in course of time begins to prevail all over. When this condition gets settled fully, the parallelity is gone and humanity along with its force of creation is reduced to insignificance. We are then in close approximity with the Divine and the problem of life is solved.

Now God being Infinite, the man too, at that highest level of approach, is likewise infinite within the sphere of humanity, of course. In other words the human limitations are now all off and he has alighted on the vast limitless expense of Infinity, experiencing the varied conditions of the

space. Finally he arrives at stage where variations too having been transformed into their original state come to an end and changelessness begins to prevail all over. How it comes about? When human limitations are gone, the expansion of self becomes unlimited, so much so that the entire universe seems to be contained within self. Anything then, that strikes any where in the universe, causes an echo in his heart. Everything within Nature is then in his knowledge and perception. The expansion can never be said to be complete so long as it is not exactly so. This is a secret of nature which I have exposed herein, in order to bring people to a full understanding of the real meaning of complete Divinisation of man.

"For those who want to have at least a peep into Reality the Proper method shall, in my opinion, be that which touches the inner core of heart. The external means usually adopted for the purpose are really of no avaial and do not lead one towards the Goal".

பரம தத்துவம்

ஸ்ரீ லாலாஜி மகராஜ்

பிரம்மத்தில் எவ்விதமான சலனமும் இல்லை. பரஸ்பரமான துன்பநிலையிலிருந்து விடுபட்டுள்ளது. ஜீவன் சலனத்தில் சிக்கியுள்ளது. இழுபறியும், துன்பமும் அதற்குண்டு. ஆனால் பிரம்மத்தில் எந்தவிதமான துன்பமும் இல்லை; சுகமும் இல்லை; ஜீவன் இச்சையுற்று சுகத்தை விரும்புகிறது. துன்பத்திலிருந்து தப்பிக்கத் துடிக்கிறது. துன்பமும், கஷ்டமும் ஜீவனுடைய அபிலாஷையின் காரணத்தின் பலனாகும். அது சுகத்தை விரும்பி இச்சை கொள்கிறது. ஆனால் துன்பமும், கஷ்டமும்தான் அங்கு ஏற்படுகிறது.

பிரம்மத்தில் பூரணத்துவம் (மங்களம்) உண்டு. அதற்கு வாழ்வில் ஆவல் இல்லை. சுகத்தில் விருப்பம் இல்லை. ஆதலால் அங்கு துன்பமும், கஷ்டமும் இருக்க முடியாது. ஞானம், முழுமையற்ற தன்மையின் நிலையாகும். ஞானம்—ஞானமடைந்தவன்— அதீத ஞான நிலை என்ற மூன்று போக்குகளின் தன்மைகள் நிச்சயமாக இருக்கும். ஆகையால் ஞானம் எல்லை உடையதாகும். எனவே அதற்கு வரையறை உண்டு.

பிரம்மத்தில் எல்லை இல்லை. அவ்வாறு இருக்கும்போது மூன்று போக்குத் தன்மைகளை அங்கு எப்படி நிலைப்படுத்த முடியும்? பிரம்மம் பூரணமானது. ஆகவே அதில் கற்பனை, மாயைத்தோற்றங்கள், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றிக்கு இடமிருக்க முடியாது. கற்பனையும், மாயைத் தோற்றங்களும் ஜீவனில் தான் இருக்கின்றன. ஜீவன் பூரணமானதல்ல.

பிரம்மத்திற்கு தன் பூரணத்துவ நிலையின் எண்ணமில்லை. தன்னிடம் பூரணமான நிலை சிறப்புத்தன்மை உள்ளது என்பது அதற்கே தெரியாது. பிரம்மத்தில் உள்ள குணம், ஜீவனின் பார்வையினால், நோக்கத்தினால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படுகிறது. பிரம்மம் தன்னைத் தானே "சச்சிதானந்தம்" என்று சொல்வதில்லை. எப்படிப்பட்ட பெயரையும் சூட்டிக்கொள்வதில்லை. தன்னைத்தானே "பூரணத்துவம்" என்று நினைப்பதும் இல்லை. ஜீவன்தான் பிரம்மத்தை இப்படியாக நினைத்துக்கொண்டு, புரிந்து கொண்டு அதை கடைசி லட்சியமாகக் கருதுகிறது. பிரம்மம் தன்னை பூரணமானவன் என்று சொல்லிக்கொள்ளுமானால் அது 'ஒரு பகுதி' என்ற அறிவை அபிப்பிராயத்தை வைத்துள்ளதாக அர்த்தப்பட்டு விடும்.

அப்படியானால் அது எப்படி பூரணமாக முடியும்? அம்சம்—பகுதி மேலும் பூரணம் என்பது இரண்டு வகை என்றாகி விடும். அதை ஒருமை என்று யார் சொல்ல முடியும்?

ஜீவனிடத்தில் இச்சையின் பிடிப்பான மாயையின் பிரபாவம் உள்ளடங்கியுள்ளது. ஒருமைப்பாடு நோக்கமுள்ளவரின் பார்வையில் கடலில் நீர்த்துளிகள் மறைந்து கிடப்பதாகப்படுகிறது. அவனுடைய பார்வைக்குக் கடல் எல்லையற்றதாக, கணக்கற்ற நீர்த்துளிகளாக இருக்கின்றது. அதில் பிரிவு இல்லை. ஏதாவது காரணத்தால் ஒரு துளி நீர் கடலினின்று தனித்துள்ளதாக அது நினைக்குமானால் அதற்குப் புரியவேண்டும்—ஒவ்வொரு துளிநீரிலும் கடல் இருக்கிறதென்று அது கடலோடு சேர்ந்த ஒன்றுதான். ஒருமைப்பாடு மனம் வந்துவிட்டால் துளி—கடல் என்ற பேதம் எங்கே இருக்கமுடியும்?

ஜீவன் இது போன்றுகூட நினைப்பதில்லை. கருதுவதில்லை, புரிந்து கொள்வதுமில்லை. இதைப் புரிந்து கொண்டால் பிரிந்துள்ள தன் குறைபாட்டை ஆவலின் எண்ணங்கள் துன்புறுத்தாது. இத்தகைய நம்பிக்கை கடைசி லட்சியத்தின் அடைவுக்கான ஆரம்ப நிலையில் கால் எடுத்து வைப்பதாகும். இதை **'வாசிக்ஞான்'** என்று சொல்கிறோம். இது 'சத்பனா' அதாவது உடல்தன்மை அத்துடன் இருக்கிறது. மத்திய ஞானத்தின் பெயர் **(ஹக்கூல் யகீன்)** **'யதார்த்த ஞானம்'!** இதைப் பற்றிய சிந்தனை எண்ணத்தின் பலனாகும். இது தான் 'சித்பனா'. கடைசி ஞானத்தை அதாவது 'தத்ரூப ஞான்' (ஜனுல் யகீன்) என்று கூறுகிறோம். இது 'ஆனந்தபனா' ஆகும், இதில் ஆனந்தம், லயம், கவர்ச்சி-நிலை உள்ளது. கவலை அறியாது. எதில் சுகம், ஆனந்தம் என்பதன் உணர்வு சிறிதும் இல்லாமல் இருக்கிறதோ அது பூரணமாகும். இதுதான் **பரம தத்துவம் (பிரம்மபனா).**

பிரார்த்தனையின் தத்துவம்

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

துன்பங்களிலிருந்து மனித இனத்தை விடுபட வைத்திடவே பிரார்த்தனை பயன்படுத்தப்படவேண்டும் என்ற கருத்தில் எல்லா மதங்களும் உடன்பாடாகவே உள்ளன.

மனிதர்களுக்கு மட்டுமல்லாது, வாழ்கின்ற ஆத்மாக்கள் அனைத்துக்கும் நாம் ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்பது அவசியம்.

முறையாகப் பிரார்த்தனை செய்யப்பட்டால் பல்கிப் பெருகுகின்ற பல இலட்ச மக்களின் துன்பங்களை அது விடுவிக்கும்

நம்முடைய மிஷன் அளித்திருக்கும் பிரார்த்தனையிலும் அது பற்றிய விளக்கத்திலும் பிரார்த்தனையைச் செலுத்த வேண்டிய வழிபற்றி எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

நாம் பிரார்த்தனையைச் செலுத்தச் செல்கிறபோது அது மனித அளவிலிருந்து வருவதாக இருக்க வேண்டும் என்பதிலும், தெய்வீக அளவிலிருந்து அல்ல என்பதிலும் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

நாம் நம்மை உயர்ந்த கேந்திரத்திற்கு வளர்த்துக் கொண்டால் நம்முடைய பிரார்த்தனையும் மிகவும் சக்தி வாய்ந்ததாக அமையும். நாம் கீழ் நிலையிலிருந்து அளித்த பிரார்த்தனையைவிட இது மேலானது.

கடவுளிடம் பிரார்த்திப்பது மனிதனின் கடமையாதலால் நாம் மனித நிலையிலிருந்துதான் உறுதியான நோக்கத்தோடு மேற்செல்ல வேண்டும். பக்தர் தன்னுடைய மாஸ்டரை நோக்கிப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும். ஆதலால், இரண்டு நிலைகளும் பாதுகாக்கப் பட்டு நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும்.

"PRAYER" by Master, Published in Sahaj Marg Journal, May 1968.

T. 4

மாஸ்டருடைய பேரருளால், நமது மார்க்கத்திலே, அப்யாஸிகள் மத்தியப் பகுதியை (Central Region) அடைய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, தெய்வீகப் பகுதியிலே (Divine Region) அவர்கள் தங்களைத் தாங்களே நிலை நிறுத்திக் கொள்ளவும் முடியும். அங்கிருந்து பிரார்த்தனை செய்யவும் முடியும். அவர்கள் தங்களை அந்தப் பகுதியிலே முற்றிலுமாக நிலை நிறுத்திக் கொண்டால், அவர்களது பிரார்த்தனை பலன் தரத்தக்கதாக ஆவதோடு, அதன் ஈடேற்றத்திற்கு ஏற்ற நிலைமைகளையும் உருவாக்கும். அந்த உன்னதப் பகுதியிலே முழுமையுமாக நாம் நம்மைத் தக்க வைத்துக் கொண்டால், சற்று காலம் அதிகமாக ஆனாலும் வெற்றி உறுதியே. சில காரியங்கள் நிறைவேற வேண்டுமென்பதற்காகவோ அல்லது சிலரது துன்பமும் துயரமும் துடைக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகவோ, அந்த மத்தியப் பகுதியிலே பிரார்த்தனை செய்தால், அந்தச் சிலருக்குத் தொந்தரவுகள் தரும் சம்ஸ்காரங்கள் நமக்குள் புகுந்து கொள்ளலாம். எனக்குச் சொந்தமாக ஏற்பட்ட அனுபவம் இது.

மத்தியப் பகுதியினுள் நுழைந்து விட்ட என் சகாக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்ய விரும்புகிறேன். தெய்வீக முன்னேற்றம் தவிர வேறு எதைப் பற்றியும் மத்தியப் பகுதியில் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டாம். தெய்வீகப் பாதையில் நம் முன்னேற்றத்தை நினைத்தே நம் பிரார்த்தனை அமைதல் வேண்டும்.

சாதனை அல்லது பயிற்சி

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

அமைதியின்மையிலும் குழப்ப நிலைமையிலும் இன்றைய உலகம் இருக்கிறது. அமைதி வேண்டி அனைவரும் குரலெழுப்புகின்றனர். அமைதி காண்பதற்கான அனைத்து முயற்சிகளும் அநேகமாகத் தோல்வியிலேயே முடிந்து விட்டன.

இதற்கு என்ன காரணம்?

அந்த முயற்சிகளெல்லாம் அமைதியில்லாமை, குழப்ப நிலைமை ஆகியவற்றின் புறக் காரணங்களை — வெளிக்காரணங்களை — மட்டும் ஆராய்ந்தன; மேலெழுந்தவாறுதான் அவற்றால் அப்பிரச்னைகளைத் தொட முடிந்தது.

உண்மையாக, அவற்றை உலகப் பிரச்னையாகக் கருதாமல்—தனி மனிதப் பிரச்னையாகக் கருத வேண்டும். எனவே அவற்றை தனி மனித நோக்கிலிருந்து களைய முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

தனி மனித அமைதியைப் பொறுத்துத்தான்—தனி மனித அமைதியோடு இணைந்துதான் உலக அமைதி இருக்கிறது. அதற்கு என்ன செய்வது? தனி மனிதனின் உள் மனநிலையை கவனிக்க வேண்டும்.

மனிதனின் மனம் ஒழுங்கும் அமைதியும் படுத்தப்பட்டால் உலகத்தில் காணும் பிற எல்லாமே அவனுக்கு ஒழுங்காகவும் அமைதியாகவும் இருப்பது போல் தெரியும்.

ஆகவே உலக அமைதி காண வேண்டுமானால், தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு மனிதனின் மனத்தில் அமைதி நிலவ வேண்டும்; சாந்தம் தவழ வேண்டும். அதற்காக பரிகாரம்—வழிமுறை—காண முயல வேண்டும்.

ஆகவே நாம் செய்ய வேண்டியது இதுதான்—மனித மனத்தின் இயல்புகளுக்கு ஏற்ப தகுந்தபடியான ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். அதுவே, மனித மனத்தின் முறையான ஒழுங்குக்கும் உருவாக்குதலுக்கும் வழிவகுக்கும். எனவே, மனிதனின் மனத்தில் அமைதி வளர முயல்வது பிரதானமாகிறது.

தெய்வீக நெறிப்படி வாழ்ந்திடுதலே இதைச் சாத்தியமாக்கும்.

சுவாமி விவேகாநந்தர் சொல்லியிருப்பது போல, பல தரப்பட்ட மக்களின் வாழ்க்கை நிலைக்கேற்ப இந்துமதம் கடவுளை வழிபட பல முறைகளை அனுசரிக்-

---

"Sadhna or Abhyas"—written by Master and published in 'Sahaj Marg' Journal, January, 1967.

கிறது. மக்களின் தரம், விருப்பம், மனப்பக்குவம், திறமைகள், பண்பு ஆகிய-வற்றைப் பொறுத்துக் கடவுள் வழிபாடு அமைகிறது.

ஒரு சிலர் படங்களையும், உருவங்களையும் விக்ரகங்களையும் வழிபட,

வேறு சிலர் ஆண்கடவுளர் பெண்கடவுளர் எனப் பாகுபடுத்தி வணங்கு-கின்றனர்.

சிலர் கடவுள் உருவமற்றவர் என்று கருதி வழிபடுகின்றனர்.

இன்னுஞ் சிலர் ஹடயோக முறைகளையும் வேறு பலர் ராஜயோக முறை-களையும் பின்பற்றுகின்றனர். இப்படிப் பல்வேறு முறைகளில் கடவுள் வழிபாடு நடக்கின்றன.

கடந்து போன சம்ஸ்காரங்களின் விளைவால், ஒருவர் தனக்குள் வளர்த்துக் கொண்ட திறமைகளின் அடிப்படையில் இவை அமைகின்றன என்று கூறலாம்.

இந்த நோக்கம் கருதி, பல்வேறு முறைகளும், பயிற்சிகளும் கற்பிக்கப்-பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், அவற்றுள் மிக முக்கியமான அம்சம் மட்டும் எங்கும் காணப்படவில்லை. எது கற்பிக்கப்பட வேண்டுமோ அது கற்பிக்கப் படவில்லை.

சாதனையின் பிரதான அம்சமே, மனத்தின் இயல்புகளை முறையாக உருவாக்குதலே ஆகும்.

எனவே, மனத்தை ஒழுங்கு படுத்துதலே சாதனையின் அடிப்படையா-கின்றது.

மனம் என்ற ஒன்று உருவாகிய போது அது தூய்மையானதாகவும் சீரானதாகவும் இருந்தது. ஆனால், நம்முடைய தவறான முறைகளாலும் செயல்-களாலும் அது பரிசுத்தமற்றதாக்கப் பட்டுவிட்டது. எனவே, அது உருவாகிய போது இருந்த உயரிய நிலைக்குச் சரிப்படுத்துவதே இப்போதைய வேலையாகும்.

அடிப்படையில் எல்லாச் சாதனை முறைகளும் இதையே நோக்கமாகக் கொண்டு எழுந்தன.

அதற்கு மிக முக்கியமான—உன்னதமான தேவை ஒரு தகுதி வாய்ந்த வழிகாட்டியே. மனிதனின் உன்னத இலட்சியத்தை அடையச் செய்யும் மெய்-யான ஆற்றல் கொண்டவராக அவ் வழிகாட்டி அமைய வேண்டும்.

பூரணத்வம் — கதிமோட்சம் — கண்டிட, ராஜயோகந்தான் நிச்சயமான உறுதியான — பாதையைக் காட்டும் என்பதில் பலருக்கு நம்பிக்கை உண்டு. பூரணத்வம் அடையக்கூடிய விதி ஒருவருக்கு இருக்குமானால், ராஜயோக முறைக்கு அவர் கூடிய சீக்கிரமாவது அல்லது சற்றுத் தாமதமாவது வந்து சேருவார்.

வேறு எந்த வித முறைகளின் கலப்பு இல்லாமல், ராஜயோக முறையை நெருக்கமாகப் பின்பற்றும் நமது நெறியே சகஜ மார்க்கம் ஆகும். ராஜயோக

முறையை அப்படியே—அதன் தூய்மை நிலைமையில் சிறு மாற்றங்கூட இல்லாமல் பின்பற்றுவதே நமது சகஜ மார்க்கம்.

நமது முறையை வெற்றியுடன் பின்பற்றிட மனோதிடமும் திறமையும் மிக்க ஒருவரது நெருங்கிய தொடர்பு இருத்தல் இன்றியமையாதது.

அதற்கு, தன்னை வழி நடத்திட தகுதியும் திறமையும் மிக்க ஒரு வழிகாட்டியை அடைய வேண்டும். தன்னுடைய மேன்மையான சக்தியால், யோக முறை அல்லது பிராணாஹுதி முறையால் அச்சக்தியைத் தன்னை நாடிவந்த பயிற்சியாளரினுள் பாய்ச்சிச் செலுத்திடும் வல்லமை அந்த வழிகாட்டிக்கு இருந்திடல் வேண்டும்.

விரும்புகின்ற நற்பலன்களை அடைந்திட அது ஒன்று தான் பயன் தரும் வழியாகும்.

அப்படி ஒருவர் கிடைத்து, அவர் நமக்கு உதவுபவராக இருந்து விட்டால் நமது வேலை நொடியில் முடிந்து விடும். அப்பியாசிக்கு அதிகச் சிரமமுமில்லை.

ஆனால் ஒன்று முக்கியம்—மனமார, உள்ளப்பூர்வமாக உண்மையான ஆவல்—அபிலாசை அப்பியாசியிடம் பூரணமாக நிரம்பியிருத்தல் முக்கியமானது.

பயிற்சி அல்லது சாதனையில் இரண்டு நிலைகள் உண்டு. ஒன்று, தானே சுயமாகப் பயிற்சி செய்வது; மற்றொன்று மாஸ்டருடைய உதவியும் ஆதரவும் பெற்றுப் பயிற்சி செய்வது.

நாம் சுயமுயற்சியில் பயிற்சியைத் தொடங்குகிறோம்.

நமக்குள்ளே இருக்கும் நிலைமைகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்குச் சுயமுயற்சி மட்டும் போதாது.

தெய்வீக அருள் நமக்குத் துணை நிற்க வேண்டும். அதுதான் நமது நோக்கத்துக்குத் தேவையானது.

மாஸ்டர் மூலமாகத் தெய்வீக அருள் அப்யாசியினுள் செலுத்தப்படுகிறது. தெய்வீக அருள் பாய்ச்சப்படுவதற்கு மாஸ்டர் ஒரு சாதனமாக இருக்கிறார்.

மாஸ்டர் மூலமாக வரும் தெய்வீக அருட்சக்தியை வேண்டி அப்யாசி கெஞ்சி நிற்க வேண்டும். அதுதான் அப்யாசியின் உண்மையான கடமையாகும். அப்படித் தெய்வீக அருள் தன் மீது செலுத்தப்படுவதற்கு அப்யாசி தன்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ள வேண்டியது முக்கியமானது.

பிராணாஹுதி மூலம் சகஜ மார்க்கத்தில் தெய்வீக அருள் அப்யாசிக்குள் பாய்ச்சப்படுகிறது.

அப்யாசியின் உயர்வுக்கு—தெய்விகப் பாதையில் அப்யாசி அடையும் முன்னேற்றத்துக்கு பிராணாஹுதி உதவுகிறது. அப்யாசியினிடத்து இருக்கும் குழப்பங்களை—பிரச்னைகளை—பிராணாஹுதி நீக்குகிறது. அதுவும் குறுகிய காலத்

தில் நடைபெற்று விடுகிறது. ஆனால் தனிப்பட்ட சுய முயற்சியால் பத்தாண்டுக் காலத்தில் கூட இது சாத்தியமில்லை.

புத்தகங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் பழைய முறைகளை அனுசரித்துச் சுயமாக தியான முறையை அனுஷ்டித்தால் ஆபத்தான தொல்லைகள் அடிக்கடி நேர்ந்து விடுகின்றன.

பழைய முறையில், மனத்தினுடைய விடாத காரியங்களை வீழ்த்திட அல்லது குறைத்திட மிகக் கடுமையாகப் போரிட வேண்டியிருக்கும்.

இத்தகைய போராட்டத்திற்கு முடிவேயில்லை. அதனால் முறையான தியானம் செய்ய வாய்ப்பே இல்லாமல் போய்விடுகிறது. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த நடத்தப்படும் போராட்டத்தில் மனம் ஈடுபடும் போது தியானம் எப்படிச் செய்வது ? அதனால் தியானம் பயனற்றுப் போகிறது.

இந்த மிகப்பெரிய கஷ்டத்தை வெற்றி கொண்டிட, சகஜ மார்க்கத்தில் உள்ள நாம் முற்றிலும் சீர்படுத்தப்பட்ட ஒழுங்கானதான மனமும் உணர்வும் திறமையும் சக்தியும் மிக்க மாஸ்டருடைய ஆற்றலுடன் இணைத்துக் கொள்கிறோம்.

இந்த உறுதிக்குப் பிறகு, மாஸ்டருடைய சக்தி நம்முள் பாயத் தொடங்கிறது. அதனால் நமது மனத்தின் இயல்புகள்கூடச் சீராக்கப்படுகின்றன.

எனவே, உறுதியான வெற்றிக்கு மாஸ்டருடைய உதவி பிரதானமானது.

கடவுள் அருளால் அப்படிப்பட்ட மாஸ்டர் நமக்குக் கிடைக்கும்போது ஆயுள் முழுவதும் நாம் செய்யும் கடுமையான உழைப்பு மிச்சமாகிறது. அப்படிப்பட்ட மாஸ்டர் கிடைப்பது அபூர்வமானதுதான். ஆனால் உள்ளத்தில் உண்மையான விருப்பத்தோடு—சிரத்தையுடன் தேடியலையும் உளப்பூர்வமான ஒருவருக்கு அப்படிப்பட்ட மாஸ்டரை அடைவதில் தோல்வி ஏற்படாது.

அப்படி மாஸ்டர் கிடைத்து விட்டால் மட்டும் போதுமா?

எளிமையானவராக, தற்பெருமை கொள்ளாதவராக, நேர்மையுடையவராகத் தன்னை ஆக்கிக் கொண்டவர்தான் மாஸ்டருடைய அருளைப் பெற முடியும். அப்போதுதான் உண்மையான ஒளி அவருக்குப் புலப்படும்.

இப்படிச் சொல்வதால், பண்டைய காலத்தில் இருந்த குருமார்களின் இயல்புகட்கு அந்தக் காலத்துக் குருமார்களின் தன்மைக்கு வக்காலத்து வாங்குவதாக அர்த்தம் கொள்ளக் கூடாது.

நம்முடைய மார்க்கத்தில்—நாம் உளப்பூர்வமான சகோதரத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறோம். ஒருவருக்கொருவர் பணி விடை செய்வது, ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுத்துத் தியாகம் செய்வது ஆகிய பரஸ்பர உணர்வையே நாம் ஏற்றுள்ளோம்.

சீடர்களிடமிருந்து குருமார்கள் எதிர்பார்க்கும் பணிவிடை முறைகளை நாம் கடுமையாகக் கண்டிக்கிறோம். குருமார்கட்குப் பணி புரிவதால் தங்களிடம் பக்தி வளர்கிறது என்று நினைப்பதையும், தங்களது சம்ஸ்காரங்கள் பரிகாரம் காண்கின்றன என்று எண்ணுவதையும் நாம் வன்மையாக எதிர்க்கிறோம்.

நாம் கூறுவது இதுதான்—சந்தர்ப்பம் நேரும் போதெல்லாம் குருவானவர் சீடருக்குத் தொண்டு செய்தல் வேண்டும். அத்தொண்டு தெய்வீகத் துறையில் மட்டுமல்ல, உடலாலும் குரு சீடருக்குத் தொண்டு செய்வதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம்.

தகுதி வாய்ந்த குருவைத் தேர்ந்தெடுப்பது கடினமான காரியம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவ்விஷயத்தில் நேரும் சிறு தவறு கூட கடும் நாசத்தை விளைவித்து விடும்.

என்னுடைய சொந்த அனுபவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இதைச் சோதித்திட ஓர் எளிய முறையை உங்கட்குச் சொல்வேன்.

நீங்கள் எவரைக் குருவாக ஏற்றுக் கொள்கிறீர்களோ—அவருடைய தொடர்பில் நீங்கள் இருக்கும்போது உங்களுக்கு அமைதியான மனநிலை ஏற்படுகிறதா, சாந்தம் மலர்கிறதா, உங்கள் மனத்தின் சலனம் தற்காலிகமாவது நீங்கி அமைதி நிலவுகிறதா, அப்படி அமைதி ஏற்படும் போது—சலனம், சஞ்சலம் நீங்கும்போது—அதனால் மனத்தில் ஒருவித பாரம் ஏற்படுகிறதா இல்லையா என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முயலுங்கள்.

அப்படிப்பட்ட அமைதி, சாந்தம் ஏற்பட்டால், உங்களுடைய வாழ்வுப் பிரச்னையைத் தீர்க்க உதவும் தகுதியானவர் அவர் என்பதை அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

மனத்தின் செயல்பாடுகள் ஸ்தம்பிதம் ஆகிவிட வேண்டுமென்று, அதாவது மனத்தின் செயல்கள் அற்றுப் போய் விடுவதை ஆரம்பத்தில் நோக்கமாகக் கருதுவது வழக்கம். மேன்மையான சக்தியோடு இணைத்துக் கொள்வதால் இதைச் சிறப்பாக அடைய முடியும்.

அந்த நிலைமை உணர்வுகட்கு அப்பாற்பட்டது. மனத்தின் எல்லைகளை மீறிய—மனத்தை வெற்றி கொண்ட செயலாகும் அது.

அப்படிப்பட்ட சக்தி வாய்ந்த ஒருவரோடு நாம் அன்போடும் பக்தியோடும் தொடர்பு கொண்டு, முறைப்படிப் பயிற்சியையும் மேற்கொண்டு வந்தால், அதற்கேற்ப— நம் பயிற்சி, மனத்தின் எழுச்சி, அடக்கம் ஆகியவற்றிற்கேற்ப —நாம் மாற்றம் பெறத் தொடங்குகிறோம்.

வரையறைகட்குள்ளே—எல்லைகளுக்குள்ளே—சம்பிரதாய வளைவுக்குள்ளே நம்மை வைத்திருக்கும் அடிமைத்தளைகளை ஒவ்வொன்றாக விட்டு விட வேண்டும்.

அப்போதுதான் மனத்தின் செயல்பாடுகள் அற்ற நிலையை அடைவது சாத்தியமாகும். ★

இதயத்தை நோக்கிய தியானம்

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

பொருளுக்கு அல்லது பொருளாசைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இந்தக்காலத்தில் தெய்வீகம் என்பது எதிரிடையான போக்கிலே அமைகிறது.

சோதனை செய்து பார்த்து அறிந்திடும் மதிப்பு அது பற்றிய ஆர்வம் உண்மையான பொருளின் தன்மையை அறிந்திடுவதை முந்தி நிற்கிறது.

ஒரு துறவியினுடைய உண்மை நிலையை அவரது உள்தோற்றத்தைக் காட்டிலும் வெளித்தோற்றத்தைக் கொண்டே அறியப்படுகிறது.

தெய்வீகப் பயிற்சியைப் பொறுத்த பழைய முறைகள் கைவிடப்பட்டு விட்டன. ஏனென்றால், உள் நிலைமைகளைப் பற்றியறியும் சோதனைகள் மிகவும் அபூர்வமாகிவிட்டது.

ஆகவே, எம்முறையில் வாழ்க்கையை நடத்திடவேண்டும் அல்லது வாழ்க்கை அமையவேண்டிய சரியான முறை என்ன என்பதை வாசகர்களுக்கு விளக்குவது பிரதானமாகிறது.

எனவே, அதுபற்றி எழுதவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அதிலிருந்து நமது பயிற்சி முறை எதன் அடிப்படையில் நிற்கிறது என்ற உண்மையான ஆதாரங்களை வாசகர்கள் தெளிந்து கொள்ளலாம்.

இம்முறையில் நான் பெற்ற சொந்த அனுபவங்களின் அடிப்படையிலேயே என்னுடைய புத்தகங்கள் எழுதப்பெற்றுள்ளன.

தேவையற்ற விளக்கங்கள், குறிப்புக்கள் ஆகியவற்றை விட்டுவிட்டு ஆதாரமான அடிப்படையான விஷயங்களைப் பற்றி மட்டுமே நான் விவரித்துள்ளேன்.

நான் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற பணிக்கு இயைபுறவே நான் அங்கே கொடுத்திருக்கும் விஷயங்கள் அமைந்துள்ளன.

இதயத் துடிப்பை எந்த இடத்தில் உணர்கின்றீர்களோ அந்த இடத்தை நோக்கித் தியானம் செய்யுங்கள் என்று பொதுப்படையாக நான் கூறியிருக்கிறேன்.

---

*"Meditation on Heart"—Article written by Master and published in 'Sahaj Marg' Journal, December, 1960.

இதயத்தின் எல்லாப் பகுதியையும் நோக்கி தியானத்தில் பார்வை விரிய வேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை.

எனவே, மேற்கூறியவாறு, இதயத்தை நோக்கித் தியானம் செய்திட அப்பியாசி அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இதயத்தில் A, B என்று நான் குறிப்பிட்டுள்ள இடங்கள் மீதும் தியானம் செய்யலாம்; அவையும் தியானம் செய்திடற்குரிய இடங்களே. ஆனால், உங்களுடைய இந்த நிலைமையில், அவை தேவையற்றதால் அதை நான் உங்கட்குச் சுட்டிக் காட்டவில்லை.

நமக்கு ஏற்படும் தாகத்தைத் தண்ணீர் குடித்துத் தணித்துக் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, தாகத்தின் காரணத்தை ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பது அவசியமன்று.

இதயத்தை இரண்டு பாகங்களாகப் பிரித்துக் காட்டியிருக்கிறோம். அதைப் பற்றிய விளக்கங்களில் இறங்கவில்லை. ஏனென்றால், அந்த விளக்கங்களைப் பயிற்சியின் மூலமாகத்தான் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பிரிசெப்டார்களைப் பொறுத்த மட்டிலும் அந்த விளக்கங்களைப் பற்றித் தெளிவாக அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். ஏனென்றால் அவர்கள் அந்த விளக்கங்களின் அடிப்படையிலேயே செயல்பட வேண்டியிருக்கிறது

இயற்கையின் பல்வேறு விதமான சக்திகள் இதயத்தில் மறைந்து கிடக்கின்றன. அது வெளிப்படுத்த முடியாத இரகசியம். ஏனெனில், அதனால் கிடைத்த சக்தியைத் துர்விநியோகம் செய்ய வழிவகுக்கலாம்.

Reality at Dawn — சத்யோதம் என்ற புத்தகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, பல வட்டங்களை நாம் நமது பயணத்தில் கடக்க வேண்டியிருக்கிறது. இந்த வட்டங்களைக் கடக்கும்போது அவற்றின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் இந்த அகிலம் முழுவதையும் காண முடியும். அதை உரிய முறையில் அறிந்திட அநேக காலம், அனுபவம் தேவைப்படும்.

எனவே, பொருளின்—விஷயத்தின் உண்மை நிலைமையை அறிந்திட நாம் முயலவேண்டும். பொருள் அல்லது விஷயம் வெளிப்படுத்துவதை அறிந்திட முயல வேண்டுவதில்லை.

உண்மை நிலையை அறிந்து கொண்டிடவே, படத்திலே, இதயத்தின் கீழ், மேல் பகுதிகள் என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒரு கற்பனை விளக்கமே.

கீழ் நிலையிலிருக்கும் போது, இதயம் எப்படி தலைகீழ் நிலைமையை அடைகிறது என்பதை அறிதல் கஷ்டமான பிரச்னையே. அதை அவ்வளவு சுலபமாக அறிய முடியாது.

இந்த இரகசியத்தை விவரிக்க நான் முயன்றால் அதை விளக்க வார்த்தைகளைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. இப்படி வேண்டுமானால்

சொல்லலாம்—நிலைமை மாற்றம் பெறுகிறது. அதனால் வாழ்க்கை—ஜீவன் தன் தன்மையில் மாற்றம் பெறுகிறது. அப்படி ஆகும் போது, கேடான மனச் செயல்கட்கு இடம் தந்து வந்த இதயம் இயற்கையின் விளையாட்டுத் திடலாக மாறிவிடுகிறது.

எல்லாம் நித்யம் என்ற நிலை அடைகிறது.

ஓர் உறுப்பு என்ற அடிப்படையில் அதே இடத்தில் இருந்தாலும், இதயம் மாறிவிடுகிறது.

'ட' எனப்படும் கீழ்ப்பகுதி 'ப' எனப்படும் மேற்பகுதியாக மாறுகிறது என்று சொன்னால் அது தெளிவில்லாத குழப்புகின்ற ஒரு விளக்கமும் ஆகும். சுருக்கமாக, தெளிவாக விளக்கம் எதைப் பற்றியும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் 'அமைதி'யாகயிருத்தலே விஷயத்தை மிகத் தெளிவாக்கும்.

மீண்டும் அப்புத்தகத்தை பார்க்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அப்படிச் செய்தால், நீங்கள் எழுப்பும் பல கேள்விகளுக்கு அதில் விடை கிடைக்கும்.

என்னுடைய மிகத் தெளிந்த — என்னுடைய பிரத்யேகமான விருப்பம் மிக்க கருத்தை — அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுவதானால், இப்படிச் சொல்லலாம் —உலகம் எப்படி உருவாகியது என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பதை விட, அவ்வுலகத்தை உருவாக்கிய பரம்பொருளின் மேன்மையை வியந்து நிற்பதே மேலானது. இப்படி ஆச்சரியப்படுவது எப்படிப் படைப்பு நிகழ்ந்தது என்பதை உணர்த்தும்.

இது எப்போது நடக்கும்?

உண்மையான பரம்பொருளை உண்மை நிலையில் உணரும்போது தான் இது சாத்தியமாகும்.

ஒரு மரத்தின் இலைகளை ஒன்று, இரண்டு என்று எண்ணத் தொடங்கினால் சீக்கிரமே நாம் எண்ணுவதில் தவறு செய்து விடுவோம். முதலில் எண்ணியவை எவை, எத்தனை என்பதையே மறந்துவிடுவோம்.

இந்த முறையைப் பின்பற்றினால், மரம் தரும் பழத்தின் சுவையை அறிய முடியாது. மரத்தின் இலையைப் பற்றி ஆய்வு செய்ய விரும்பினால், அது தருகின்ற பழத்தை ஆய்வு செய்யுங்கள். அது போதும்; எப்படி ஆராய்வது?

நவீன முறை — சோதனைச் சாலையில் வைத்து ஆராய்ச்சி செய்வது.

பழங்கால முறை என்ன தெரியுமா?

அந்தப் பழத்தைச் சுவைத்துத் தின்று செரித்துக் கொள்வதே!

எனவே, அகத்தியர் எப்படிச் சமுத்திர நீரைக் குடித்தாரோ, அதைப் போல் நீங்கள் சமுத்திர நீரைக் குடிக்கப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்.

சாதாரண சிற்றோடைகளில் நீர் குடித்துக் கொண்டிருந்தால் சமுத்திர நீரைப் பருக முடியுமா? சமுத்திரத்தின் கரையைக் கூட எக்காலத்திலும் அடைய முடியாது.

எனவே இதுதான் என்னுடைய அறிவுரை — "உங்களைப் பார்க்கின்ற பொருளை நீங்கள் சேருங்கள். உங்களைப் புறக்கணிக்க முயலுகின்ற பொருளைச் சேராதீர்கள்"

ஆண்டவனை உணர்ந்திட ஆற்றல் மிக்க வழி

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

தங்களுக்குள்ள ஏராளமான வேலைகளால் சாதனை அல்லது பயிற்சி செய்திடத் தடையாகிறது என்று பொதுவாக மக்கள் புகார் செய்கிறார்கள். ''மிகுந்த வேலைகள் உள்ள மனிதனுக்கே மிகுந்த ஓய்வு உள்ளது'' என்ற ஒரு பழமொழி உண்டு. ஒரு மனிதன் தான் செய்ய வேண்டிய வேலைகளுக்கு வேண்டிய நேரத்தைக் காட்டிலும் அதிக நேரம் அவன் கைவசம் இருக்கிறது என்பதே என்னுடைய கருத்தாகும்.

அன்பு என்னும் அஸ்திவாரக்கல்லின் மேல் தெய்வீகம் என்ற கோயிலைக் கட்டுவதற்குத் தொண்டு, தியாகம் என்ற கருவிகள் பெரிதும் உதவுகின்றன.

தன்னலமற்ற முறையிலே செய்யப்படும் எந்தத் தொண்டும் பயனுள்ளதே. இங்கே, நான் தொண்டு என்று கூறுவதைக் கடவுளை வழிபடுதல் என்ற பொருளிலேயே பயன்படுத்துகிறேன்.

நாம் நமது அன்றாட வேலைகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு வருவதால், இந்த தொண்டினை மறக்காமல்—இறைவனை வழிபடுதல் என்ற தொண்டிலும் தீவிரமாக ஈடுபடவேண்டும்.

இப்படிக் கடவுள் வழிபாடு என்ற தொண்டில் எப்படித் தீவிரமாக ஈடுபடுவது? அதற்கு ஒரு சுலபமான வழி இருக்கிறது. நாம் செய்கிற ஒவ்வொரு தொண்டும், செயலும், காரியமும் கடவுள் கட்டளை என்ற எண்ணத்தில் செய்யப்பட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட கடமைக்காகவே நாம் படைக்கப்பட்டுள்ளோம் என்ற எண்ணத்திலேயே நாம் இயங்க வேண்டும்.

இவ்வுலகில் நாம் பெற்றிருக்கிற அனைத்துப் பொருள்களும் ஆண்டவனால் தரப்பட்டவை என்பதை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். நம்மைப் போன்ற எல்லா உயிரினங்களும் கடவுளின் உயிரினங்கள் என்பதை மறக்கக்கூடாது. அதற்கு உரிய பொருள் — அதற்கு உயிரினங்களின் தந்தை இறைவன். நாம் அனைவரும் அவனது குழந்தைகள். லௌகீகமாக நானோ நீங்களோ குழந்தைகளை வளர்க்கிறோம் என்றாலும் நாம் அனைவரும் கடவுளின் குழந்தைகளே.

"Effective Way To Realisation" —Article By Master, published in 'Sahaj Marg' Journal, June, 1958

நாம் இறைவனுக்கும் அவனது பிள்ளைகளுக்கும் பணிவிடை செய்தால்—எல்லோரும் இறைவனிடமிருந்து வந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தில் பணிவிடை செய்தால்—ஒருவாறு பிள்ளைகள் மீது ஒரு விதப் பற்றற்ற நிலைமை ஏற்படலாம். அதாவது, பற்று என்ற பிணைப்புச் சங்கிலி நமது இறைவனை அவரது பிள்ளைகளோடு இணைக்கின்றது. இந்த விஷயம் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்து விட்டால், தொண்டு செய்வது நமது கடமையாகவும், பரம் பொருளை நம் ஒவ்வொரு செயலிலும் மறவாதவர்களாகவும் நாம் ஆவோம். இப்படிப்பட்ட முறையால், விடாமல் இறைவனை நினைவில் வைத்திருப்பது என்பது பழக்கமாகி விடுகிறது.

இந்தப் பழக்கத்தில் உண்மையான ஈடுபாட்டுடன், பரம்பொருளை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் எண்ணத்துடன் நாம் இருந்தால் நமது வாழ்க்கையின் லட்சியத்தை — குறிக்கோளை எளிதில் அடைந்து விடலாம். இறைவனை விடாமல் நினைவில் வைத்திருப்பதற்குப் பற்பல வழிகள் உள்ளன. அவற்றுள் சில மேலே சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பரம்பொருள் மீது கொண்ட பக்தியானது, நமக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே தொடர்புள்ள ஒரு பாதையை உருவாக்குகிறது. அப்பாதையே நாம் இறைவனை அடைய இட்டுச் செல்லும் வழியாக அமைகிறது.

இந்தப் பாதையில் அழுக்கும் கசடும் நீக்கப்பட்டு விடுமானால், அதில் நடந்து செல்லக் கஷ்டமிருக்காது. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இறைவனிடம் பக்தி செலுத்துகிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு பாதை தெளிவாக அமையும். இறைவனை நினைத்து தியானம் செய்யும்போது இதயத்தில் ஒரு உந்துதல்—தூண்டுதல்—ஏற்பட்டு உங்களை அந்தப் பாதையில் செலுத்துவதை உணரலாம். அழுக்கும் மாசும் கசடும் நமக்குப் பிணக்கு அளிப்பவை. தியானம் செய்யும் போது, ஒரு தற்காலிக அமைதி ஏற்படுகிறதென்றால், நீங்கள் அந்தப் பாதையில் மேலும் முன்னேறுகிறீர்கள் என்பதே பொருளாகும். அப்பாதையில் மேலும் மேலும் முன்னேறுவீர்களானால், உங்களைக் குழப்பிவந்த மாசுகள் களங்கங்கள் நீங்குவதை உணரலாம். உங்களுடைய தியானத்தில் ஒரு நிலைத்த தன்மை—தியானத்தில் ஏற்படும் அமைதியில் ஒரு நிலையான தன்மை, ஏற்பட்டால், கடவுளைப் பற்றிய எண்ணம், அதாவது கடவுட் சக்தி உங்களுக்கு அருகில் வருகிறது என்பதே பொருளாகும்.

கடவுளை உணர்தல் என்பதற்குப் பல வழி முறைகள் உள்ளன. அவை, ஒவ்வொருவரின் மனநிலையையும் உள்ளுணர்ச்சியையும் பொருத்தது. கீழான—மிகக் குறைந்த மனநிலை உடையவர் தன் மனத்தைத் தியானத்தில் ஈடுபட வைத்தல் இயலாது. மனத்தில் கடினத்தன்மை கொண்டுள்ள அவர் மனம் கடினத் தன்மையையே பின்பற்றும். உதாரணமாக, தியான முறையால் உருவாகும் இறைநெறியில் செல்லாதவர்கள் உருவங்களைக் கடவுள் என்ற 'பாவத்தில்' வணங்குவார்கள். அவர்களில் இன்னும் தாழ்ந்தவர்கள் அந்த உருவங்களையே கடவுளாகக் கருதுவார்கள். கொஞ்சம் அவர்களும் முன்னேறுவார்களானால்—கொஞ்சம் உயர்ந்த நிலைநோக்கிப் போவார்களானால் — இந்த கடின உருவங்களை

கடவுளாகக் கருதும் நிலையில் கொஞ்சம் மாற்றம் அடைவார்கள். பிறகு கடவுளை மானசீக வழிபாடு செய்யத் தொடங்குவார்கள்.

மானசீக வழிபாடு பற்றி நான் கேள்விப்பட்டிருப்பது இதுதான்:—உருவங்களால் காட்டப்படும் இராமர், கிருஷ்ணர், சங்கர் முதலானோரை மனக் கண்ணில் வைத்து வழிபாடு செய்வது. அப்படிப்பட்ட பக்தியில் ஈடுபடுவோர், அந்த உருவங்கட்கு மாலையணிவித்தும், சந்தனம் பூசியும் வழிபடுவர். கடவுள் தத்துவம் அறியாமல், வெறும் உருவங்களை — விக்ரகங்களை வழிபடுவோராக அவர்கள் மாறி விடுகின்றனர். அவர்கள் இவ்வாறு தெய்வீகத் துறையில் ஒருவித கடினத்துவத்தை ஏற்படுத்தி விடுகின்றனர். நமது அமைப்பிலே (மார்க்கத்திலே) அப்படிப்பட்ட வழிபாடு அனுமதிக்கப்படவில்லை. நாம் நமது நோக்கில் உயர்கிறோம். இப்படிப்பட்ட வழிபாடு முறைகளைவிட நாம் மேலானவர்கள்.

விக்ரக வழிபாட்டிலே ஒரு பெரிய குறைபாடு உள்ளது.

—இவ்வழிபாட்டு முறையிலே ஈடுபட்டோர்க்கு அது வாழ்க்கை முழுவதும் நீடிக்கும் இயல்பாகிவிடுகிறது. அதனால் அவர்கள் இதயத்தில் ஒரு விதக் கடினத் தன்மை வளர்ந்து விடுகிறது. கடவுளே—பரம்பொருளே நினைத்தால் கூட, அவர்களது கடினத்தன்மையை எளிதில் உடைத்துவிட முடியாத அளவிற்கு உருவ வழிபாட்டு நம்பிக்கை வைத்திருப்போர் உள்ளத்தில் கடினத்தன்மை முதிர்ந்து விடுகிறது.

கடினத் தன்மையிலிருந்து மென்மை நிலைக்கு நாம் வரவேண்டும். அதற்கேற்ப நம்முறை மாற்றம் பெற வேண்டும். உருவ வழிபாட்டாளர்கள் அவ்வுருவங்களிலேயே தங்கி விடுகிறார்கள்—முன்னேற்றம் ஏற்படுவதில்லை.

கடவுள் எளிதானவர்; தெளிவானவர்.

அவர் கடினப் பொருளாக இல்லை.

எவ்விதமான கடினத்துவமும் கடவுளிடம் இல்லை.

இவ்விஷயங்கட்கு அப்பாற்பட்டவர் அவர்.

அவரை உணர்ந்திட—

அவரது அளப்பரிய ஆற்றலை அறிந்திட

நாம் செய்யவேண்டியது என்ன?

—நமது எண்ணங்களால். நமது செயல்களால், நாம் உருவாக்கிய சூழ்நிலைகளால் நம்மை நாமே முற்றிலும் விடுபடக்கூடிய, விட்டுவிடக்கூடிய முறைகளை அனுசரிக்க வேண்டும்.

நமது நினைப்புக்கள் சீர்செய்யப்பட வேண்டும்.

நமது மனத்தை அழுத்திக்கொண்டு இருக்கின்ற சுமைகளிலிருந்து நமது மனம் சுத்தம் செய்யப்பட வேண்டும்—அவற்றினின்றும் விடுபட வேண்டும்.

நாம் பஞ்சைப் போன்று மென்மையானவர்களாக ஆதல் வேண்டும்.

பஞ்சினைப் போன்ற மென்மையானவர்களாகிவிட்டால், தகுதி வாய்ந்த குருவின் ஒரே ஒரு உந்துதலினால் நாம் இறைவனை அடையும் முயற்சியைத் தொடங்க முடியும். (காற்றால் பஞ்சு வேகமாக மேலே மேலே பறப்பதைப் போல குருவின் அருளால் நாம் கடவுளை நோக்கி எளிதாக முன்னேறுவோம்).

இந்த உயரிய நிலையை அடைந்திட இதயத்தில் உண்மையை உணர வேண்டும்.

நம்முடைய சகஜ மார்க்கத்தில்—நமக்கு எண்ணம் ஏற்பட்ட மாத்திரமே உண்மைநிலை நம் இதயத்தில் செலுத்தப்பட்டு விடுகிறது. காலப் போக்கிலே அது வளர்ச்சிக்கான விதையாக அமைந்து விடுகிறது.

குருவின் பெருங் கருணையால் இந்த முறை செயல்படுத்தப்படுகிறது. விதை எளிதாக வளரத் தொடங்குகிறது; விரைந்தடிக்கும் காற்றால் விதை தூக்கி யெறியப்படாமல் குருவின் திருவருள் காக்கின்றது.

விடாமல் நினைவு கொள்வதன் மூலம் சீடர் அந்த விதைக்கு நீர் பாய்ச்சுகிறார்.

இறைவனை அறிதல் என்ற பாதையில் அடையக் கூடிய விரைவான முன்னேற்றத்துக்கு அந்த ஒன்றுதான்—விடாத நினைவுதான் வேண்டப்படுகிறது.

நமது இலட்சியம் கைகூடும் வரை, கொஞ்சமும் ஓய்வில்லாமல் நாம் நமது பாதையில் விரைந்து நடைபோட வேண்டும். சரியான பாதையைக் கண்டுகொண்ட பிறகு எக்காரணங்கொண்டும் பாதையை விட்டு விலகக் கூடாது.

முழு நம்பிக்கையோடும் பக்தி சிரத்தையோடும் அப்பாதையில் நடக்க வேண்டும்.

கடவுளை வழிபடும் வேறு முறைகள் அனைத்தையும் முழுவதும் கைவிட்டு விட வேண்டும். அவற்றை மனத்தாலும் நினைக்கக்கூடாது,

மனத்தால் சாதகன்—பயிற்சியாளன்—மேலும் மேலும் மென்மையாகிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றால் அவர் முன்னேறுகிறார் என்பதே பொருள். கடவுள் எந்த நிலைமையில் இருக்கிறாரோ அந்த நிலைமையை நோக்கிப் போகிறார் என்பதே பொருள். மென்மை என்றால் என்ன?

தன்னுடைய எண்ணங்களின் பளு, கனம் குறைந்து வருவது என்பதே மென்மை.

அந்தப் பளுவை, கனத்தை, எடையை நீக்க நாம் என்ன செய்கிறோம்?

அவை கஷ்டங்களாக இருந்தாலும், (கவலைகளாக இருந்தாலும்) அல்லது வேறு எந்த உருவத்திலிருந்தாலும் அவை அத்தனையும் கடவுளிடமிருந்து வருகின்றன என்று நினைத்தாலே போதும், பளு குறையும், கனம் சரியும், எடை நீங்கும்—வன்மை மென்மையாகும்; கடினத் தன்மை கனிவாகும்.

எல்லாம் கடவுள் தருபவை என்று நினைப்பதும் கடவுளை விடாமல் நினைப்பது ஆகும். அவ்வாறு நினைப்பதுதான் தெய்வீகப் பாதையில் நமக்கு முன்னேற்றம் தர உதவும். அப்படி மனத்தால் நினைத்தால்தான் தெய்வீக நெறியில் நாம் எளிதாக முன்னேற முடியும். ★

இறைவனோடு இரண்டறக் கலக்கும் இணையற்ற நிலைமை

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

ஆரம்ப நிலையிலே, பூரண விடுதலையே மானிட ஜீவனின் இலட்சியமாக இருக்கிறது. இதுவே அனைத்தும் என்றும், இதுவே போதும் என்றும் கருதப் படுகிறது.

ஆனால் உண்மையாக மிக்க மகிழ்ச்சியடைபவர் யார்?

யாரொருவர் கடவுளின் ராஜ்யத்திற்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறாரோ, அவரே மிகுந்த மகிழ்ச்சியானவர்.

பூரண விடுதலை என்பது ஸத்ய நிலையைப் பற்றிய குறுகிய கண்ணோட்டம் என்பதுதான் என்னுடைய கருத்தாகும். ஏனென்றால், மனிதனின் உன்னதமான இறுதி இலட்சியத்தை அடைய மேலும் மேலும் விடாது தொடர்ந்து மேலே மேலே சென்றுகொண்டிருக்க வேண்டும். பூரண விடுதலையின் சுவையினை—கவர்ச்சியினை நாம் அனுபவிக்க ஆரம்பித்தவுடன், நாம் அடுத்த, உண்மையான முயற்சியை மறந்து விடுகிறோம்; மனித இனத்தின் சாதாரணமான தவறே இது.

மிக உன்னத ஸ்திதி என்று நாம் சொல்லுகிற லய அவஸ்தா அல்லது கடவுளோடு ஐக்கியமாதல் என்ற நிலைக்கு குரு தன் சீடர்களை ஊக்குவிக்க வில்லையென்றால் அது குரு செய்கிற தவறேயாகும்.

கடவுளோடு இரண்டறக் கலத்தல் என்ற உயரிய—இணையற்ற—இறுதியான நிலையை அடைவதற்கு முன்னால், சீடர்கள் தங்கிவிடாமல்—இறைவனோடு ஐக்கியம் என்ற நிலையை அடைவதைத் தவிர்த்து விடாமல் உற்சாகப்படுத்துவது குருவின் கடமையாகும்.

சிலசமயம் பிரச்னை குருவினால் கூட வருவதுண்டு. குரு மிகவும் உயரிய தகுதியும் திறமையும் மிக்கவராகக் கூட இருக்கக்கூடும். ஆனால் அவர் உன்னதமான தெய்வீக நெறியை முற்றிலும் பின்பற்றாதவராக இருந்துவிட்டால் பிரச்னை வராமல் என்ன செய்யும்?

"Laya Avastha in Brahm" By Master — Published in 'Sahaj Marg' Journal, July, 1968.

கடவுளையும் அவரைச் சூழ்ந்திருக்கும் பரிவாரங்களையும் வழிபடுவோர் பலர் இருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்களை உண்மையான வழிபாட்டாளர்கள் என்று கூற முடியாது.

ஒன்றை—ஒரே கடவுளை மட்டும் வழிபடுபவர்களே மெய்யான வழி பாட்டாளர்கள்.

வேறு எப்பக்கமும் சிறிது கூட கவனம், கருத்து வைக்காது, முற்றிலு மாக கடவுளிடம் தங்களை ஒப்படைப்பவர்களே உண்மையான வழிபாட்டாளர்கள்.

ஒரே கடவுள் என்ற நம்பிக்கையில் நீங்கள் முழுவதும் இணைந்து நின்றால் அவர் உங்களுடைய எல்லா வேலைகளையும்—உங்களுடைய பொறுப்-புக்கள் அத்தனையையும் ஏற்றுக் கொள்வார்.

ஆனால் பல கடவுள்கள் என்ற நம்பிக்கையில் நீங்கள் நின்றால் அவர்களும் உங்களுடைய பொறுப்புக்களை ஏற்றுக் கொள்வர். ஆனாலும் தாங்கள் என்ன வைத்திருக்கிறார்களோ அவற்றின் பங்குதாரராகத்தான் உங்களை ஆக்கி வைப் பார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் உண்மையற்ற உண்மை நிலையே தோன்று கிறது. (அதாவது, பல கடவுள் என்ற நம்பிக்கை கொண்டோருக்குக் கிடைக்கும் ஸத்யத்தின் தோற்றம் போலியானது—பொய்யானது).

உண்மையான ஸத்தியத்தின் தோற்றத்தோடு ஐக்கியப்படும் போது தான் உண்மையான பரிசுத்த நிலைமை தோன்றுகிறது. இந்த உன்னதமான பரிசுத்த நிலைமையோடு எல்லோரையும் இணைத்துவிடுவது நமது பிரிஸெப்டார்களின் கடமையாகும்.

மையமான அந்த ஸ்தூலப் பகுதியை மனிதன் அடைந்து, பிரகாசம் மிக்க ஏழு வட்டங்களையும் கடந்து விடும்போது நிலையற்ற நிலையை அடை கிறான். அந்நிலையை அடைந்ததோடு மேலும் முன்னேறுகிறான். அப்போதுதான் தெய்வீக ஞானம் — தெய்வீக பரிபக்குவ நிலை அவனுக்குள் தோன்றுகிறது. பிறகு தெய்வீகத்தைப் பற்றி பூரணமான தெளிவும், இறைவனின் தோற்றமும் அவனுக்குப் புலப்பட ஆரம்பமாகிறது. நமது அப்பியாஸிகள் அனைவருக்கும் இந்த உன்னதமான நிலையைக் கடவுள் அருள்வாராகுக. ஆனால் விஷயம் இத்தோடு முடிந்து விடவில்லை. ஏனென்றால் இப்போதுதான் 'லய அவஸ்தா' எனப்படும் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து விடுதல் என்ற நிலைமை தோன் றத் தொடங்குகிறது.

இங்கே நான் குறிப்பிடுகின்ற இந்த வேலை பிரிசெப்டாருடையதல்ல; கடவுளுடையது. ஆனாலும் பிரிசெப்டாரின் உதவி மிகுதியும் தேவையே.

நம்முடைய செயல்கள் எல்லாம் முடிந்து விட்டனபோல் தோன்றினாலும், மேலும் சில இருக்கின்றன. எல்லையற்ற பரம்பொருளோடு ஐக்கியப்படும்போது, நான் ஏற்கனவே, "The Efficacy of Raj Yoga in the Light of Sahaj Marg" (சகஜ மார்க்கத்தின் நோக்கில் ராஜயோகத்தின் சக்தி) என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிட்ட "Swimming"—நீந்துகின்ற நிலைமை இருக்கிறது.

கடவுளோடு ஐக்கியமாகிவிடும் நிலைமை தொடங்கும்போது, மையப் பகுதியைச் சுற்றி விரைவான ஒரு சுழற்சி ஏற்படும். அங்குதான் அச்சுழற்சி கட்டுப்படுத்தப்படவேண்டும். அதை எவ்வாருவது மாஸ்டர் அவர்கள் செய்து விடுவார்கள்.

பிறகும் அதே சுழற்சி மேலும் தொடர்ந்து தலையின் பின்புற எலும்பின் பகுதியை அடைகிறது. இப்போது முறை முழுமை அடைகிறது. ஆனாலும் மூளையில் ஒரு சிறு அழுத்தம் இருந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அதுவும் மெல்ல மெல்லக் குறைந்துவிடும்.

மனிதர்களுக்கு இந்த உயரிய நிலைமை அபூர்வமாகத்தான் அமைகிறது. இது யாருக்குக் கிடைக்கும்?

லௌகீகத்தைப் பொறுத்த மட்டிலும் எவர் இறந்து விட்ட நிலையிலும், தெய்வீகத்தைப் பொறுத்த மட்டிலும் எவர் விழிப்பற்ற நிலையிலும் இருக்கிறார் களோ அல்லது எவரொருவர் ''உயிர்ப்பு மரணத்தை'' அடைகிறாரோ அவருக்கே இது கிடைக்கும்.

நாம் வணங்கும் தேவர்கள் கூட இந்த உன்னதமான—ஈடு இணையற்ற எழிலார்ந்த நிலைமையை அடையவில்லை. அவர்களும் ஸத்யத்தின் நிலைமையில் ஒரு பகுதியையே அடைந்துள்ளனர். பூரண விடுதலை என்ற அளவிலேயே அவர்கள் நின்று விட்டார்கள்.

எவ்வளவு பெரிய பக்தியோ, தவமோ இந்தப் பலனைத்தந்து விடாது. ஒரே ஒரு மருந்துதான்—நிலையற்ற நிலையில் உள்ள கடவுளோடு நாம் முழுக்க முழுக்க ஐக்கியமாதல் என்ற மாமருந்துதான் நம்மை உய்விக்கும். பிற கடவுள் வழிபாடு முறைகளை கைவிட்டுவிட்டு, உண்மையான ஸத்தியத்தின் நிலைகளனும் இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்து விடுதல்—லயப்படும் நிலையை அடைந்து விடுதலே நம்மை விடுவிக்கும் அருமருந்தாகும். ★

''பொருள் சம்பந்தப்பட்ட ஆசையோ அல்லது புலன் சம்பந்தப்பட்ட ஆசையோ இல்லாமலிருப்பதுதான் உண்மையான பக்தி. அது உண்மையான பேராவலால் உந்தப்பட்டுஉருவாகிறது. இப்பேராவல் ஒருமுறை பூர்த்தியாகி விட்டால், அது தானிருந்த இடத்தில் மற்றொரு ஆசையை, ஆவலை, தாபத்தை ஏற்படுத்தாது.''

உறுதிப்பாடு

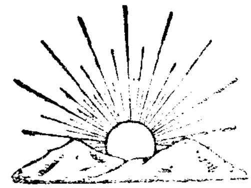

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

சூரியப் பிரகாசம் போலத் தெய்வீகப் பிரகாசம் பொருந்தியவர்களாக நீங்களெல்லாம் உருவாக வேண்டுமென்பதுதான் நான் விரும்புவதெல்லாம்.

இது எப்படி முடியும்?

பூமியின் நிழல் சூரியனின் மேல் பட்டுச் சூரியனை மறைக்காமல் செய்து விட்டால் இது முடியும்.

அது எப்போது சாத்தியமாகும்?

உங்களுடைய நடத்தை—இயக்கம் — நேர்முகமாக இருக்குமாறு நீங்கள் உங்கள் வாழ்வுப் பாதையை அமைத்துக் கொள்ளும்போது இது சாத்தியமாகும்.

எவ்வாறு வாழ்வுப் பாதையை அமைப்பது?

எப்படி நேர் முகமாக நடப்பது?

உங்களுடைய முழு நோக்கமாக இலட்சியத்தை அமைத்துக் கொள்வதால்.

எவ்வாறு இலட்சியத்தை நோக்கமாகக் காத்துக் கொள்வது?

அதோடு இரண்டற இணைந்து விடுவதால்!

எப்படி ஒருவர் அதோடு இரண்டற இணைந்து விடுவது?

உங்களை நீங்களே இழந்து விடுவதன் மூலமாக.

எப்படி ஒருவர் தன்னை இழந்து விடுவது?

அதைத் தவிர வேறு எந்த எண்ணத்தையும் இதயத்தில் கொள்ளாமலிருப்பதன் மூலமாக.

இது எப்படி முடியும்?

பயிற்சியின் மூலமாக.

பயிற்சி எப்படிச் சாத்தியமாகிறது?

அன்பின் மூலமாக, ஆர்வத்தின் வாயிலாக!

"Determination" by Master published in "Sahaj Marg" Journal, July 1979.

எப்படி அன்பையும் ஆர்வத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொள்வது?

எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதன் மூலமாக!

தொடர்ந்து நினைத்துக்கொண்டிருப்பது என்பதை எப்படி வளர்த்துக் கொள்வது?

உறுதிப்பாட்டின் மூலமாக!

உறுதிப்பாடு எப்படி வரும்?

நம்முடைய மகிழ்ச்சிகளைத் தியாகம் செய்யவும், நம்முடைய சோம்பலை உதறி விடவும் நாம் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு இறங்குவதன் மூலமாக!

எனது சகோதரரே!

எல்லாவற்றையும் தெளிவாக விளக்கி விட்டேன்.

ஆனாலும், ஒருவருடைய தெய்வீகத் தன்மையின் அளவு நான் செய்யும் அற்புதத்தால் விளைந்தது என்று நினைக்கிறார்கள் மக்கள்.

கொஞ்சம் கற்பனை செய்து பாருங்கள்:— அற்புதங்கள் செய்யும் ஆற்றல் எனக்கு இருந்திருக்குமானால், அப்யாஸிகள்—என்னை நாடுவோர் அனைவரும் தெய்வீகத்தன்மையில் மிகுந்த உயரிய நிலையை எட்டியிருப்பார்களே! உண்மையைச் சொல்வதானால், ஓர் அப்யாஸியின் மனத்திலிருக்கும் இணக்கம், ஆழ்ந்த ஆர்வம், அன்பு ஆகியவையே அற்புதங்களை உண்டாக்குகின்றன—உருவாக்குகின்றன.

எல்லா இடத்திலும் மழை நீர் ஒரே மாதிரியாகத்தான் விழுகிறது. ஆனால் சில இடங்களில் களைகள் முளைக்கின்றன. சில இடங்களில் பூக்கள் மலர்கின்றன. சில இடங்களில் வெறும் சுண்ணும்பும் மணலுமே காணக்கிடக்கின்றன. மண் எப்படியோ அப்படியே பலாபலன்களும்!

நுண்மையான உணர்விற்குத் தங்களை உட்படுத்திக் கொள்ளாதவர்களுக்குப் பொதுவாக நுட்பமான தன்மை வளராது. லௌகீக விஷயங்களில் அவர்கள் மிக நுட்பமாக இருக்கின்றனர். பணம் சம்பாதிக்கும் காரியங்களில் அவர்களது மனது மிகுந்த சுறுசுறுப்பாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? அதில் ஆழ்ந்த ஆர்வம் செலுத்துகின்றனர். அதனால் அதை நுட்பமாக உணர்ந்து கொள்கின்றனர். ஆனால் தெய்வீகத் துறையில் அவர்களுக்கு எங்கே பற்று இருக்கிறது? அவர்கள் கூட்டுத் தியானங்களில் மட்டும் கலந்து கொள்ளுகின்றனர். பிறகு தனித்து ஒதுங்கி விடுகின்றனர். தெய்வீகப் பாதைக்கு உகந்த பண்புகளை மேற்கொள்ளும் சிரத்தையும் இல்லை; அல்லது தெய்வீகப் பாதைக்கு புறம்பான விஷயங்களை—தடையாக இருக்கும் விஷயங்களை விட்டுவிடவும் விரும்பவில்லை.

நாம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று முயல்கிறோமோ, அவற்றைப் புத்த மதம், சமணமதம் ஆகிய மதங்களும் வலியுறுத்துகின்றன. கொள்கைகளை, கோட்பாடுகளை, விதிமுறைகளை அம்மதங்கள் வற்புறுத்துகின்றன. அவற்றைத் தவறாமல் பின்பற்றுவதைத் தெய்வீகத் துறையில் ஏற்படும் முன்னேற்றத்தை அளிக்கும் கருவியாகக் கருதுகிறார்கள். நம்மை நாமே அலசிப் பார்த்தால்

தெரிவதென்ன? நமக்குள்ள எந்தக் குற்றங் குறையையும் விட்டுவிட நாம் விரும்புவதில்லை. இதற்கென்ன காரணம்? உன்னதமான அந்த இலட்சியத்தை அடைந்திட வேண்டும் என்ற பேராவல் மக்களுக்கு இல்லை. அப்படிப்பட்ட ஆவல் மட்டும் இருந்திருக்குமானால், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் துறந்திருப்பார்கள். லட்சிய ஸ்தானத்தை அடைய முயன்றிருப்பார்கள்.

ஏதாவதொன்றை நோக்கி நம் இயல்புகள் சாயுமானால், அதையொட்டிய பல விஷயங்களை உணரத் தொடங்குவோம். அதன் மூலமாக ஒருமுனைப்படுத்தும் சக்தி வளரும். பிறகு, நம் சக்திகள் சமநிலை அடைய ஆரம்பிக்கும். சமமான மனநிலையும் வளரத் தொடங்கியதும், உணரும் ஆற்றல்—நுட்பத்தை அறியும் சக்தி மலர்ந்து விடும்.

எனது சகோதரனே! இதையெல்லாம் யார் சிந்திக்கிறார்கள்? சிரத்தை கொள்ளுகிறார்கள்?

இம் முயற்சியைச் செய்யவோ அல்லது செத்து மடியவோ தயாராக உள்ள மனிதர்கள் வெகு அபூர்வமே! உண்மையைச் சொல்வதானால் இப்படிப்பட்டவர்களிடமே ஸத்யோதயம் ஏற்படுகிறது.

இத்தகைய ஆழமான ஆர்வமும், பேராவலும், பேரன்புமே நம்மிடம் ஆச்சரியங்களை விளைக்கின்றன. அநேகமாக எல்லா அப்யாஸிகளும் தவறுதலில்லாமல் பல்வேறுவிதமான தெய்வீக நிலைமைகளை கடக்கத்தான் செய்கிறார்கள். ஆனால், ஆர்வமில்லாத காரணத்தால் அவர்கள் இவற்றை உணர்வதில்லை. பிறகு என்னிடம் அதுபற்றிக் குறைபட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

உணரவும், அறிந்து கொள்ளவும் ஆன தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள் என்று நான் யாரிடமாவது சொன்னால், தான் அதற்காக முயற்சி செய்வதாகவும் ஆனால் உணர முடியவில்லையெனவும் கூறுகிறார்.

எதிர்பார்த்த பலனுக்கு இட்டுச் செல்லாத அப்படிப்பட்ட முயற்சியை என்னால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

நமது வீட்டுப் பிரச்னைகளை நினைத்துப் பார்த்தவுடன் அவை பற்றிய எல்லாம் நம் கருத்துக்கு வருகின்றன. இதற்கு மட்டும் என்ன காரணம்?

நாம் அதில் முற்றிலும் மூழ்கிவிட்டோம் என்பதே இதற்குக் காரணம்.

அவற்றிற்கு ஒரு முடிவு—பரிகாரம் காணும் வரைக்கும் நாம் ஓய்வதில்லை. அது நம் இதயத்தைக் குத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது.

ஆனால் நம் நிலைமைகளை உற்றுக் கவனித்துப் பார்த்தால் புரியும்—சாதாரணமான ஓர் அப்யாஸி கூட தன் முன்னேற்றம் குறித்து அறிந்து கொள்ள முடியாததற்குக் காரணமே இல்லை.

ஒருவர் இதயபூர்வமாக அக்கறையுடன் இருந்து, சாதனையைப் பூரணமாகப் பின்பற்றினால் அவர் ஸத்யத்தை நிச்சயமாக உணர முடியும்.

என்னுடைய சகோதரரே!

இதெல்லாம் ஒருவருடைய ஆர்வத்தைப் பொறுத்தது.

ஆனால் ஆர்வம் கூட மீனைப்போல கெட்டிக்காரத்தனமானது. ★

உபாசனையும் பிரபாவமும்

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

பிராணாஹுதியின் பிரயோகம், எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டும் விரும்பிய இடத்திற்கு அனுப்ப முடியும். அதாவது மனோதிருஷ்டியை ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு நினைத்த பல இடங்களுக்குச் செலுத்த முடிவது போல், பிராணம் என்னும் சக்தியில் எந்த ஒரு மெய்ப்பொருளைப் பயன் படுத்துகிறோமோ, அதனால் இக்காரியம் நடை பெற வைக்கிறோம். சிலரிடம் கிரஹிக்கும் சக்தி இருப்பதில்லை. இதன் மூலமாக அவர்களிடம் கிரஹிக்கும் சக்தி தூண்டி விடப்படுகிறது. ஆனால் இதற்கும் ஒருவித விதி(rule) உண்டு. அதாவது அப்பியாஸி சூட்சம கதியை கடைப்பிடித்துச் செல்லவேண்டும்.

ஆகையால்தான் மனத்தகத்தே உள்ள பாரமான ஸ்தூலத் தன்மை களைத் தெரியப்படுகிறது. தியானம் செய்யும் அப்பியாஸிகள் சூட்சம கதியின் போக்கில் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்துடன் ஸ்தூல சம்பந்தமான பூசைகளையும் செய்கிறார்கள். அதனால் ஒரு சிரமம் ஏற்படுகிறது. ஒரு பக்கம் நாம் தியான மூலம் சூட்சம சக்தியை பெருக்கி, ஸ்தூலத்தை வெளியேற்றுகிறோம். மறுபக்கம் பூசைகளால் ஸ்தூலத்தை நிரப்புகிறோம். இதனால் நம் முன்னேற்றம் தாமதமடைகிறது. மோட்சம் அடைய விரும்புவன் கடவுளின் உதவியை நாட வேண்டும். கடவுள் எவ்வளவு சூட்சமமானவரோ அந்த அளவு நாம் கிட்டத்தட்ட சூட்சமமாகி விட்டால், இரண்டும் சமமாகி சமத்துவம் என்ற தகுதி தோன்றி விடுகிறது. இதைப் பற்றி நான் ஒரு கட்டுரையில் எழுதியிருக்கிறேன். அதாவது பச்சை மூங்கிலை நாம் இஷ்டப்படி வளைத்து உபயோகப்படுத்த முடியும். அது காய்ந்து உலர்ந்து விட்டால் அதை வளைக்க நெருப்புச் சூடு காட்ட வேண்டியதாகிறது. ஸ்தூலத் தன்மையில் அமிழ்ந்துள்ள மக்கள் வழி பாட்டு முறைகள் தெரியாமல், பூஜை புனஸ்காரங்கள், ஜபம், மந்திரம் கோஷித்தல் முதலியன செய்ய ஆயத்தமாகி விடுகிறார்கள். ஆனால் அதன் சரியான முறை யாருக்கும் தெரிவதில்லை; அவர்களிடம் ஸ்தூலத் தன்மை பெருகி முற்றிலும் வளைக்க முடியாத ஜடப் பொருள்களாகி—மேஜை நாற்காலி போல் ஆகி விடுகிறார்கள். சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்கள் மோட்சமடைவதற்கு, ராஜ யோகத்தைத் தவிர ஸ்தூலத்தை நீக்கி, சூட்சமகதிக்கு அழைத்துச் செல்லும் வழி முறை தவிர வேறு கிடையாதுஎன்று கூறியிருக்கிறார். ★

"Upachana and Prabava" Master's article published in 'Sahaj Marg' Journal, July, 1969.

எண்ணம்

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ரஜி

நாம் இப்பொழுது இருக்கும் நிலைமைக்கு நமது எண்ணமே காரணமாகும். அதாவது மனம் போல் வாழ்வு. நாம் நம்மைச் சுற்றிலும் தீமையான, சிக்கல் நிறைந்த வலைகளை விரித்து வைத்துள்ளோம்; அதற்குப் பொறுப்பு நாமே ஆகும். நாமே நமது கெட்ட எண்ணங்களால் தீமையான வலைகளைப் பின்னி அழிவைத் தேடிக் கொள்கிறோம். (Efficacy of Raj Yoga. P. 4)

ஜீவன் பரமாத்மாவின் அம்சமாகும்; ஜீவாத்மா உலக வாழ்க்கையை அடைந்ததும் அதன் மீது தன் நிலையைத் தானே அறிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்கு அழுக்குப் படிவங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன. இதற்குக்காரணம் எண்ணமே யாகும். (Philosophy of Sahaj Marg P. 23)

தீமையை நோக்கி எண்ணங்கள் நம்மைத் தள்ளி விடுகின்றன. ஒவ்வொரு தீமையும் எண்ணத்தில்தான் தோன்றுகிறது. செயல் என்பது எண்ணத்தின் வெளித் தோற்றமாகும். மட்டமான நோக்காலும், செயல்களின் பலனாலும் நம் விவேக புத்தி, ஞானசக்தி அழிந்து விடுகிறது (Philosophy of Sahaj Marg P .51) என்றாலும் அதிலிருந்து மேலெழும் சக்தியும் நம்மிடமே இருக்கிறது. உலக உற்பத்தியின் காரணமும் எண்ணமே. கேந்திரத்தில் எழுந்த ஓர் எண்ணம் இவ்வளவு பெரிய உலகைப் படைத்து விட்டது. (Efficacy of RajYoga P . 3) என்பதை நாம் கண்டுள்ளோம். எண்ணத்தின் சக்திக்கு எல்லை இல்லை. நம்முள் எண்ணம் ஓர் ரஜத்துவப் பொருளாகும். எண்ணத்தின் சக்தியை மீறி நம்மால் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. நாம் எண்ணம் என்ற கயிற்றின் உதவியால் அருள் என்ற வெள்ளத்தில் மிதக்கிறோம். அதாவது இறைவனை அடைய உதவி செய்வது எண்ணமேயாகும்; ஆனால் எப்போது?—எண்ணத்தை பரிசுத்தமாக்கி, அதை இறைவன்பால் திருப்பி விடும்போது. மனம் என்னும் குரங்கை குணம் என்னும் பிரம்பால் ஆட்டி வைக்க வேண்டும்.

எண்ணம்; அதற்கு நல்லவைகளை எப்படிக் கற்றுக் கொடுப்பது? எண்-ணத்தைப் பற்றிய பிரச்னை மனித சமுதாயம் தோன்றியது முதல் உண்டு.

"Thought"—Gist of various articles of Master, published in 'Sahaj Marg' Journals.

சென்ற காலத்தே தோன்றிய மஹான்கள் எண்ணத்தை வசப்படுத்துவதில் தங்கள் நேரத்தைச் செலவிட்டார்கள். மஹரிஷி பதஞ்சலி முனிவர் அவர்கள் எண்ணத்தைக் கட்டுப் படுத்தி அதை எழச் செய்யாமல் தடுப்பது என்ற ஓர் உபாயத்தைக் கண்டு அறிவித்தார்கள், ஆனால் எண்ணங்களைத் தடுப்பது ஆற்று வெள்ளத்தின் குறுக்கே அணை கட்டுவது போல்தான் ஆகும். அணை உடைந்து விட்டால் என்ன கதியாகும் என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விஷயம். ஆகையால் எண்ணத்தைத் தடுக்காமல் அதை திசை திருப்ப வேண்டும். அதில்தான் நலமிருக்கிறது; இல்லையேல் தீங்கே விளையும். எண்ணத்தை அடக்கித் தடுப்பது காரிய சித்திக்கு வழியல்ல, அதை மெதுவாக மடக்கி திசை திருப்பி விடுவதே நலம். திசை திருப்பி விடப்பட்ட எண்ணம் நல்ல சரியான பாதையில் முன்னேறுமளவுக்கு மூடப் போக்கிலிருந்து விடுதலை கிடைக்கும்.

எண்ணத்தைச் சரியான திசையில் எப்படித் திருப்புவது? கண் மூடித்தனமான போக்கை மாற்றி இறைவன்பால் நோக்கத்தை எப்படித் திருப்புவது? இதற்கு சஹஜ மார்க்கத்தின் தியானம் ஒன்றே வழியாகும். தியானமே எண்ணத்தைச் சரியான திசையில் திருப்ப சிறந்த வழி. மூளையில் எழும் எண்ணங்கள் தியானத்தின் மூலம் குறிப்பிட்ட இடத்தில் (Point) கொண்டு வந்துவிட்டால் தகாத எண்ணங்களின் பழக்க வழக்கங்கள் நம்மை விட்டு விலகும் (Philosophy of Sahaj Marg P. 57). அதாவது தியானத்தின் ஆரம்பத்திலேயே கெட்ட எண்ணத்தின் பழக்க வழக்கங்கள் மாறத் தொடங்குகின்றன.

தியானம் ஏன் இருதயத்தில் கேந்திரம் கொள்ளச்செய்யப்படுகிறது? வேறு இடத்தில் கேந்திரம் கொண்டு செய்தாலென்ன?

சூட்சம சக்தி, இருதய கேந்திரத்தில் தெய்வீகச் சக்தியைப் பரப்பும் வேலை செய்கிறது. இருதயத்தில் கேந்திரம் கொண்டு தியானம் செய்தால், அவ்விடத்தில் தோன்றும் எண்ண அலைகள் தெய்வீகச் சக்தியில் கலந்து தெய்வத் தன்மை அடையும்; கங்கை நீரோட்டத்தில் சாக்கடை வாய்க்கால் நீர் கலந்து, கங்கை நீராகி ஓடுவது போல, நமது எண்ணங்கள் தெய்வீக வெள்ளத்தில் கலந்து தெய்வத் தன்மை அடையுமென்பதில் ஐயமில்லை.

இறைவன் அருள் உள்ள உள்ளத்தில்தான் தியானம் விசேஷமான லாபகரமுடையதாக அமையும். தண்ணீர் இல்லாத கிணறு யாருடைய தாகத்தையும் தீர்க்காது; அதுபோல அருள் இல்லாதவன் தியானம் பிரயோசனமற்றதாகும். அப்படிப்பட்ட அருள் வெள்ளத்தை பாபூஜீ அவர்கள் ''பிராணாஹுதி'' என்னும் முறையின் மூலம் நமக்கு அளிக்கிறார்கள். அச் சக்தியானது நமது எண்ணங்களைக் கட்டிப் பிடித்து அதற்கு ஒரு புது திருப்பத்தை அளிக்கிறது; மேலும் நமது எண்ணங்களின் விவகாரத் தன்மையை அழித்து பரிசுத்த தன்மையை வளரச் செய்வதில் தாமதம் கொள்வதில்லை. பிராணாஹுதி சக்தியினால் தான் ஆன்மீகக் கல்வி சாத்யமாகும். பிராணாஹுதி சக்தியின் பலன் ஒருபோதும் தவறுவதில்லை.

மேலே கண்ட, விஷயங்களை கவனிக்குமிடத்து நாம் நமது ஓடித்திரியும் எண்ணங்களைச் சரியான திசையில் திருப்பி அதற்கு ஒரு சிறந்த அருள் ரூபம் கொடுக்க சஹஜ மார்க்க சாதனையைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை என்ற ஒரு முடிவு ஏற்படுகிறது. சாதனையின் ஒவ்வொரு படியிலும் பிராணாஹுதியின் சக்தி நமது துர்பலமான மனத்திற்கு ஆறுதல் அளித்து, பலமளித்து முன்னேறுகிறது.

பிராணாஹுதி சக்தியின் அருள் வெள்ளத்தில் மனம் லயித்தவுடன் அதற்கு அருள் ரூபம் கிடைப்பதில் தாமதம் ஏற்படுவதில்லை. இப்படி இருக்க நீங்கள் ஏன் தாமதம் செய்கிறீர்கள்? வாருங்கள்! அருள் வெள்ளத்தில் மூழ்கிப் பேரானந்தம் அடையுங்கள். ★

✶ ✶ ✶

புலனடக்கம்

புலன்கள், மனக்கட்டுப்பாட்டிற்கு இணங்கி விடுவதை "பிரத்யாஹார்" (புலனடக்கம்) என்கிறோம். இதில் அப்பியாஸிக்கு வெளிப்படையான அறிவு (ஞானம்) இருப்பதில்லை. நடவடிக்கைகளின் போது வெளிப்படையான ஞானம் ஏற்படுகிறது. ஏனெனில் புலன்களை நடவடிக்கையில் உட்படுத்தும் போது அவன் உடலை அதில் ஈடுபடுத்த வேண்டியிருப்பதால் புலனடக்கத்தை மேற்கொள்வதில்லை. இந்த விஷயத்தில் சஹஜமார்க்க வழிமுறையானது, அப்பியாஸி தன் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுதும், அதன் பொருட்டுச் சென்று வரும் பொழுதும், எந்த நேரத்திலும் உள் நோக்கு உள்ளவராக இருக்க வேண்டும். அதாவது தன் உள் இருக்கும் ஆத்மாவைப் பற்றிய சிந்தனை கொண்டு இருக்க வேண்டும். இதுதான் புலன் அடக்கம். இது தவிர்த்து, இதற்கென பயிற்சியோ முறையோ, தேவையில்லை, அப்பியாஸி தன் பூசையை, (தியானத்தை) கட்டுத் திட்டப்படி ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டு ஆத்மாவைப் பற்றிய நினைவில் கவனம் வைத்தால் இந்த நிலைமை (புலனடக்கம்) அவனுக்கு (கொஞ்சம் கொஞ்சமாக) மெல்ல மெல்ல ஏற்பட்டு விடும்.

❋

"எவருக்கும் பணிவிடை செய்ய நாம் எப்போதும் தயாராக இருக்க வேண்டும். அப்படிப் பணிகள் செய்ய நமக்கு வாய்ப்பளித்த அவர்களுக்கு நாம் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்பதையும் மறத்தல் கூடாது".

சமுத்திரத்தை இழத்தல்

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ராஜி

ஆன்மீகத் துறையில் ஒழுக்கமுடைமை சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளது. இதன் முக்கியத்துவம் ஆன்மீகத்தைவிட எவ்வகையிலும் குறைவானதன்று. பரம பூஜ்யலாஜீ அவர்கள் ஆன்மீகத்தில் ஒழுக்கத்தின் அவசியத்தை மிகவும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்கள். இவர் ஓரிடத்தில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:—

"ஆன்மீகத்தில் வேட்கையுடைய ஒவ்வொருவரும் தனது ஒழுக்கத்தை சீர்படுத்தும் முயற்சியில் ஆரம்ப முதற்கொண்டே கவனம் உடையவராயிருத்தல் வேண்டும் என்று ஒவ்வொருவரிடமும் கூறி வருகிறேன். அவர் வாய்ச் சொற்கள் பிறர் வெறுக்குமாறு அமையக் கூடாது. அவர்களுடைய செய்கைகளும் பிறர் விரும்பத் தகாத முறையில் அமைதல் கூடாது. ஆன்மீகத்தில் உயர்ந்த நிலையை அடைந்து விட்டதாகக் கருதப்படும் ஒருவன் ஒழுக்கத்தில் ஒரு சிறிது குறையுடன் காணப்பட்டாலும் அவன் உண்மைத் தத்துவத்தை அடைந்தவன் ஆகான் என்பதே எனது முடிவு ஆகும்".

மிஷன் அப்யாசிகளிடத்து ஒழுக்கக் குறைவு ஒரு சிறிது கூட இருத்தல் கூடாது என்பதே எனது மனப்பூர்வமான விருப்பம் ஆகும். இவ்வாறு நான் மட்டும் விரும்புவதால் என்ன பயன்? மக்களிடையே தன் முயற்சி குறைவாகக் காணப்படுகிறது. அவர்கள் எதையும் தாமே செய்ய வேண்டும் என்ற விருப்பம் உடையவராக இல்லை. அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டியதனைத்தும் என்னுடைய ஆன்ம சக்தியின் துணை கொண்டு என்னால் செய்யப்படவேண்டும் என எதிர்பார்க்கின்றனர். அவர்கள் சத்சங்கத்தில் ஈடுபடுமாறு நானே அவர்களிடத்துத் தூண்டும் உணர்வை உண்டாக்க வேண்டும், அவர்கள் தினசரி சாதனை செய்யுமாறு நான் தூண்ட வேண்டும், எனது இச்சா சக்தியைப் (will power) பயன்படுத்தி அவர்களை இவ்வாறெல்லாம் இப்பயிற்சியில் ஈடுபடுமாறு செய்ய வேண்டுமாம். ஆனால் அவர்கள் தாமே இது குறித்து எதுவும் செய்யமாட்டார்களாம். தங்களது வாழ்க்கை முறைகளைத் தாங்களே மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள முன் வருவதில்லை. (செய்ய வேண்டிய பயிற்சி முறைகளை அவர்கள் பின்பற்ற விரும்புவதில்லை.) ஆனால் அவர்களிடத்து ஏதேனும் குறை காணப்பட்டாலோ அல்லது அவர்களுடைய முன்னேற்றம் தடை

'Samudra, Kho Baite" — Master's Article Published in 'Sahaj Marg' Journal, January, 1977.

பட்டாலோ அதற்கு மட்டும் நான்தான் பொறுப்பு என்றும், குறை என்னுடையதென்றும் நினைக்கிறார்கள். எனது கஷ்டம் இது மட்டுமன்று. அவர்கள் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பை எனக்கு அளிக்காவிடினும் நான் அவர்கள்பால் இரக்க உணர்ச்சி கொண்டவனாக இருக்கிறேன். ஒப்புக்காக அவர்கள் இம் மார்க்கத்தில் வெறும் கவர்ச்சி கொண்டவர்களாகக் காணப்படினும் கூட தொண்டு செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவலுடையவனாய் அவர்களுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்கள் பொருட்டு எது வேண்டுமானாலும் செய்ய சித்தமாக இருக்கிறேன். அவர்கள் ஆன்மீகச் செல்வத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிடினும் சரி, அதை முழுவதும் வாரி வழங்கி விட விரும்புகிறேன். என்னுடைய மன இயல்பு இத்தகையதாக இருப்பதால் நான் என்ன செய்வேன்! அவர்களுக்கு இன்னும் அளிக்கப்பட வேண்டிய ஆன்மீகச் செல்வத்தின் அளவை எண்ணிப் பார்க்குங்கால் எனக்கே மிகவும் மலைப்பாக இருக்கிறது. அவை அனைத்தையும் கரைத்து அவர்களிடத்துக் குடிக்கக் கொடுத்து விட விரும்புகிறேன். ஆனால் அது என் அதிர்ஷ்டம் நான் அப்படிக் கொடுப்பதை விரும்பிக் குடிக்க வருபவர்கள் ஏதோ ஓரிருவர்தான் உள்ளனர். எல்லோரும் உழைக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். எவருடைய உழைப்பும் வீணாகப் போய் விடுவதில்லை. ஆனால் உழைப்பதுவே ஒருவருக்குக் கஷ்டமான செயலாகத் தோன்றுகிறது. இது குறித்து நான் எத்தனைதான் அவர்களுக்குக் கூறினும் அவர்களுக்கு விளங்குவதில்லை. ஒரே மூச்சில் எல்லாவற்றையும் நான் அளித்து விடுவேன் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். எண்ணற்ற பிறவிகள் இதுகாறும் வீணாகக் கழிந்துவிட்டன. ஆயினும் தங்களுடைய சொந்த இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணம்கூட அவர்களுக்கு தோன்றாதது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. அதை நோக்கி அவர்கள் அடி எடுத்து வைக்கக்கூட ஆவலுடையவர்களாயில்லாதிருப்பதுதான் எனக்குப் புரியவில்லை.

என்னுடைய நண்பர்கள் மீது எனக்கு இதயம் கனிந்த ஆழ்ந்த அன்பு உண்டு. அவர்கள் பொருட்டு நான் எவ்வளவு தொண்டு செய்தாலும் எனக்கு மன நிறைவு ஏற்படுவதில்லை. எனக்கு உள்ள கவலை எல்லாம் அதிகமான மக்களை மிகவும் குறைந்த கால அளவிலேயே நான் அடைந்துள்ள நிலையை அடையுமாறு செய்ய வேண்டும். என்பதே ஆகும். இத்தொண்டு அதிவிரைவில் நிறைவேற வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடனேதான் நான் அதிகமான பிரசப்டர்களை தயார் செய்து இருக்கிறேன். இவர்களை மக்களிடையே ஆன்மீக விழிப்புணர்வை உண்டாக்கி மேன்மேலும் பல மக்கள் இப்பணியில் ஈடுபடுமாறு செய்ய வேண்டுமென்பதே எனது நோக்கம். இதனால் அவர்களுடைய ஒழுக்கமும் திருந்திய நிலையை அடைந்து விடும்.

நமது பாரத நாட்டில் இத்தகைய அரிய பொருள் எவ்வளவு காலம் மறைத்து வைக்கப்பட முடியுமோ, அத்துணை காலம் மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது. முற்காலத்தில் ரிஷிகள் தங்களது ஒருசில சிஷ்யர்களுக்கு மட்டுமே இதைப் பற்றிக் கூறி விட்டு சென்றனர். காலம் மாறியது. பதிவுகள் ஏற்படத் தொடங்கின' அவர்கள் கூறிச் சென்றவைகளை விளங்க வைக்க முடியாதவர்களாக ஆகி அந்த

பெரிய பொருளைப் பற்றிய ஞானமே அற்றுப்போன நிலையும் ஏற்பட்டு விட்ட-தென்றே கூறலாம்.

மெய்ப் பொருளைப் புறக்கணித்து விட்டு அப்பொருளைப் பற்றிய திரிபுபட்ட காட்சி தோன்றலாயிற்று. இதுதான் பெரிது, அது சிறிது எனும் பெரு வழக்குகள் ஏற்படலாயின. ஒரு சிறு பகுதி உண்மையை மட்டும் உணர்ந்து விட்டுப் பெரிய பொருளையே உணர்ந்து விட்டதாக எண்ணி இறுமாந்-திருந்தனர். இத்தகைய பகுதிகளை ஆற்றில் விட்டுவிட்டனர். ஆற்றில் விடப்பட்ட பகுதிகள்தான் முழுமையானவை என்று மக்கள் எண்ணினார்கள். இப்பகுதிகளை மட்டும் கண்ட இவர்கள் இவற்றின் மீது பற்றுக் கொண்டவர்களாகி விட்டனர். ஆற்றை மட்டும் கண்ணுற்ற இவர்கள் சமுத்திரம் ஒன்று உண்டு என்ற எண்ணம் கூட ஒரு சிறிதும் இல்லாதவர்களாக ஆகி விட்டனர். தங்களது சிந்தனையை இவ்வாறு ஒரு வரம்புக்கு உட்படுத்திவிட்டனர். சிந்தனைக்கு இத்தகைய வேலி அமைத்துக் கொண்டு விட்டதால் அவர்களிடத்து ஸ்தூலத் தன்மையான விஷயங்கள் படியத் தொடங்கி விட்டன. இதன் விளைவாக ஆன்மீக விசாரத்-திற்கு புறம்பான பல சிந்தனைகளும் அவற்றின்மீது பல எண்ணப்போக்குகளும் மிக வேகத்துடன் தோன்றலாயின. ஆன்மீக வளர்ச்சிக்கு ஊறு விளைவிக்கும் அஹங்காரம் இவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டது. தாங்கள் முழுதும் அறிந்து விட்டதாகவும் அறிய வேண்டியது இனி ஒன்றும் இல்லை என்ற மமதையும் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏறக்குறைய இத்தகைய சிந்தனை நம்மிடையே இருக்கும் சில பிரிசப்டர்களிடையேயும் தோன்றியுள்ளது. இத்தகைய நோய் இவர்களை விட்டு நீங்குவதற்குப் பதிலாக இவர்களிடையே இது முற்றிக் கொண்டு வருகிறது. இவர்களுக்கு சக்தியைக் கொடுத்தது எனக்கு மிகவும் வேதனையாகி விட்டது. இந்தச் சக்தி ஈஸ்வரனை அடைவதற்காகவும் பிறர் இதனால் பயன் அடையுமாறு செய்யும் நோக்கத்துடனே இவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டது.

ஆனால் இவர்கள் பிறருக்கு மட்டும் போதனை செய்வதுடன் அப்பியாசத்தைக் குறித்துத் தாங்களே வெறும் தர்க்கம் மட்டும் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். பிரிசப்டர்களாகத் தொண்டு செய்யும் அதே சமயத்தில் தாங்களும் அப்யாசிகள் தான் என்ற உண்மையை மறந்து விட்டனர் போலும். விதிக்கப்பட்ட பூஜா முறைகளை எல்லாம் தங்களுடைய சொந்தமான சிந்தனைகளுக்கு ஏற்றவாறு அப்யாசிகளுக்குத் திரித்துக் கூறியும் வருகின்றனர். ஒரு பிரிசப்டர் ஒரு வகையிலும் இன்னொரு பிரிசப்டர் வேறு வகையிலும் விளக்கம் தருகிறார். சூட்சமமான பொருளை அடையும் பொருட்டு மிக சூட்சமமாக வகுக்கப் பட்டுள்ள அப்யாச முறைகளை ஒரு சிறிது மாற்றினாலும்கூட அதுஎத்தகைய பெரிய தீமையை விளைவிக்கும் என்பதை இவர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. இவர்களால் எல்லையற்ற பரம்பொருளை முழுதும் குடித்துவிட (உணர்ந்து அனுபவித்து விட) முடியும் என்று எவரேனும் கூற இயலுமா? தினையளவு மெய்ப்பொருளை அடையும் பேறுபெற்றாலும் அது உலகமனைத்திலும் காணப் படும் செல்வம் அனைத்துக்கும் ஈடு இணையற்றது. இவர்கள் தங்களது அகங்காரத்தின் துணைகொண்டு அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சக்திக்குச் சமாதி கட்டிவிட எண்ணுகின்றனர்போலும் !

இவர்களது இத்தகைய போக்கின்விளைவாக எனக்கு இருவகையான பொறுப்புக்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன என்பதை இவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. ஒன்று அவர்களுடைய ஆன்மீக முன்னேற்றத்தைக் கருதி அவர்களுடைய நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்வது; மற்றொன்று இவர்கள் தாமே சேர்த்து வைத்துள்ள அகங்காரத்தை நீக்குவது. அவர்களுடைய இச்சிறு தவற்றின் விளைவாக என்னுடைய இந்த நிலைமையில் எனக்கு எத்தனை காரியங்கள் அதிகமாகி விட்டன தெரியுமா? இதை அவர்கள் ஊகித்தறியும் நிலையில் இல்லை. அவர்களது அகங்காரத்தின் ஆட்சியையே அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சக்தி என்று எண்ணிக் கொண்டு வருகின்றனர். இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும் லய அவஸ்தை தோன்ற வாய்ப்பில்லையே என்ற கவலை எனக்கு ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்தூல நிலையைப் போக்குவது என்பது மிகவும் கடினமான செயல் ஆகிறது. இவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள சக்தி எத்தகையது? அதை பிறருக்கு எவ்வாறு பயன் படுமாறு செய்வது என்பது குறித்தெல்லாம் இவர்கள் அறிந்துகொள்ள முயற்சி கூட செய்வதில்லை. இந்நிலையில் அவர்கள் பருப்பையே சாதம் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்டதை வைத்துக்கொண்டு ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் தவறான பாதையில் சென்று விட்டதால் இவர்களை நேரான வழிக்குத் திருப்புவது என்பது மிகவும் கடினமான செயல் என்பதை இவர்களுக்குக் கூறுகிறேன். என்னுடைய உழைப்புக்கு கிடைத்த பலன் இதுதான் போலும்! இது எனக்குக் கிடைத்த பரிசு என்றுகூட கூறுவேன் !

நமது மிஷனில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள பயிற்சி நிலையங்கள் அனைத்தும் லாலாஜி அவர்களுடையதேயன்றி தனிப்பட்டவர்களுடைய பெருமைக்கு உரியன அல்ல. நாம் அனைவரும் அந்த மாபெரும் தொண்டர் லாலாஜியினுடைய பணியை நிறை வேற்றிவருகிறோம். அவரிட்ட கட்டளைப்படி நடந்து வருகிறோம். என்னுடைய இந்த முயற்சிகளை எல்லாம் முறியடிக்கும் பாங்கில் இவர்கள் தங்களுடைய ஒத்துழைப்பை எனக்கு அளிக்க முன் வராவிடில் இவர்களுக்குக் குருவின் கிருபையால் சமுத்திரம் போன்ற பெரிய பொருள் கிடைத்தும்கூட அவர்கள் தங்களது அஞ்ஞானத்தின் காரணமாக அதை அவர்கள் இழந்துவிட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று கூறுவேன். மிஷன் அப்யாசிகள் அனைவருக்கும் குறிப்பாக பிரிசப்டர்களுக்கும் நான் கூறுவது "என்னுடையதென்றும் எனக்காக என்றும் எதுவும் இல்லை அவ்வாறு ஏதாவது இருக்குமாகில் அது அவனுடையது" என்ற உணர்வு கொண்டு பணியாற்ற வேண்டும். இதில்தான் நம் அனைவருடைய நன்மையும் அடங்கி உள்ளது. ★

"சீடரின் உண்மையான வேண்டுதல் மாஸ்டரைச் சீடரின் வீட்டுக்கே அழைத்து வந்து விடும்"

குரு தேவரின் பத்துக் கட்டளைகள்

—இரா. ச. வா. சிவராமகிருஷ்ணன், மதுரை.

மூத்து முத்தாம் ஆணை பத்தும் வாழ்விலே
நித்தம் நித்தம் நாமணைத்தும் வாழ்விலே
நாம் நினைவில் பற்றிச் செல்லுவோம்
குரு தேவர் ஆணை போற்றிச் செல்லுவோம்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனைப் பற்றிச் செல்லுவோம்.

சத்தியமாய் உய்யும் மார்க்கம்
சாஜஹான்பூர் யோகி மார்க்கம்
சத்து மிக்க சகஜ மார்க்கம்
சாந்தி சேர்க்கும் எளிய மார்க்கம்—நாம் நினைவில் பற்றிச் செல்லுவோம்

முதல் கட்டளை

தேகம் மனம் தூய்மையோடு
தாகம் கொண்ட தன்மையோடு
சோகம் தீர்க்கும் தியானத்தோடு
நாளும் காலை சிரத்தையோடு—நாம் நினைவில் பற்றிச் செல்லுவோம்.

2வது கட்டளை

தூய தியானம் தொடங்கு முன்னே
தாயின் அன்பே இதயம் ஆக்கி
தூய ஆத்ம மேன்மை நோக்கி
தூய குரு பக்தி தேக்கி—நாம் நினைவில்......

3வது கட்டளை

தெய்வம் வெறும் சடங்கில் இல்லை
எங்கள் தேவை சொர்க்கம் இல்லை
எல்லையற்ற இறைவன் தன்னை
எம்முள் கண்டு இணையும் கொள்கை—நாம் நினைவில்......

4வது கட்டளை

எளிமை வாய்ந்த இயற்கை வாழ்க்கை
இனிமை தோய்ந்த அன்பு வாழ்க்கை
மகிமை சேர்ந்த ஆன்ம வாழ்க்கை
உவமை உண்டோ உயர்ந்த வாழ்க்கை—நாம் நினைவில்......

5வது கட்டளை

துன்பம் நம்மை தாக்கில் என்ன?
இன்பம் நம்மை அணைக்கில் என்ன?
தெய்வம் தந்த பரிசு என்று
வாய்மை பேசி வாழ்வில் நின்று—நாம் நினைவில்......

6வது கட்டளை

உயர்ந்த தந்தை எங்கள் தெய்வம்
உயிர்கள் யாவும் அவர்க்குச் சொந்தம்
மாயை மயக்கில் பேதம் கொண்டோம்
மாயை நீங்கி சேவை செய்வோம்—நாம் நினைவில்......

7வது கட்டளை

ஒன்று இன்று செய்தான் என்று
சென்று பழி வாங்கல் நன்றோ
அன்று செய்த தீது நன்றே
இன்று பலன் தந்த தன்றோ—நாம் நினைவில்......

8வது கட்டளை

எப் பொருளை ஈட்டும் போதும்
எப் பொருளை ஊட்டும் போதும்
பரம் பொருளை நினைவில் கொண்டு
பெரும் பொருளாம் நேர்மை கொண்டு—நாம் நினைவில்......

9வது கட்டளை

நம்மைக் காணும் மாந்தர் உள்ளம்
செம்மை பார்ங்கில் ஆவல் கொள்ளும்
தன்மை யோடு தூய வாழ்வே
உண்மையோடு வகுத்து வாழ—நாம் நினைவில்......

10வது கட்டளை

தீது பிழை நேர்ந்த அன்று
சூது பிழை பொறுக்க வென்று
ஆதி ஈசன் நினைவில் நின்று
ஓதி உருகி தூங்கல் நன்று

நாம் நினைவில் பற்றிச் செல்லுவோம்
குரு தேவர் ஆணை பத்தும் பற்றிச் செல்லுவோம்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனை பற்றிச் செல்லுவோம்.

★

ஐயம் அகற்று!

—சகோதரி குமாரி கஸ்தூரி சதுர்வேதி

பெரும்பாலான மக்களின் புத்தியில், விதவிதமான சந்தேகங்கள் எழு-கின்றன. அவைகளுக்கு பரிகாரம் காண சமயம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் கேள்வி எழுப்புகிறார்கள். அவைகளுக்கு சகோதரி அவர்கள் தெளிவான பதில் அளித்து, ஆன்மீகச் செல்வத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகிறார்கள்.

அஸ்ஸாம் சென்றிருந்த சமயம்; அங்கு ஒருவன் விசித்திரமான கேள்வியைக் கேட்டான். அதாவது "கேள்வி என்றால் என்ன?" சகோதரி அவர்கள் உடன் பதில் சொன்னார்கள்: "கேள்வி—நான்; பதில்—நீ" கேள்வி கேட்டவர். ஆச்சரியம் கலந்த தொனியில் கேட்டார்— "என்ன விஷயம் என்று". சகோதரி அவர்கள் சொன்னார்கள், "விஷயம் தெளிவானது. மனிதனிடம் "நான்" என்னும் அஹங்காரம் நிறைந்து இருக்கும் வரை கேள்வி, எதற்கெடுத்தாலும் கேள்விதான். சந்தேகமென்னும் கொடி படர்ந்து கொண்டுதானிருக்கும். ஆனால் "நான்" என்பது "நீ" என்று மாறிவிட்டால் கேள்விக்கு இடமிருக்காது, சந்தேகமும் வராது". இந்த பதிலானது அந்த மனிதனுக்கு பூர்ண மன ஆறுதல் அளித்தது. அதன்பின் அவன் அமைதியாக, ஒன்றும் பேசாமல் சகோதரி அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு வந்தான்.

கேள்வி : சஹஜ மார்க்க சாதனைக்கும், மற்ற சாதனைகளுக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்ன?

பதில் : வித்தியாசம் ஸ்பஸ்டமானது. பிற சாதனைகள் வெளித் தோற்றமுள்ளது. அதாவது கோவில் குளங்களுக்குச் செல்வது, ஜபமாலை உருட்டுவது, சில புஸ்தகங்களைப் பாடம் செய்து படிப்பது; இவையெல்லாம் வெளித் தோற்றமுள்ளது. ஒருவன் கோவிலுக்குப் போகிறான், கடவுள்முன் நிற்பதாக நினைத்து வணங்குகிறான், அப்பொழுது அவன் கடவுளின் அருகாமையை உணருகிறான். அருகில் நிற்பதாக நினைக்கிறான். ஆனால் அவன் அவ்விடமிருந்து சென்றவுடன் அந்த உணர்ச்சியும் விலகத் தொடங்கிவிடுகிறது; விலகி விடுகிறது. இவ்விதமாக வெளி வஸ்துக்களின் பிரபாவம் அதன் அருகில் இருக்கும் வரை தான் இருக்கிறது. ஆனால் சஹஜ மார்க்கத்தின் சாதனை, மனம் தொடர்பானது. இது உள்நோக்குத் தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. இங்கே இருதயம் தான்

"நினைப்புக்களுக்குக் காரணமான மன அலைகளை அடக்கி அமைதிப்படுத்துவதே நினைப்பற்ற நிலைமையைக் குறிக்கும்"

கோவில். ஸ்ரீ பாபூஜீ அவர்களின் பிராணாஹுதி என்னும் அருட் சக்தியின் வீச்சு, நமக்குள் எப்போதும் கடவுளின் அருகாமையைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இதன் பிரபாவம் தோன்றி மறையக் கூடியதல்ல, நிலையானது.

கேள்வி: ரிஷி முனிவர்களைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பதில்: பழங்கால ரிஷி முனிவர்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், எது செய்திருந்தாலும், நமக்கு அதனால் என்ன கிடைக்கப் போகிறது. நமக்கு, நிகழ் காலத்தே நமது ஸ்ரீ பாபூஜீ அவர்களிடமிருந்து எல்லா உதவியும் கிடைத்து வருகிறது. ஆகையால் நமக்கு பாபூஜீயே எல்லாம். ஏனெனில் அவர்கள் நம்மிடையே இருந்து கொண்டு ஆவன செய்து வருகிறார்கள். ஆகையால் இக் காலமே நமக்கு நல்ல காலம்.

கேள்வி: பாபூஜீ அவர்களை சந்தித்து அவரின் அருகாமையில் இருக்கும் வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லையே, எனக் குறைபட்டுக் கொள்கிறவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

பதில்: நமது ஸ்ரீபாபூஜீ அவர்கள், தனது குருநாதராகிய ஸ்ரீலாலாஜீ அவர்களை எட்டு அல்லது பத்துத் தடவைதான் சந்தித்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் மற்ற சிஷ்யர்கள், எத்தனையோ பேர் அவர்களின் அருகில் அதிக நாட்கள் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள். இருந்தபோதிலும் ஸ்ரீலாலாஜீ அவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஸ்ரீபாபூஜீ அவர்களுக்கு அளித்திருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்களும் அறிவீர்கள்; ஏன் அப்படி அளித்தார்கள்? என்ன காரணம்? எட்டு அல்லது பத்து தடவைதான் சந்தித்திருந்த போதிலும் ஸ்ரீபாபூஜீயின் மனம் ஒவ்வொரு கணமும் ஸ்ரீலாலாஜீயின் ஞாபகத்தில் மூழ்கி-யிருந்தது.

"ஒவ்வொரு கணமும் ஞாபகம் வைத்துக்கொள்ளல்" என்ற வார்த்தையை கேட்டதும், இது பற்றி பாபூஜீ அவர்கள் எழுதிய கருத்து ஒன்று மின்னல் வேகத்தில், நினைவுக்கு வந்தது. "நான் ஸ்ரீலாலாஜி அவர்களின் நினைவு கொள்ளாமல் ஒரு பொழுதும் இருந்து விடுவேனானால் என் மூச்சே நின்று விடும்" —இதை விட வேறு என்ன அருகாமை இருக்கமுடியும்? பாபூஜீயின் அருகில் இருக்க விரும்புபவர்கள், அவரால் மேலே சொல்லப்பட்ட வாக்கியத்தை சற்று நினைவிற் கொண்டு பார்த்தால் பாபூஜீயின் அருகில் அவருடன் இருந்து வர வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை என்ற குறைபாடு எவ்வளவுதூரம் சரியானது என்பது தெரிய வரும்.

அதாவது ஒவ்வொரு வருடமும் வசந்த பஞ்சமியின்பொழுது நாம் மூன்று தினங்கள் பாபூஜீயின் பாதகமலங்களைத்தரிசிக்க ஷாஜஹான்பூருக்குச்செல்கிறோம். ஆனால் நம்மில் அநேகரின் உடல் மட்டும் அங்கிருக்கிறது உள்ளமோ நமது பழைய உலகியல் குடும்ப விவகாரங்களில் சிக்கியிருக்கிறது, அதாவது மனம் வீட்டு நினைவில் இருக்கிறது. இப்படிப்பட்டவர்கள், அருகில் இருந்தும் தூரத்தே உள்ளவர்கள் தான் எனலாம். நாம் உடல் உருவ ரூபத்திலிருந்து தூரத்தே இருந்தாலும் நமது மனம் எப்பொழுதும் அவர் நினைவில் மூழ்கியிருக்கட்டும். அதில் தான் ஆனந்தம் இருக்கிறது. இதுவே உண்மையில் அருகிலிருப்பதாகும்.

கேள்வி: ஸ்தூல உருவ வழிபாடு பற்றி தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

பதில்: மனிதன் எந்தவிதக் கடவுள் தன்மையும், குணமும் இல்லாத கல் முன் நின்று தலை வணங்குகிறான். ஆனால் சகல இறையருள் குணங்களால் நிரம்பி-யுள்ள மனிதன் முன் தலை வணங்குகிறானில்லை. இது பரிகசிக்கத்தக்க விஷயம் அல்லவா!

கேள்வி:- ஒரு நாள் சகோதரி அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். "நம் பாபூஜீ அவர்கள் பூரணமான திறமை பெற்றவர்கள். அவர் விரும்பினால் மனிதனிடம் மட்டுமல்ல கல்லிலும் தன் ஆன்மீகச்சக்தியைச் செலுத்த முடியும்" சகோதரி அவர்கள் இதைச் சொன்னதும் ஒரு மனிதன் உடனே கேட்டான்— "அப்படியென்றால் ஒவ்வொரு மனிதனிடமும், அவர் ஏன் அந்த அருளைக் கொடுப்பதில்லை? கொடுப்பது தானே?"

பதில்:- "இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் சொல்லலாம். ஒன்று - நமக்கு எந்தப் பொருளும் முயற்சி, சிரமம் இல்லாமல் கிடைக்குமானால், அதனுடைய மதிப்பை அறிய மாட்டோம். அதற்குத் தகுந்த மதிப்பும் கொடுக்க மாட்டோம். பொருளின் மதிப்பைத் தெரிந்து கொள்ளாத நிலையில் நாம் அதை வைத்துக் கொள்ள மாட்டோம். நீங்கள் குழந்தையின் கையில் ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்துப் பாருங்கள், அதை அது வைத்துக் கொள்ளாது, கிழித்தாலும் கிழித்துவிடும். ஏனென்றால் அதன் மதிப்பு அதற்குத் தெரியாது. மற்றொரு காரணம், நமக்கு விருப்பமில்லாமல் அதாவது நாம் விரும்பாமல் ஒரு பொருள் நமக்கு கொடுக்கப்படுமானால் அதை நாம் வைத்துக் கொள்ள மாட்டோம்.

ஆனால் கல்லுக்கு இதை அடைய எந்தவித விருப்பமும் இல்லையே! என்று அவர் மற்றொரு கேள்வியை எழுப்பினார். சகோதரி அவர்கள் பதில் கூறியதாவது: கல்லுக்கு எந்தவித விருப்பும் தன்மையும் இல்லை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறேன்; அத்துடன் அதற்கு விரும்பாத்தன்மையும் இல்லை என்பதை அறியுங்கள்.

கேள்வி: சஹஜமார்க்க சாதனையில் அப்யாஸியிடம் என்ன யோக்கியதை இருக்கவேண்டும்?

பதில்: ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி அவர்கள் எழுதிய "My Master"—"என் பிரபு" என்ற புத்தகத்தின் ஞாபகம் வருகிறது. அந்த புஸ்தகம் மிக அழகாக, விரும்பத்தக்க முறையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சொன்னால் தெரியாது, படித்துத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதில் நமது பாபூஜீ அவர்களின் தன்னிகரற்ற செயல்திறன், சிறப்புக்கள், இணையற்ற ஆற்றல் ஆகியவை சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அப்புத்தகத்தில்மேலே கண்ட கேள்விக்கு ஸ்ரீபாபூஜீயின் ஒரே பதில் இதுதான்.

"உங்கள் விருப்பம் (ஆர்வம்) தான் உங்களிடம் (எதிர்பார்க்கும்) இருக்க வேண்டிய யோக்கியதை".-

"Your willingness is the only qualification needed" (page 38)

கேள்வி: சாதனைக்கு வைராக்கியம் அவசியமா?

பதில்: அவசியமில்லை, ஏனெனில் இது ஒரு வீராப்பு என்று வைத்துக் கொள்ளாமல், அதற்கான ஒரு நிலை என்று வைத்துக் கொண்டு செய்து வர வேண்டும். அப்படி செய்யத் தொடங்கிவிடும் பொழுது அது தானாகவே மலர்ச்சியடைகிறது. இதற்கு எந்த முயற்சியும் செய்து அடைய வேண்டு மென்பதில்லை.

இதைப் பற்றி ஸ்ரீ பாபூஜீ அவர்கள் தாம் எழுதிய "Reality at Dawn" என்ற புத்தகத்தில் வெகு அழகாக எழுதியிருக்கிறார். அதாவது "Attach your—self with God and detachment will follow automatically"

"நீ உன்னை, இறைவனோடு இணைத்து விட்டால் வைராக்கியம் - தானாகவே வந்துவிடும்" அதே நூலில் மற்றொரு இடத்தில் எழுதியிருக்கிறார்கள். "வைராக்கியம் என்பது உண்மையின் ஒரு நிலை. அல்லது உள்ளத்தின் போக்கு" (ஸத்யோதயம் பக்கம் 26)

கேள்வி: சகோதரி அவர்களே, எங்கு பார்த்தாலும் கவலை, மனம் புண்படும் காட்சிகள்தான் தென்படுகின்றன. இப்படியிருக்க கடவுளை "இரக்கம் படைத்தவன்"என்று ஏன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? இந்த மனவேதனைப்படும் காட்சிகளைப் பார்த்து அவன் "உள்ளம்" ஏன் கசிந்துருகவில்லை?

பதில்: காரணம் புரியாமல், நாம் தவறாக நினைக்கத் தொடங்கி விடுகிறோம். ஒரு தீபம் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அதனருகில் சிறு குழந்தை ஒன்று விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறது. அது அந்த தீபத்தைப் பற்றியிழுக்க விரும்புகிறது. ஆனால் தாயார் அது அப்படிச் செய்வதைத்தடுக்கிறாள். குழந்தையோ அடிக்கடி அதைப்பிடித்திழுக்க முற்படுகிறது. தாயாரும் அடுத்தடுத்து தடுத்து நிறுத்துகிறாள். குழந்தை தன் போக்கை மாற்றாதபொழுது ஒரு அடி கொடுத்து பயமுறுத்தி விடுகிறாள். இப்பொழுது நீங்களே சொல்லுங்கள்! தாயார் இரக்கமுள்ளவளா? கொடூரம் படைத்தவளா? மற்றொன்று சொல்கிறேன். ஒரு மனிதனுக்குக் கட்டி புறப்பட்டு வலியினால் கஷ்டப்படுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். டாக்டர் அந்தக் கட்டியை அறுவைச் சிகிச்சை செய்து வலியை நீக்கி சுகமளிக்கிறார் என்றால் அந்த டாக்டரை நீங்கள் கொடூரம் படைத்தவர், இரக்கமில்லாதவர் என்று சொல்வீர்? இது போலவே மேலெழுந்த வாரியாக நோக்குவதால் நமக்கு அப்படித் தோன்றுகிறது. ஒரு சூழ்நிலையானது நமக்குக் கஷ்டம் நிறைந்ததாக இருந்தாலும் அதை நிதானமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது நமக்கு அனுகூலமானது என்பது விளங்கும்.

கேள்வி: புத்தகங்கள் கடவுளைக் காட்டுமா ?

பதில்: இல்லை. புத்தகங்கள் நம்மை நல்லவன் ஆக்குவதற்கும், ஓர் இலட்சியப் பாதையில் செலுத்துவதற்கும் உதவி செய்கின்றன. அதாவது வழி காட்டுகின்றன. புத்தகங்களில் நல்ல அறிவுரைகள் நிறைய இருக்கின்றன. பொய் பேசக் கூடாது, கெட்ட காரியங்களில் ஈடுபடக்கூடாது போன்றவை. ஆனால் மக்கள் அதன்படி

நடக்கின்றார்களா? இல்லை; ஏன்? ஏனெனில் அதன்படி நடக்க மனவலிமை வேண்டும். மனஆற்றல் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? சாதனை மூலமாகத்தான் கிடைக்கும். சாதனைதான் மனிதனை உடனடியாகத் திருப்பி விடும் கருவி. மேலும் அது தன் பிரபாவத்தை செலுத்தி மனிதனை நல்லவனாக்கி ஒரு நிலைத்த தன்மையை ஏற்படுத்தும். அதாவது நமக்கு உள்ளுணர்வுப் பார்வையை ஊட்டுவதே சாதனை எனப்படும். அது நம்முடைய சிதறுண்ட பல போக்குகளைத் திரட்டி ஒரு இடத்தில் நிலை கொள்ளச் செய்யும். நாம் உள்ளுணர்வுப் பார்வை பெற்றவர்களானதும் வெளியுலகப் பொருட்களில் நம் பற்றுக் குறையும். இதனால் புது சம்ஸ்காரங்கள் ஏற்படுவது நின்று விடும். பழைய சம்ஸ்காரங்கள் அனுபவித்து தீர்ந்து விட்டால், பின் நாம் பரம்பொருளுடன் கலக்க எது தடையாய் இருக்கும்? தாமதம் என்ன இருக்க முடியும்?

கேள்வி: கடவுளை வெளியுலகில் காண முடியாதா?

பதில்: காணமுடியும். உள்ளும் புறமும் ஒன்றான நிலையில் உள்ளும் புறமும் என்ற வித்தியாசமற்றுப் போக வேண்டும்.

கேள்வி: வெளிநாட்டு அப்பியாஸிகள் பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

பதில்: சில தினங்களுக்கு முன் என் வீட்டில் சத் சங்கம் கூட்டினேன். அங்கு மூன்று ''டென்மார்க்'' நாட்டு அப்பியாசிகளும் வந்திருந்தார்கள். வெளிநாட்டு அப்பியாசிகளிடம் இரண்டு நல்ல சிறப்புக்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று அவர்களின் மனதில் சஹஜ மார்க்கத்தின் வழிமுறைகள்தான் இலட்சியத்தை அடையச் செய்விக்கும் எனப் பட்டுவிட்டால், இந்த சாதனையில் அல்லாது வேறு எதிலும் பிடிப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். மற்றொரு சிறப்பு; நம்மிடம் ஆன்மீக பாவனையுடன் இதயத்தின் ஏதாவது ஒரு மூலையில் உலகியல் எண்ணங்களும் இருக்கின்றன. ஆனால் இவர்கள் பூரணமாக ஆன்மீகத்தின் பக்கமே சாய்ந்து விடுகிறார்கள்.

ஒரு பாரதீய அப்பியாஸி ''டென்மார்க்'' நாட்டு அப்பியாஸியிடம் ''நீங்கள் மாதா கோவிலுக்குப் போகிறீர்களா? (Do you go to Church?)'' என்று கேட்டார்—.

''டென்மார்க்'' நாட்டு அப்பியாஸி தன் விரலால் இருதயத்தைச் சுட்டிக் காட்டி ''Here lies the Church மாதா கோவில் இங்கு இருக்கிறது'' எனப் பகர்ந்தான். இந்தப் பதிலைக் கேட்ட அப்பியாஸி வெட்கமடைந்தான். அப்பியாஸி இப்படி, தான் எடுத்துக் கொண்ட கொள்கையில் ஒரே பிடிப்புக் கொண்டு இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் சாதனையில் வெற்றி கிடைக்கும்.

கேள்வி: வெளிநாட்டு அப்பியாஸிகள் (Sensitive) மிகுந்த உணர்ச்சியுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் எவ்வாறு அறிகிறோம்?

பதில்: அவர்களது நுகரும் சக்தி கூர்மையானதாய் இருக்கிறது. அநேக தடவைகளில் நான் வெளிநாட்டு அப்பியாஸிகளுக்கு இங்கிருந்து தியானம் செய்வித்திருக்கிறேன். அவர்களும் அதை அனுபவித்திருக்கிறார்கள். ஒரு சிலர்

பாபூஜீ அவர்களுக்கு எழுதிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது தியானம் செய்யும் போது "ஒரு பெண் ரூபம் காணுகிறோம். அவர்கள் யார்? மிஷனுக்கும் அவர்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்?" என்று.

கேள்வி: இங்கிருந்து வெளிநாட்டிற்கு எப்படி தியானம் செய்விக்கிறீர்கள்?

பதில்: வாருங்கள் சொல்லுகிறேன். எப்பொழுது "நான்" என்ற அகங்காரத்திலிருந்து எவன் விடுபட்டு விடுகிறானோ, அவன் எங்கும் நிறைந்தவனாகி விடுகிறான். அதாவது இப்படியும் சொல்லலாம்-எல்லையற்றதில் கலந்துவிடுகிறான், அவனும் எல்லையற்றவனாகி விடுகிறான். எல்லையற்றவனான பின் அவனுக்கு உள்நாடு,வெளிநாடு என்றில்லாமல் எல்லா இடங்களும் சமமானதாகி விடுகிறது.

கேள்வி: சாதனா என்றால் என்ன?

பதில்: நல்ல அழகான முறையில் விளக்கம் தருகிறேன். சாதனா என்பதன் சரியான பொருள்—"சாத்"-இச்சை, "னா" -இருக்கக்கூடாது. இச்சை இருக்கக் கூடாது. அதாவது நமது ஆசை என்று ஒன்று இருக்காமல் எல்லாம் கடவுளின் இச்சை (விருப்பம்);அதுவே நமது விருப்பம் (ஆசை) என்றாகி விட வேண்டும். இதுதான் நம்மை இறைவனோடு ஐக்கியப் படுத்தும். ★

சரண் அடைக!

"ஆத்ம சமர்ப்பணத்தின் (Self-Surrender) முதற்படி கட்டுப்பாடு (Discipline) ஆகும். முன்னேற்றப் பாதையில் அடியெடுத்து வைப்பதற்கு இதுவே மிக முக்கியமானது. மனக் கட்டுப்பாடு செய்வது கடினமாக இருக்கிறதா? முதலில் உடற் கட்டுப்பாடு செய்யுங்கள்! பிரிசெப்டரின் நல்ல தகுதியும், சிறப்பும் அப்யாஸியின் மனதில் பதிந்து, மனக்கட்டுப்பாட்டையும் - அஃதாவது தன் மனத்தை வசப்படுத்தும் சக்தியையும்—நல்ல பண்பையும் அளிக்கும். இதை கற்றுக்கொள்ள —பெற்றுக் கொள்ள அப்யாஸிக்கு ஆவல் வேண்டும். இந்த முதல் படியில் காலெடுத்து வைத்துவிட்டால் உடல் அடுத்தடுத்த படிகளைத் தாண்டாமல் என்ன செய்யும்?"

புது உலகப் பேரொளி!

—B. M. சுந்தரம்-தஞ்சாவூர்

புண்ணியரே பூஜ்யரே புத்துலகப் பேரொளியே யாம்
மண்ணிலே மாந்தர்தமை மகிழ்வுடன் யாட்கொண்டு நீர்
பண்ணுவது பேருதவிப் பரிவுமிகும் பெருந்தகையீர் எம்
சென்னிதனில் நும்கழலைச் செழிப்புடனே பற்றுவோம்.

சகசமார்க்கப் பெயராலே சடுதியிலே மானிடரைத்
தகமையுடன் உய்விக்கத் தனிக்கருணை நிறைவுடனே
முரசமார்க்கத் திருஉருவே முழுமூலப் பரம்பொருளே
அரசயோக முறைகாட்டி அருள்புரியும் பெருந்தேவே

பொல்லாத அழுக்காறும் பொங்குறுகும் குணக்கசடும்
கல்லான நிலைபலவும் காற்றாக எமைவிடுத்து
இல்லாமற் பறந்துபோம் இறையாகும் நிலைகாட்டும்
நில்லாம லிதயத்துள் நீர்பாய்ச்சும் சக்தியினால்

தவசியரும் ஞானியருமித் தரணியிலே பலர்வந்தார்
அவசியமாய்த் தத்துவத்தை அவனிக்குப் பலசொன்னார்
இரகசியமாய்ப் பொருள்கூறி இழிவுறவே குழப்பினரே
அதிரசமாம் பரம்நோக்கி அழைத்தேகுந் திறமிழந்தார்

யாகம்பல செய்திடுவார் யார்தமக்கு நிகரென்பார்
தாகம்பல உள்ளடக்கித் தனியாராய்த் திரிந்திடுவார்
நாளும்பொருள் சேர்த்திடவே நானாவித பூசைசெய்வார்
பாவம் பல நல்லோரைப் பக்தராய்ச் சூழவைப்பார்

சித்துபல பெற்றிட்டார் சிலகால முயற்சியினால்
வித்தைபல காட்டிச்சில வீடுகளிற் பூசைகொண்டார்
முத்திநிலை எளிதாக்க முடியுமாமோ அவர்தம்மால்
சத்தியமும் வேறன்றோ வித்தைகளும் வீணன்றோ

காவியாலே கண்டதென்ன கானகத்தில் வாழ்ந்தென்ன
வாவியிலே குளித்தென்ன வரம்பலவும் பெற்றென்ன
பூமியிலே பிறவாமல் பூரணமாம் நிலைபெறவே
ஆசையுடன் வழிகாட்ட ஆரேனு மிங்குளரோ

பழக்கமாய் முன் வினையால் பலகோயில் எடுத்திளைத்தோம்
வழக்கமாய் வார்த்தையினால் வகைவகையாப் பேசினோமே
சழக்கமாய் வாழ்வதிலே சலிப்பேதும் பெற்றோமா?
விளக்கொணா விந்தையிலே விசுவாசம் கொண்டோமா?

சத்தியத்தை மொழிதற்கோ சத்தியத்தைக் காட்டுதற்கோ
சத்தியத்தில் உறைந்தவரே சாத்தியராம் அதனாலே
பத்திரமாய் விழித்திடுவீர் பார்நிறைந்த மானிடமே
உத்திரவா தந்திடுவேன் உய்ந்திடவே இதுவேவழி

கடைவிரித்த ஞானி முன்னே கடைகட்டிப் போனோமே
கடைக் கண்ணைக் கொண்டுளத்தைக் காணாத கயவராலே
கடை மீண்டுந் திறந்திங்கே காலம் வீண் போக்காதே
நடை போட்டு உட்சென்று நற்செய்தி பெறுவோமே

கண்மூடிக் கருத்துடனே கணப்பொழுது அமர்ந்திட்டால்
பொன்கூடும் ஒளிச்சிதறும் பொன்மலரா மிதயத்தில்
விண்கூடும் இறையதனை விரைவினிலே வருத்திடலாம்
கண்கூடு இதுவெனவே காலந்தான் உணர்த்திடுமே

மந்திரத்தால் ஆவதென்ன மாயத்தால் பெறுவதென்ன
அந்தரத்திற் புகுந்தங்கு ஆன்மவொளி துணைக்காட்ட
தன்திறத்தால் பரம் பொருளால் தளர்வின்றி யெமைச்சேர்க்க
நின்தரத்தில் எவருமுண்டோ திறமலரா யிப்புவியில்

நீர் வந்த நாடதனில் நீர் நின்ற காலத்தில்
நீர் சொன்ன மொழி கேட்க நிர்மலத்தின் முகங்காண
பேறென்ன பெற்றோமோ? பெரும் பிறவிக் கடல் தாண்ட
வேறெந்த வழியுந்தான் வெறும்பேச்சு வாவியுமே

கருவெடுக்கும் பிறவிதனைக் கலிதனிலே தீர்த்திடவே
உருவெடுத்து மானிடராய் உதித்தபரம் பொருளேநீர்
குறைவிடுத்த காலமே யிக் குவலயத்தி லருள்வீரேல்
மருவெடுக்கும் மாச்சாதனை மண்டலத்தில் பலர் கொள்வர்.

கருவிருளும் பகலெல்லாம் கலங்காமல் எமைக்காத்து
கருவுருவை கனிவுடனே கலங்காமல் பெறவைத்துக்
குருபிரான் எனவந்து குறைபோக்கி யெமையுயர்த்தும்
திருவேராம் சந்த்ரரின் திருவருளே துணைநிற்கும்.

சகஜ மார்க்கம்

காலஞ்சென்ற பிரிசெப்டார்

—திரு. R. A. மீனாட்சிசுந்தரம் — இராஜபாளையம்.

உலகினர் நாடுவது இன்பமேயாகும். அதனை அடைவதற்கு அவர்கள் நாடுகின்ற வழி பலவாகும். அவ்வழிகள் அவரவர் அறிவு நிலைக்கேற்ப அமைகின்றன. அவ்வழிகளே மார்க்கங்கள் எனப்படுகின்றன. ஆத்ம தத்துவத் துறையில் ராஜயோக அடிப்படையில் தோன்றியது சகஜ மார்க்கம். புதியதொரு இம்மார்க்கத்தை வகுத்துக் கொடுத்தவர்கள் ஸ்ரீராம் சந்த்ர மகராஜ் ஆவார்கள். இம்மகாத்மா உத்தரப் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த 'பதஹ்கட்' என்னும் ஊரில் 2-2-1873 வசந்த பஞ்சமியன்று அவதரித்தார். சகஜ மார்க்க சமர்த்த குருவாகிய இப்பெருந்தகை இன்று 'லாலாஜி' என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்டு போற்றப்படுகிறார்.

இன்று லாலாஜியின் வழித்தோன்றலாக ஸ்ரீராம்சந்த்ரஜி விளங்கிவருகிறார்கள். இவர் ஷாஜஹான்பூரில் அவதரித்த மகான். தமது குருநாதரின் பெயரையே தமது இயற்பெயராகப் பெற்றவர். இன்று 'பாபூஜி' என்றழைக்கப்படுகிறார். ஸ்ரீராம் சந்த்ர மிஷினின் ஸ்தாபக அத்யட்சகர். 1945-ஆம் ஆண்டில் தாம் தோற்றுவித்த மிஷனுக்குத் தமது குருநாதரின் திருநாமத்தையே சூட்டி அருள் தொண்டாற்றி வரும். தவயோகி. 'பாபூஜீ' அவர்கள் ஓர் இல்லற ஞானி. அபூர்வமான ஆன்மீக உன்னதி பெற்றவர்கள். பூரண ஞானம் பெற்ற மகான். சகஜ மார்க்க மெய்ஞ்ஞானி. சத்திய போதகர்.

தூய வாழ்க்கை நடத்தி ஆத்மீகத்துறையில் இப்பிறவியிலேயே உயரிய நிலையை எய்திட 'சகஜ மார்க்கம்' வழிகாட்டி வருகிறது. இயற்கை வழியில் இறைவனை உணர்தலே சகஜ மார்க்கம். எளிய முறையில் எவரும் தெளிந்து ஆன்மீகத்தைக் கடைப்பிடிக்க உதவுவதே இம்மார்க்கத்தின் நோக்கம். சற்குரு தமது யோக சக்தியால் சாதகனுக்குத் தெய்வீகச் சக்தியை ஊடுருவிப் பாய்ச்சி ஆன்மீகத் துறையில் முன்னேற வழி வகுத்துள்ளார். யோக சாதனையில் மேல் நிலைகளை அடைவதை காரிய சாத்தியமாக்குகிறது சகஜமார்க்கம். தெய்வீகச் சக்தியை ஊடுருவிச் செலுத்துதல் என்பது ஓர் உயரிய யோகசித்தி. இது 'பிராணாஹுதி' எனப்படுகிறது.

யோகியானவர் தமது சங்கல்ப சக்தியால் யோக சக்தி அல்லது தெய்வ ஒளியை, மற்றவர்களுக்குள் செலுத்தி அவருள்ளத்தில் தத்துவ மார்க்கத்தில் முன்னேறுவதற்குத் தடையாய் உள்ளவற்றை நீக்கிவிடுதலே இதன் சிறப்பான

அம்சம். நம் நாட்டுக்கே உரித்தான இக்கலை பல நூற்றுண்டுகளாக மறைந்து விட்டது அல்லது மறக்கப்பட்டது. அதனை மீண்டும் மறுமலர்ச்சியுறச் செய்து வரும் பெருமை சற்குரு 'பாபூஜி' அவர்களையே சாரும். ஊடுருவிச் செலுத்தும் மகா சக்தியைப் பெற்றவர் தமது ஒரு பார்வையாலேயே சாதகனின் மனத்தின் தற்போதைய நிலைக்கு மேற்பட்ட மகோன்னத நிலையை தற்காலிகமாகவோ, சாசுவதமாகவோ உண்டாக்கி விட முடியும். இந்த நிலையை வேறு விதமாக அடைய அப்பியாசிக்கு ஆயுட்காலமெல்லாம் பிடிக்கும். ஒருக்கால் மறுபிறவியும் தேவைப்படலாம்.

அஷ்டாங்க யோகத்தின் படிகளை சகஜமார்க்கத்தின் தியான சமயத்தில் ஒருங்கே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. சமாதிநிலை சகஜமார்க்கத்தில் இயற்கையாகவே அடையப்படுகிறது. சகஜ மார்க்கத்தில் குருவால் ஊடுருவிச் செலுத்தப்படும் சக்தியாலும் சுலபமான மனப் பழக்கத்தாலும் பரிசுத்தம் ஏற்படுகிறது. ஆத்ம தத்துவத்தில் உயரிய நிலையை ஒரு சில வாரங்களில் அடையலாம். சகஜ மார்க்கத்தால் காலமும் கஷ்டமும் குறையும். கடைத்தேற்றமும் கைகூடும். மனத்தை இழுத்துப் பிடித்து அகக் கலவரங்களைக் களைந்து ஆத்மாவுக்கு அமைதிப் பயிற்சியளிப்பதில் சகஜமார்க்கத்தில் சரியான வழி காட்டப்படுகிறது.

தொன்றுதொட்டு துறவறத்தைத்தவிர வேறெந்தத் துறையாலும் யோக உயர்வு அடைய முடியாதென்று கூறப்பட்டு வந்த தத்துவத்துக்குப் பதிலாக சகஜமார்க்கம் இல்லற வாழ்க்கை நடத்திக்கொண்டே எவரும் மகத்தான, மகோன்னத உயர்வை ஆத்மத்தத்துவத்தில் அடைய முடியுமென்று அறைகூவல் விடுக்கிறது. இதுவே மிகுந்த ஊக்கம் அளிப்பதும், உயிருள்ளதுமான அம்சம். இக்கால சூழ்நிலைக்கேற்றது சகஜமார்க்கமேயாகும். ஆன்ம தத்துவம் துறவிகளுக்குத்தான் சாத்தியம்; சாதாரண மக்களுக்கு அப்பாற்பட்டதென்ற முடிவைத் தத்துவ ரீதியாக பொய்ப்பித்து சமுதாயத்தில் எந்த நிலையில் இருப்பவரும், எவரும் ஆத்மதத்துவத்தில் ஈடுபடலாம். எளிதில் அதன் பலனை அனுபவிக்கவும் செய்யலாம் என்று சகஜமார்க்க வாயிலாக மெய்ப்பித்து வருகிருர் நமது குருநாதர்.

குடும்ப வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டே ஒருவன் யோகி ஆகமுடியும், முக்தி அடைய முடியுமென்று மெய்ப்பித்து வருகிறது சகஜமார்க்கம். அது நம்மை எதிலிருந்தும் விடுபடச் சொல்லவில்லை. அதற்கு ஒரு அளவை நிர்ணயித்துக் கொள்ளவே சொல்கிறது. பற்றுக்களைச் சமநிலைப்படுத்தி எதிலும் மிதமாக ஈடுபாடு கொள்ளச் சொல்கிறது. அளவற்ற ஆசையின்றி பண்புடன் சகஜமார்க்கத்தைப் பின்பற்றி பயிற்சி பெறும் எவருக்கும் இப்பிறவியிலேயே கடைத்தேற்றம் கிடைக்கும் என்பதே அதன் சத்தியபோதனை. அவ்வழியைப் பின்பற்றி சத்தியநிலை அடைய குருநாதரின் அருள்துணையை நாடுவோம், நலம் பெறுவோம். ★

ஒன்றற்ற தன்மையிலே ஒன்றிவிட்ட உத்தமரை ஒன்ருகப் போற்றி உயர்.

ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷன் நவயுக மாலை

—இரா. ச. வா. சிவராமகிருஷ்ணன், மதுரை.

1) பாரினில் போரிடும் போரிடர் பெருகவே
பாரதம் தீங்கினை நோக்கியே ஓடவே
தாரணி மீதினில் போலிகள் மலியவே
தெய்வத்தின் பேரால் சடங்குகள் நிறையவே
சீரணி மானிட ஜீவரைக் காக்கவே
சாஜஹான்பூரினில் பேரொளி பூத்தது
நேரினில் இறைவன் உறவினை உணர்த்தவே
ஸ்ரீராம் சந்த்ர மிஷனும் உதித்தது.

2) வினையொன்று விதைத்துப் பழக்கமே அறுத்தோம்,
பழக்கமே விதைத்துப் பண்பினை அறுத்தோம்.
கனியொன்று விதியாய் பண்பினால் அறுத்தோம்,
தந்தம் விதிக்குத் தாமே காரணம்.
துணையொன்று கருதி மனம்தனை நினைத்தோம்,
மனம் போன போக்கில் பிறவிகள் எடுத்தோம்,
இணையொன்றுமில்லா குரு தேவர் கண்டோம்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனை அடைந்தோம்.

3) யாரார் அடக்கிய போதிலும் அடங்கா
ஆசைகள் முறையாய் அடங்கிடக் கண்டோம்
வேராய் ஊன்றிய புலன் இன்பம் நீங்கியே
பேரும் அமைதி பெருகிடக் கண்டோம்.
சீராய் சத்குரு உயிர் ஊட்டப் / டிரான்ஸ் மிஷன் பேற்றினால்
இல்லற யோகியாய் வாழவும் முனைந்தோம்
நேராய் இறைவன் உறவினைக் கொண்டோம்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனை அடைந்தோம்.

4) ஏணியைப் போலாம் குரு தேவர் ஆணைகள்
நாமென்றும் மேற்கொண்டு நன்மையே அடைவோம்.
தூணினைப் போலாம் தேகத்தின் கோசங்கள்
ஐந்தினைத் தாண்டிட அருந்துணையாகிடும்
ஆணவம் முதலாம் ஆரிருள் மலங்களை
ஆவியாய் மாற்றிடும் ஆதியாய் மாற்றிடும்
மரணவர் ஆகிறோம் மாஸ்டரின் ஆசியால்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனில் உயர்ந்தோம்,

5) மதவெறி இனவெறி மாந்தரைப் பாழ் செய்யும்
மனவெறி பணவெறி மாய்ந்தினி ஓய்ந்திடும்.
இதநெறி குணநெறி இறைவனின் அருள்நெறி
இனிதெங்கும் ஓங்கிடும் இருவினை நீங்கிடும்
மதவழிச் சடங்குகள் மறைந்திடச் செய்திடும்
கலியுகக் கேடுகள் கழன்றிச் செய்திடும்
இதயத்தில் சத்திய உதயமே தோன்றிடும்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனில் வளர்ந்தால்.

6) கங்கையில் ஆடினால் கடும் பாவம் போகுமா
கல்லினைப் போற்றினால் கடவுளைக் காண்போமா
அங்கையில் மாலையாம் ஆயிரமாயிரம்
மந்திர ஜபமாம் சிந்தையில் விஷமாம்
தீங்கையே சேர்த்திடும் சடங்குகள் வேண்டுமோ
தாரணி உயர்ந்திட துணை ஒன்று வேண்டுமோ
தூங்கிடும் தெய்வீகம் மேம்பட வேண்டுமோ
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனைப் போற்றுவோம்.

7) எண்ணங்கள் தாமே செயலாய் மாறுது,
எண்ணங்களாலே உலகம் மாறுது,
எண்ணங்கள் தாமே மனமாய் ஆனது,
எண்ணங்கள் உயரவே தெய்வீகம் உயருமே
திண்ணமாய் நாமே தியானம் மேற்கொண்டால்
திண்ணமாய் மாஸ்டரும் எண்ணத்தில் தோன்றுவார்
திண்ணமாய் சென்டரல் ரீஜனில் / மத்திய மண்டலம் சேர்ந்திட
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனைப் போற்றுவோம்.

8) தூய்மையில் தூய்மையாய் சேர்ந்திடத் தூய்மையாய்
மாற்றிடும் தூய்மையே மாஸ்டரும் ஆவார்
வாய்மையில் வாய்மையாய் சேர்ந்திட வாய்மையாய்
மாற்றிடும் வாய்மையே மாஸ்டரும் ஆவார்
தாய்மையின் அன்பினால் நமக்காக வாழ்கின்றார்
வாய்ப்பினைப் போற்றியே அவர் வழி செல்லுவோம்
தாய்மெய் தந்தையும் தனிமுதல் தெய்வமாம்
ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷனால் உய்வோம்.

9) நாம் வாழும் ஊரே நமதன்பு இதயம்
நாம் துணைக் கொள்வது சகஜ மார்க்கம்
நாம் செல்லும் ஊரே சாஜஹான்பூராம்
நாம் செல்லும் மையமண்டலம் அதுவாம்
நாம் செல்லும் லட்சியம் குரு தேவர் இல்லம்
நாம் சொல்லும் மையம் அவரது உள்ளம்
நாம் என்றும் இணைவோம் குரு தேவர் உள்ளம்
ஸ்ரீ ராம் சந்திர மிஷனாம் இல்லம்,

மாஸ்டரின் இன்றியமையாமை

—P. ராஜகோபாலாச்சாரி,
பொதுச்செயலாளர், ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மிஷன்

எனக்கு முன்னால் பேசிய சகோதரர்களும், சகோதரிகளும் சகஜ மார்க்க முறையைப் பற்றி என்னவெல்லாம் சொல்ல வேண்டுமோ, அதைப்பற்றியெல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லி விட்டார்கள். எனவே, எதைப்பற்றிப் பேசுவது என்ற தர்மசங்கடத்தில் நான் இருக்கிறேன். ஏனென்றால் நம்முடைய சிந்தனைக்குரிய விஷயம் மிக எளிமையானது; எனவே மிகவும் சுருக்கமானதாக இருக்கிறது. சகஜமார்க்க முறையைப்பற்றி அழுத்தமாகச் சொல்வதானால் அதனுடைய எளிமைத் தன்மையை—பயிற்சியில் உள்ள எளிய நிலையை (மிகவும் ஆச்சரியமானது என்ன தெரியுமா? நம்முடைய பூரணத்துவம் என்ற இலட்சியமே முற்றிலும் எளிமையானது என்பதே அந்த ஆச்சரியம்) அப்படிப்பட்ட எளிய இலட்சியத்தைப்பற்றித்தான் இப்போது நாம் சிந்திக்கப் போகிறோம்.

மனித இன வளர்ச்சியை நோக்கி—மனித இன வளர்ச்சியின் மறைந்துள்ள சக்திகளை நோக்கி எழுகின்ற ஏதாவது ஒரு முன்னேற்ற முறையை—அல்லது ஏதாவது ஒருவகை தியான முறையை—அல்லது ஏதாவது ஒரு வகை யோக சாதனையை அபிவிருத்தி செய்து கொள்வதிலே மக்கள் ஈடுபட்டு வருவதை உலகமெங்கும் மனித இன வரலாற்றிலே நாம் பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

உலகில் உள்ள யோக முறை அல்லது மத சம்பந்தமான அல்லது மறை பொருள் மிகுந்துள்ள எல்லா நூல்களிலும் இப்படிப்பட்ட சோதனைகள் மிகுதியாகவே இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில வெற்றிகரமாகவும், பல இயற்கையாகவே வெற்றி பெறாதவையாகவும் அமைந்துகிடக்கின்றன. சாதாரணமாக, யோக முறையிலே மூன்று அம்சங்கள் இருப்பதை இந்த நூல்கள் அனைத்தும் வற்புறுத்துகின்றன.

இலட்சியத்தை அடைந்திட முன்னேற்றப்பாதையில் உள்ள சீடர் அதாவது அப்யாஸிதான் முதல் அம்சம். தன்னுடைய ஆயுட்காலத்திலேயே அடைந்திட

Translation of the lecture—**The Need For A Master**—By **Shri. P. Rajagopalachari** at Copenhagen, Denmark, published in "SAHAJ MARG IN EUROPE" (PP. 246—261).

வேண்டும் என்று அவர் ஏற்படுத்திக்கொள்கிற இலட்சியம் இரண்டாவது அம்சம். அப்யாஸியையும்,இலட்சியத்தையும் இணைத்திடும் அடுத்ததான மார்க்கம் மூன்றாவது அம்சம்; அந்த மார்க்கத்தின் வழியாகவே இலட்சியத்தை அவர் அடைந்திடுகிறார். ஆனால் நான்காவதும் மிகவும் முக்கியமானதுமான ஓர் அம்சத்தைப் பொதுவாக அனைவரும் மறந்துவிடுகின்றனர். அதுதான் ஒரு குருவின்—மாஸ்டரின் தேவை. அவர்தான் அந்தப் பாதையிலே நம்மை நடத்திச் செல்லக் கூடியவர்.

நம்மை இட்டுச் செல்ல (நாம் நடந்து செல்லும்) பாதை இருக்கிறது என்பதை மட்டும் அறிந்திருப்பது போதாது. ஏனென்றால் அந்தப் பாதையில் ஏதும் நடக்கலாம். வழியில் உள்ள படுகுழிகளில் நாம் தடுமாறி விழலாம். ஆகவே, நம் தேவை ஒரு பாதை வேண்டும் என்பது மட்டும் ஆகாது; அப்பாதையிலே நம்மை நடத்திச்செல்லுகிற நபர் ஒருவர் நமக்குத் தேவை. இதற்காகவே, ஒரு குரு தேவை என்று யோக முறைகள் கூறுகின்றன. நாம் மாஸ்டர் என்கிறோம். அதுதான் மிகவும் பிரதானமானது.

இந்த நான்கு அம்சங்களை வரிசைப்படுத்திச் சொல்வதானால் இப்படிச் சொல்லுவேன்—இலட்சியம், மார்க்கம், மாஸ்டர்—இம்மூன்றும் சம முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. தொடக்க நிலையில் அப்யாஸி குறைந்தபட்ச முக்கியத்துவம் உடையவர். ஏனென்றால், இறுதிலட்சியத்தை நோக்கித் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ள அவர் முயன்று கொண்டிருப்பவர், அதனால் அவர் கடைசி முக்கியத்துவம் பெறுகிறார்.

ஆகவே ஆரம்பத்தில் அப்யாஸி மிகக்குறைவான முக்கியத்துவத்திலிருக்கிறார். ஆனால், தன்னுடைய சொந்த வளர்ச்சியில் அவர் ஈடுபட்டிருப்பதால், அவரைப் பொறுத்த மட்டிலும் அவர் மிகவும் முக்கியமானவர். மற்ற விஷயங்கள் முக்கியத்துவம் இழக்கின்றன. எனவே யோக முறை நாட்டத்தில் தான் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவர் என்று அப்யாசி நினைக்கிறார். ஆனால் இங்குதான் பிரச்னை வருகிறது. நானே முக்கியமானவன் -- நான் தான் முக்கியமான அம்சம் என்று நினைக்கிற பொழுது, என்னுடைய வளர்ச்சியே பிரதானமானது என்று நான் கருதுகிற போது, செல்லும் மார்க்கத்தின் மதிப்பும் முக்கியத்துவமும் குறைவது என்பது இயற்கையே; மார்க்கத்தில் வழிநடத்திச் செல்பவரின் இன்றியமையாத தன்மை குறையத் தொடங்குகிறது. இலட்சியத்தின் முக்கியத்துவமும் குறைந்து விடும்; அதுதான் எல்லாவற்றிலும் பரிதாபகரமானது; துரதிர்ஷ்டமானது.

யோக முறை என்ற வார்த்தை இன்று மிகவும் லேசாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது—அது சற்றுக் கவலை தரக் கூடியதே; பரிதாபகரமான விளக்கமே அது. மனத்தின் அளவிலும், உடலின் அளவிலும் கிடைக்கக் கூடிய எல்லா விதமான சாதனைகளையும் யோகமுறை என்ற வார்த்தையால் குறிப்பிடுவதைத் தான் நான் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். ஆனால் தெய்வீகத் துறையில் ஏற்படும் சாதனை என்ற பொருளில் அவ்வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவது அபூர்வமாகவே உள்ளது. அப்பொருளில்தான் யோகமுறை என்ற வார்த்தையைப் பயன்படுத்துவதே சரியானது. யோக முறை என்ற வார்த்தை சமஸ்கிருத வார்த்தை. கடவுட் தன்மையோடு—இறுதிநிலையோடு இரண்டற ஐக்கியமாதல் என்ற

அர்த்தத்தைத்தான் யோக முறை என்ற பதம் தருகிறது, வேறு ஏதோடும் ஐக்கியமாதலையோ, அல்லது இறுதிநிலை என்ற அந்த நிலையைக் விடக் கீழானதிலோ ஐக்கியமாதல் என்பதை அவ்வார்த்தை சுட்டவில்லை.

தான் என்பது மேலே வருவதால், இலட்சியம் என்பது கீழே போய் விடுகிறது. தன்னைப் பற்றிய வளர்ச்சி—தான் வளர வேண்டும். என்ற தணியாத வேட்கையிலே இறுதி லட்சியம் கீழே தாழ்த்தப்பட்டு விடுகிறது. சாதாரண பேச்சிலே இதைத்தான் ஆணவம் என்கிறோம். தான் என்ற அகம்பாவம் முழு-மையுமாக நிரம்பிவிடுகிறது. தான் என்ற முக்கியத்துவம் நிலைத்து விடுகிறது. செல்லும் மார்க்கத்தின் இன்றியமையாமை குறைகிறது; அம்மார்க்கத்தில் நம்மை அழைத்துச் செல்லும் குருவின் முக்கியத்துவம் குறைகிறது. நாம் நமக்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தைவிட, மார்க்கத்திற்கு, குருவிற்குப் பிரதான இடத்தைத் தராமல் குறைத்தே மதிப்பிட்டு விடுகிறோம்.

இந்த அம்சங்களுக்கு முறையாக—உரிய முக்கியத்துவம் அளிக்க முயன்றால் நமக்குள் ஏற்படும் முதல் விஷயம் என்ன தெரியுமா? ஒருவித அடக்கம்—பணிவு நமக்குள் அது இறங்குகிறது. ஏனென்றால், நான் எவ்வளவு தாழ்ந்தவன் என்ற உணர்வு, ஏதாவது ஒரு மார்க்கத்தில் நின்று குறிப்பிட்ட இலட்சியத்தை அடைந்திட நான் எவ்வளவு மேலே எழ வேண்டியிருக்கிறது என்ற உணர்வு, அந்த அடக்கத்தைப், பணிவை நமக்குத் தருகிறது.

அந்த அடக்கஉணர்வு நமக்கு ஏற்பட்டவுடன், மார்க்கத்தில் வெற்றிகரமாக நாமாகவே போக முடியாது என்ற நினைப்பு தானாகவே வந்து விடுகிறது. இந்த எண்ணம்—இந்த உணர்வு வருகின்றவரை மாஸ்டருடைய அவசியத்தை மக்கள் உணர்வதில்லை. குருவின் இன்றியமையாமையைப் புறக்கணித்து விடுகின்றனர்.

''எனக்கு ஒரு மாஸ்டர் தேவையா?''

''நமக்கு என்று ஒரு மார்க்கம் இருக்கிறது. நமக்கு என்று இலட்சியம் இருக்கிறது. நமக்கு ஒரு மாஸ்டர் தேவைதானா?'' — இப்படி மக்கள் அடிக்கடி கேட்கிறார்கள். இதைப் பற்றி இந்தப் பேச்சின் முடிவிலே நான் சொல்லுகிறேன். அல்லது இதைப் பற்றிய விளக்கம் தானே இடையிலேயே வந்தும் விடலாம்.

நமது இலட்சியம் என்ன என்பதை முதலில் நாம் நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நாம் அடைந்திட வேண்டிய இலட்சியம் மேலானதாக இருக்க (அது தெரியாமல்)கீழான இலட்சியத்தை நாம் நாடுவோமானால் நம்முடையஆத்ம சோதனை—நம்முடைய முயற்சி திருப்தியில்லாமல் முடிந்து விடுகிறது. நம்முடைய முயற்சி நிறைவு தருவதில்லை; உண்மையான உன்னத இலட்சியத்தை நாம் அடைய முடியாது. ஏனெனில் நாம் இலட்சியப் பார்வையைக் கீழே இறக்கி விட்டோம்; குறைத்து நினைத்து விட்டோம்.

துப்பாக்கியால் சுடுபவர்கட்குப் புரியும். தூரத்திலிருக்கும் பொருளை நாம் சுட முயலும்போது நம்முடைய குறியை உயர்த்தி வைத்துக் கொள்கிறோம். ஒரு பரீட்சையில் முதலாவதாக வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறபோது நீங்கள் முன்னணிக்கு வந்து விடுகிறீர்கள். அதைப் போன்றதே இது.

நீங்கள் அடைய வேண்டிய இலட்சியத்தை விட மேலானதாக உங்கள் நோக்கினை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நம்முடைய இலட்சியத்தையே கீழானதாக—தாழ வைத்துக்கொள்வோமானல் நம்முடைய சாதனை அதனைவிடத் தாழ்ந்து விடும். உண்மையான இலட்சியத்தைவிட நாம் கொண்டிருந்த தாழ்ந்த இலட்சிய நோக்குக்கும் குறைவான நிலையைத்தான் அடையச் செய்யும். எனவே, நம்முடைய இலட்சியம் எது என்று வரையறை செய்வது, முதலானதும் மிகவும் முக்கியமானதும் ஆகும்.

தகுந்த மார்க்கத்தை நாடுவது இரண்டாவது அம்சமாகும். சரியான மார்க்கம் அல்லது சரியான பாதை என்று நான் கூறமாட்டேன். ஏனெனில், இலட்சிய அடிப்படையில் பேசுவதானல் தவருன வழி என்று ஒன்றும் கிடையாது. வழியும் (அதாவது மார்க்கமும்) இலட்சியமும் சரியாக இணைக்கப்படாததே—சரியாகப் பொருத்தப்படாததே—தவறு அல்லது சரியானது என்ற கருத்துக் கொள்கையை உருவாக்குகிறது. ஆதலால் (சரி அல்லது தவறு என்ற வார்த்தைகட்குப் பதிலாக) ''தகுந்த'' என்ற வார்த்தை மெத்தப் பொருத்தமாக இருக்கிறது. நமது வளர்ச்சியில் அமையும் இலட்சியத்தை — மானிட ஜீவனின் லட்சியத்தை அடைந்திட தகுந்த வழியை நாம் நாடவேண்டும். பற்பல வழிகள் இன்றும் இருக்கின்றன. பற்பல வழிகள் ஏற்கனவேயும் இருந்திருக்கின்றன.

இங்குதான் அறிவு—இயற்கையின் இன்னருள் நமக்குத் துணை புரிகின்றது. நம்முடைய தேவைகள் என்ன என்று அறிதலோடு மட்டுமல்லாது, நம்முடைய இலட்சியத்தை அடைந்திட நம்மை உயர்த்திக் கொள்ள சரியான பாதையை நாம் நாட நமக்கு நல்ல புத்தியை வழங்குகின்றது. நமக்கு உதவி செய்ய நல்ல புத்தி இருக்கிறது. நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் மார்க்கங்களைப் பற்றி நாம் அறிய வேண்டும். நமக்கொரு வழிகாட்டியை நாடவேண்டும். இரண்டு அல்லது மூன்று மார்க்கங்களின் பயிற்சி முறைகளை நமது சிந்தை கணித்துவிட்ட பிறகு அல்லது மதிப்பீடு செய்த பிறகு, அவற்றுள் ஒரு மார்க்கத்தைப் பற்றி இறுதி முடிவுக்கு நாம் வந்து விடுகிறேம். அம்மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டு, பயிற்சியும் செய்ய முனைவதற்கு முன்பாக, அது நமக்கு என்ன வழங்கும் என்று அறிவதற்கு முன்பாக, நாம் அதுபற்றிய இறுதியான தீர்ப்புக்கு வந்துவிடுகிறேம். ஆன போதிலும், இலட்சியத்தை அடைவதற்கு நீண்ட காலம் ஆகலாம். ஆனல் ஒரு கார் ஓடுமா என்பதை அறியக் கூட அதிக நேரம் ஆகாது. நீங்கள் செய்ய வேண்டியது என்ன? காரில் உட்கார வேண்டியது; காரை ஸ்டார்ட் செய்ய வேண்டியது; அது ஓடுமா இல்லையா என்பதை அறிந்து விடலாம். அது ஓடா விட்டால் அதை புறக்கணித்து விடுகிறேம். அதைப்போல தன்னுடைய வளர்ச்சிக்கு என்று அப்யாஸி தேர்ந்தெடுக்கும் மார்க்கத்தை எடுத்த எடுப்பிலே-யே மதிப்பிட்டு விட முடியும். அதற்கு அதிக முயற்சியும் தேவையில்லை. அதிக நேரமும் வேண்டாம். ஆயினும் இன்றைய நவீன உலகில் நாம் அந்த நிலையில் இல்லை. நாமாக நுழைந்து அது சரிதான என்று நாமே முயன்று பார்ப்பதை விட, கைமேல் அதுபற்றிய அத்தாட்சி இருக்கிறதா என்பதில் தான் நாம் அக்கறை கொண்டவராக இருக்கிறேம்.

இதுவரை இலட்சியத்தைப் பற்றியும், மார்க்கத்தை—வழியைப் பற்றியும் பார்த்து விட்டோம். இப்போது மூன்ருவது அம்சமான மாஸ்டருக்கு வருகிறேன். என்னைப் பொறுத்த வரையிலும் மாஸ்டரின் தேவை மிகமிக உச்சகட்ட இன்றியமையாதது. ஏனென்ருல் மாஸ்டர் இல்லாமல் நாம் எதையும் அடைய முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. ஏன்? சாலைகளைக் காட்டும் படத்திலே சாலைகள்—பாதைகள் ஒழுங்காக குறிப்பிட்டிருக்கலாம். ஆனுல் படங்கள் போடப்பட்ட காலத்திற்குப் பின்னுல் எத்தனையோ மாற்றங்கள், விபத்துக்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். நான்காண்டுகட்கு முன்பு நாங்கள் அமெரிக்காவில் இருந்த போது நடந்த ஒரு வேடிக்கையான சம்பவம் நினைவுக்கு வருகிறது. ஓர் இளம் பெண் எங்களைக் காரில் அழைத்துச் சென்ருள். தன்னுடைய மடியில் சாலைகள் பற்றிய தேசப் படத்தை விரித்து வைத்திருந்தாள். நாங்கள் சேர வேண்டிய இடத்தை அநேகமாக அடைந்து விட்டோம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இன்னும் பத்து மைல்தான் இருக்கிறது. படத்தில் உள்ளபடி நாங்கள் போகும் இடத்தை அடைய நாங்கள் சென்று கொண்டிருந்த சாலை ஒரு நெடுஞ்சாலையோடு சேர வேண்டும். ஆனுல் நெடுஞ்சாலையைக் காணேம்! இந்த பத்து மைல் பயணம் (படத்தில் காட்டியபடி) தேவையில்லை என்பதை நாங்கள் மேலும் 160 மைல் பயணம் செய்த பிறகுதான் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. காரை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த பெண் அருகேயிருந்த காவலர் ஒருவரை அழைத்து சரியான பாதை எதுவெனக் கேட்டாள். "நீங்கள் பழைய படத்தைப் பார்த்துப் பயணம் செய்து விட்டீர்கள். இப்போதுள்ள புதிய படத்தை நீங்கள் பின்பற்றியிருக்க வேண்டும்"—என்று காவலர் சொன்னபோது வியப்பு கலந்த உணர்வு எங்களுக்கு ஏற்பட்டது.

பாதைகள் மாற மாறப் படங்களும் மாறுகின்றன. வளர்ச்சிக்கான மார்க்கங்கள் மாற மாற, மனிதர்கள் மாற மாற, மார்க்கங்களும் மாற்றப்பட வேண்டும். எனவே 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பாக என்ன சாத்யமாக இருந்ததோ, என்ன அனுபவ பூர்வமான சாத்தியக்கூறுகளைப் பெற்றிருந்ததோ அதுவே இன்றைக்கும் சாத்தியமானதாக இருக்கவேண்டுமெனத் தேவையில்லை. அம்முறை சாத்தியமானதாக இன்று இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. அது அப்படித்தானிருக்க வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை என்றுதான் கூறுகிறேன். எனவே, ஏற்கனவே இருந்து இப்போதும் இருக்கின்ற மார்க்கங்களின் சக்தியை அறிய நாம்தான் முயன்று பார்த்தறிய வேண்டும். அவை மிகத்தொன்மையானவை என்ற மதிப்பை பெற்று விளங்குகின்றன. தொன்மையானவற்றை நாம் போற்றுவதைப்போல யோக முறைகளையும் போற்றுகின்ரேம். ஆனுல் யோக முறைகளில் பழமை என்பதுஇல்லை. நாம் நமது அலமாரிகளில் வைத்துள்ள சில பொருட்களை "நான் இந்த விலைக்கு வாங்கினேன்" என்று கூறுவதைப் போன்றதல்ல யோக முறை. அவையெல்லாம் வெறும் பொருட் குவியல்கள்! பொருள்லயம் என்ற அளவிலே பழமை—தொன்மை—என்பது இருக்கலாம். துரதிர்ஷ்டவசமாக மக்களுள் முதுமை—பழமை—தொன்மை—அதிக மதிப்புப் பெறுவதாகத் தோன்றவில்லை. இன்றையச் சமுதாய அமைப்பிலே முதியவர்கட்கு உரிய மதிப்புத் தரப்படுவதில்லை. யோக முறைகளிலும் மதிப்பு, மதிப்பீடு என்பது உண்டு. ஒன்று 3000 அல்லது 5000 ஆண்டுகள் தொன்மையானது என்பதற்காக அது இன்றும் சாத்தியமானது என்று கூறமுடியாது; அது இன்றைக்கும் பலனளிக்கும் ஒரு பயிற்சியாக—மார்க்கமாக இருக்கும் எனக் கருத முடியாது.

இங்குதான் நம்மை வழிநடத்த மாஸ்டரின் தேவை ஏற்படுகிறது. அனுபவப் பூர்வமாக மக்கள் இதைச் சோதித்தறிந்திருக்கிறார்கள். தற்போது நிலவும் சூழ்நிலைக்களுக்கொப்ப வழிமுறைகளை மாற்றியமைக்கவே மாஸ்டர்கள் தோன்றுகிறார்கள். தற்போதைய நாகரிகத்திற்கேற்ப, மார்க்க நெறிகளைப் பொருத்தமாக மாற்றியமைக்க மாஸ்டர்கள் பணிபுரிகிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதும் மிக இன்றியமையாததும் என்னவென்றால் இன்றைக்கு நிலவி வரும் நிலைகளுக்கு ஏற்ப மார்க்கங்களை அமைத்தலும், அல்லது திருத்தியமைத்தலும் மாஸ்டர்களின் உன்னதமான பணிகளாக அமைகின்றன.

உதாரணமாக ஒன்றைப் பார்ப்போம். சில யோக சாதனை முறைகளைப் பயிற்சி செய்ய மணிக்கணக்காக, நாள் கணக்காக மாதக் கணக்காக, ஆண்டுக் கணக்காக ஆகலாம். ஒரு நாளில் 24 மணி நேரத்தையும் இந்த யோக மார்க்கங்களில் செலவிடுதல் என்பது இன்றைய மனிதனுக்குக் கொஞ்சமும் சாத்தியமில்லை.

இறுதி இலட்சியம் நமக்கு கிடைக்காது என்பதல்ல இதன் பொருள். ஏனென்றால், இலட்சியத்தை நாம் அடைய இயற்கை, என்றும் மறுத்ததில்லை.

இலட்சியத்தை அடைந்திட, இயற்கையானது இலட்சியத்தை நம் கண் முன்னே எப்போதும் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறது. அந்த இலட்சியத்தை அடைந்திட இயற்கையானது வழிமுறைகளை மாற்றித் தருகிறது. அதே நேரத்திலே, இலட்சியத்தை அடைந்திட சிறந்த முறைகளை, எளிய முறைகளை, சுலபமான முறைகளை நமக்கு வழங்கிக்கொண்டுதானிருக்கிறது.

இது நமக்குக் கிடைத்திட இயற்கையே மாஸ்டரை நம்மிடம் அனுப்பியிருக்கிறது. இந்நிலையில் பார்த்தால், மாஸ்டர்தான் மிகமிக உன்னதமான முக்கியத்துவத்தைப் பெறுகிறார். ஏனென்றால், அவர்தான் பழைய முறைகளை மாற்றியமைக்கிறார்; அவர்தான் பழைய அணுகுமுறைகளைப் புதுப்பிக்கிறார்; அப்போதுதான் இன்றைய வாழ்க்கைக்கு அவை பொருந்துகின்ற நிலையைப் பெறுகின்றன. மாஸ்டரின் முதலாவதும் மிக முக்கியமானதுமான தேவை இதனால்தான் ஏற்படுகிறது.

இரண்டாவது விஷயம்—அந்தப் பாதையில் பல தடவை அவர்தானே கடந்து சென்றிருக்கிறார்!

அவருடைய குரு அவரை வழி நடத்தியதன் மூலமாக, தொடக்கத்தில் அவரே இலட்சியத்தை அடையப் பாடுபட்டிருக்கிறார். பிறகு, இலட்சியத்தில் சேர்த்திட மக்களை வழி நடத்துதலின் மூலமாகவும் அந்தப் பணியைச் செய்து வருகிறார். ஒரு குறிப்பிட்ட பாதையிலே திரும்பத் திரும்பச் செல்லும் ஒருவர் அப்பாதையை பொறுத்த மட்டிலும் மிக்கத் திறமைசாலியாக—சகலமும் அறிந்தவராக ஆகிவிடுகிறார். தெய்வீகத் துறையில் இப்படிப்பட்டவர்களை வல்லுநர்கள் என்று சொல்லுகிறோம். எனவே ஒரு மாஸ்டர் வல்லவரே; ஏனெனில் ஒரே பாதையில் அவர் பல தடவை சென்றிருக்கிறார்.

அதிக முயற்சியால், அதிக காலம் செலவழித்து, அதிக மன எழுச்சியோடு நாமே பாடுபட்டு எதைப் பெறுகிறோமோ அதை மாஸ்டர் மிகச்சுலபமாக தந்து விடுகிறார். இதுதான் இரண்டாவது விஷயம்.

சகஜ மார்க்க முறையில் நாம் மிகக் குறிப்பாகக் குறிப்பிடும் மூன்றாவது அம்சம் அடுத்து வருகிறது. அது தான் நம்மை நாம் தூய்மைப்படுத்தும்—சுத்தப் படுத்தும்முறை. சமஸ்கிருதத்தில் சம்ஸ்காரங்கள் என்று சொல்லப்படும் கடந்த கால அழுத்தமான நினைப்புக்களை—நினைப்புக்களின் பலன்களை—பலன்களின் விளைவுகளைசுத்தப்படுத்தல் மூன்றாவது இன்றியமையாத அம்சமாகும். அவை நமக்குள் ஆழ்ந்து கிடக்கின்றன. இந்த விளைவுகளின் இழுவைச் சக்தியால்தான் நாம் இந்தப் பிறவி என்ற தளையிலே கட்டுண்டு கிடக்கிறோம். அந்த விளைவுகள் தூய்மைப்படுத்தப்படும் போது நமது மாஸ்டர் சொல்கிறபடி நமக்குள்ளே ஒரு வெற்றிடம் ஏற்படுகிறது. அதில் ஏதேனும் புதியது நிரம்ப வேண்டும். நமக்குள் புதைந்து கிடக்கும் கடந்த கால நம் செயல்களின் விளைவுகளை நீக்கிவிடும் போது—மாஸ்டரின் பேரருளால் அவற்றையும் போக்கி விடும் போது—உண்டாகும் வெற்றிடத்தில் மாஸ்டர் அவர்கள் தனது பேரருளைப் பாய்ச்சுகிறார்—தன்னுடைய "பிராணாஹுதி" முறைப்படி இறையருளைப் பாய்ச்சிச் செலுத்துகிறார். இதுதான் மாஸ்டரின் பணியிலே நான்காவது அம்சமாகும்.

தூய்மைப்படுத்தும் முறை பற்றிய விளக்கத்தைத் தற்போது இந்த அளவில் நிறுத்திக்கொண்டு அடுத்த விஷயத்திற்கு போகிறேன். உண்மையான—மிகவும் பொறுப்பான சிலர் கடந்த காலத்தில் யோக முறைகளை உளப்பூர்வமாகக் கடைப் பிடித்து வந்திருக்கின்றனர். தங்களுடைய உணர்வுகளை அடக்கி, மனித உந்துதல்களை ஆண்டு ஒடுக்கி, ஒரே விடாப்பிடியான—உறுதியான—அசைக்க முடியாத ஆர்வத்தோடு யோக முறைகளைக் கையாண்டு வந்தார்கள். ஆனாலும் அவர்களும் உன்னதமான அந்த லட்சியத்தை அடைந்திட முடியவில்லையே!

இதைப் பற்றிப் பல ஆண்டுகள் நான் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்புதான்—நான் தியானத்தில் உட்கார்ந்திருந்த போது இதற்கான விடை எனக்குக் கிடைத்தது.

அப்யாஸிகள் ஏதாவது ஒரு வழியில் தங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திக் கொண்டு தங்களுக்குள்ளே வெற்றிடத்தையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். இந்த வெற்றிடத்தை நிரப்பப் போவது எது? ஒன்றைத் தயவு செய்து குறித்து வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

வெற்றிடம் ஒன்று ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்தப் பொருளால் அந்த வெற்றிடம் நிரப்பப்பட வேண்டுமோ அதனோடு வெற்றிடம் இணைக்கப்படா விட்டால் அந்த வெற்றிடம் கண்டதையெல்லாம் இழுத்துக் கொள்ளும்—ஈர்த்துக் கொள்ளும் நிலையிலே இருந்துவிடும். நமது வீடுகளில் வெற்றிடத் துப்புரவுக் கருவிகள் (Vacuum cleaners) இருக்கின்றன. அந்தக் கருவிகளை வீட்டில் உள்ள விரிப்புக்களின் மேலே பயன்படுத்துகிறபோது அது தூசு, துப்பட்டைகளை ஈர்த்துக் கொள்வதை நாம் அறிவோம்.

இரசாயனத் தொழிற்சாலையில் ஓர் உலையிலிருந்து இன்னொரு உலைக்கு இரசாயனப் பொருள்களைக் கடத்த வேண்டுமென்றால் இரண்டாவது உலையை வெறுமையாக்கி—அதிலுள்ள காற்றைக்கூட நீக்கி விட்டு அதை வெற்றிடமாக்கி விட்டு—இரண்டையும் இணைத்தவுடன் முதல் உலையில் உள்ள பொருள் தானாகவே இரண்டாவது உலைக்கு வந்துவிடுகிறது. அப்படி இணைக்காவிட்டால், வெற்றிடமாக்கப்பட்ட உலையில் காற்றும், தூசும்தான் நிரம்பும். கார்களில்கூட சுத்தக் காற்று, இயந்திரப்பகுதிக்குள் வர இதே முறையைத் தான் கையாளுகிறோம். கார்களில் இருக்கும் அந்தக் கருவிகளைச் சரியாகப் பொருத்தாவிட்டால் அதில் களங்கப்பட்ட காற்றுதான் நிரம்பும்—சுத்தமான (Fresh) காற்று நிரம்பாது.

இதுதான் ஒரு அப்யாஸிக்குள் நிகழ்கிறது. அப்யாஸி உண்மையானவர்தான். அவருடைய பயிற்சி முறைகளில் அவர் நம்பிக்கையோடுதான் ஈடுபட்டார். ஆனால் அவருக்குச் சரியான வழி காட்டுதல் இல்லை. அவரது முயற்சி உன்னதமான இறுதி நிலையோடு—பூரணத்துவம் என்ற இறுதி நிலையோடு இணைக்கப்படவில்லை. பல ஆண்டு முயற்சியின் பலனாக அவர் தனக்குள் வெற்றிடத்தை உருவாக்கிக் கொண்டார். ஆனாலும் அவர் எதை எதை உதறித் தள்ளினாரோ அவையெல்லாம் மீண்டும் மீண்டும் வருவதை அவர் உணர்கிறார். இதன் காரணம் இலேசாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதே.

இப்படிப்பட்ட அப்யாஸிகளுக்கு சரியான மாஸ்டர்கள் இருந்து—அவர்களோடு அப்யாஸிகள் உண்மையான அன்போடு தொடர்பு கொண்டிருந்தால்—பக்தியோடு இணைப்புப் பெற்றிருந்தால், உள்ளார்ந்த பற்றுதலோடு—தெய்வீகத்தன்மையாலான பக்தி சிரத்தையோடு இணக்கம் கொண்டிருந்தால்—மாஸ்டர் என்னென்ன பெற்றிருக்கிறாரோ அதெல்லாம் அப்யாஸிக்கும் கிடைத்திருக்கும். மாஸ்டரிடம் இருப்பதையெல்லாம் அப்யாஸி பெற்றிருப்பார். மாஸ்டர் வெளிப்படையான முன்னேற்றம் பெற்றிருந்தால் அப்யாஸியும் அந்த முன்னேற்றத்தை அடைவார். மாஸ்டரிடம் அறிவு நிரம்பியிருப்பின் அப்யாஸியிடமும் அறிவு நிரம்பும். மாஸ்டர் ஞானச் செல்வராக இருந்தால் அப்யாஸியும் ஞானச் செல்வராக ஆவார். மாஸ்டர் மனம் அல்லது ஆத்மா சம்பந்தப்பட்டவராக இருந்தால் அப்யாஸியும் அப்படியேயாவார்.

எனவே இதிலிருந்து ஒன்று தெளிவாகிறது. அதுதான் இதில் பிரதானமானது. நாம் மாஸ்டரோடு நம்மை இணைத்துக்கொள்ள முடியாவிட்டாலும், மாஸ்டரே தன்னை நம்மோடு இணைத்துக்கொள்ளும் வல்லமையும் அன்பும் மிக்கவராக இருந்து, நம்முடைய தெய்வீக வளர்ச்சியின் உன்னத லட்சியத்திற்கு நம்மைக் கொண்டு செல்லும் வாய்ப்பும் சக்தியும் உடையவராக இருத்தல் வேண்டும்.

ஏனென்றால், நாம் நமக்குள்ளே எத்தனை வலியான வெற்றிடத்தை உருவாக்கி வைத்திருந்தாலும் தன்னிடம் இல்லாததை மாஸ்டர் நமக்கு எப்படிக் கொடுக்க முடியும்? நான் என்னைத் தவறான இடத்தோடு இணைத்துக் கொண்டு—எனக்குள்ளே எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பெரிய வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்துகிறேனோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு மிகுந்த தூசுகளையும் தேவையற்ற விஷயங்களையும்,

எனக்குள்ளே நிரப்பிக் கொள்வேன். முற்காலத்தில் யோக முறையில் இத்தகைய பரிதாபங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. மிகவும் உன்னதமான அப்யாஸிகள் கூட பொருத்தமற்ற தொடர்புகளால் தங்களுடைய தெய்வீக வாழ்க்கையைத் பாழ்படுத்தியிருக்கிறார்கள். பொருத்தமில்லாத மக்களோடும் தகுதியில்லாத மார்க்கங்களோடும் இணைப்புக் கொண்டதால் தங்கள் அரிய முயற்சிகளை விரயப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

நம்முடைய மாஸ்டர் தம்முடைய புத்தகங்கள் ஒன்றில் இப்படிக் கூறுகிறார்:- **"நீங்கள் சரியான குருவை அடையாவிட்டால் குருவே இல்லாமலே இருந்து விடுவதே மேலானது சரியான குருவின் இடத்தை வேறு எவராலும் நிரப்ப முடியாது."**

உன்னதமான லட்சியத்தை அடைய இயலவில்லை என்பதற்காகத் தாழ்ந்த இலட்சியத்தை அடையப் பாடுபடலாமா?

யாராவது உன்னத லட்சியத்தை அடைந்திட அவாக் கொண்டு, அரும் பாடுபட விரும்புவார்களானால், அவர்கள் தங்களுக்குச் சரியான, தகுந்த குரு கிடைத்திட — இலட்சியத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் தகுதிமிக்க குரு கிடைத்திட, நூறு பிறவியும் எடுக்கலாம். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக வேறு மாற்று ஏற்பாடுகளை அப்யாஸி செய்வாரானால் தன்னுடைய வளர்ச்சியில் முன்னேறவும் முடியாது, மாறாக கீழான நிலைக்கும் சென்று விடலாம்.

தகுதியற்ற குருவைப் பெற்றிருப்பதை விட குருவே இல்லாமல் இருப்பது சகஜ மார்க்கக் கொள்கையாகும். நாம் தகுதியில்லாத இடத்தோடு இணைப்பு வைத்துக் கொண்டால் நாம் நம்மை மேலும் இழிவான நிலைக்கு இட்டுச் சென்றவர்களாவோம். நான் குறிப்பிடுவது ஒழுக்க நெறிபற்றியது அல்ல. தெய்வீக முறையில் நம்முடைய பரிணாம வளர்ச்சியில் நாம் நம்மை வெகுவாகத் தாழ்த்திக் கொண்டவர்களாவோம்.

தான் தன் குருவோடு வைத்திருந்த நல்லிணக்கத்தால் மிகச் சிறந்த தகுதியும், மிகச்சிறந்த சாதனையும், மிகச் சிறந்த லட்சியமும் அடையப் பெற்ற ஒரு மாஸ்டரோடு இணைப்புக் கொள்வதன் மூலமாக, அந்த மாஸ்டர் நம்முடைய உட்புறத்தை வெற்றிடமாக்கி நம்முடைய முயற்சி இல்லாமலேயே அந்த வெற்றிடத்தில் தன்னையே அவர் நிரப்புவார்.

இது சாத்தியமானதே. ஏனென்றால் அவரே என்னைத் தூய்மைப்படுத்துகிறார் — எனக்குள்ளே வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்துகிறார் — தானாகவே அவரையே என்னுள் பாய்ச்சுகிறார். ஆம் அவர் தன்னையே நமக்குத் தருகிறார். இதைத் தான் நாம் பிராணாஹுதி என்கிறோம். இதை உயிரை உயிருக்குள் செலுத்தும் முறை எனலாம். எனவே மாஸ்டரே நம்மைச் சுத்தப்படுத்துகிறவர் என்பதை உணருகிறோம். மாஸ்டரே வெற்றிடம் உருவாக்குபவர் என்பதை அறிகிறோம்; மாஸ்டரே என்னிடம் வந்து, எனக்குள்ளே நிரம்பி, எல்லாவற்றிலும் தன்னைப் போலவே என்னை உருவாக்குகிறார். அப்போதுதான், அவரே மார்க்கம், அவரே இலட்சியம், அவரே அனைத்தும் என்பதை அறிகிறோம்; அவர்தான் நம்மை உன்னத லட்சியத்திற்கு அழைத்துச் செல்பவர் என்பதை உணருகிறோம்.

மெய்யான—தகுதியான—உரிய நோக்கிலே பார்ப்போமானால் தெய்வீக நெறியை அணுகுவோமானால் மார்க்கம், இலட்சியம், வழிநடத்துபவர் ஆகிய மூன்றும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக ஒன்றியிருப்பதை அறியலாம். இப்படி மூன்றும் ஒன்றாகி எங்கே நிற்கின்றதோ அங்கே நாமும் அதோடு ஒன்றிட முடியும்.

எனவேதான் நான் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்—நாம் தகுந்த மாஸ்டரை அடைவதுதான் மிக முக்கியமானது. எவர் நம்மை உன்னத லட்சியத்தோடு இணைக்கின்றாரோ அவரை—எவர் நம்முடைய உட்புறத்தைத் தூய்மைப் படுத்தி, நமக்குள்ளே வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்துகிறாரோ அவரை, நாம் அடைந்திட வேண்டும். இது சாத்தியமாகி விட்டால் காலம் நேரம் பற்றிய கவலையில்லை; சிரத்தை, முயற்சி பற்றிய பிரச்னை இல்லை; இடம், பொருள், ஏவல் பற்றிய ஏதும் இல்லை. சாதனை கணப்போதில் வந்து விடுகிறது. பரிணும தெய்வீக வளர்ச்சி நொடிப் போதில் சித்தியாகி விடுகிறது. நாம் செய்ய வேண்டியதென்ன?

இம்மையில் நாம் உழலும் பிறவி நிலையிலிருந்து—இந்தத் தோற்றத்திலிருந்து—தெய்வீக நிலையினை—தெய்வீகத் தோற்றத்தின் உன்னதமான ஆதிக்கத்திற்குள் நாம் குதித்துவிட வேண்டியதுதான்! ★

பக்தி

மனிதன் என்பவன் யார்? மனிதத் தன்மையால்—மனிதாபிமானத்தால் தூண்டப்படுபவனே மனிதன். ஆனால் சரியான பொருளில் பார்ப்பதானால் மனிதனை மனிதனாக ஆக்குபவனே உண்மையான மனிதன். அவன் என்னவாக இருக்க வேண்டும்? முழுக்க முழுக்க ஒரு முழுமையான மனிதனாக இருக்க வேண்டும். அவனை எப்படி நிர்ணயிப்பது? வழக்கத்திற்கு மாறான அல்லது விசித்திரமான காரியங்கள் செய்யும் மந்திரவாதியோ அல்லது ஜாலவித்தைக்காரனோ அவன் இல்லை. ஆனால் பக்தர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் பலர் அப்படிப்பட்ட ஜாலவித்தைக்காரர்களாக இருக்கின்றனர். தங்களை ஒரு விதமாக உயர்த்திக் காட்டிக் கொள்ள அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் அந்தத் தகுதிக்கு கிஞ்சித்தும் அருகதையற்ற நிலைமையில் உள்ளார்கள். அவர்கள் இதயங்கள் எங்கோ மேய்ந்து கொண்டிருக்க, துளசி மாலையை உருட்டிக் கொண்டு ராமா, ராமா என்று ஜெபித்துகொண்டிருக்கிறார்கள்

பிராணாஹூதி -ஓர் விஞ்ஞான முறை!

—ஈஸ்வர் சகாய்

எதையும் ஆராய்ந்து பார்க்கும் காலம் இது. எடுத்த எடுப்பிலேயே எந்த விஷயமும் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெறுவது என்பது எளிதானதன்று. அறிவார்ந்த முறையிலே அலசிப் பார்த்துத்தான் மக்கள் எதையும் ஏற்றுக் கொள்வது என்ற அளவிற்கு மன வளர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு அறிவியல் என்று எதைக் கருதுகிறார்கள்? கண் கூடாகக் காட்டப்படும் பொருளைக் கண்டு தெளிந்து ஒரு முடிவுக்கு வருவதையே அறிவியல் என்று சொல்லி, பழகிக் கொண்டோம். ஆதலால் பிரத்யட்சமான ஜடப் பொருள் அல்லாது அதாவது கண்ணால் கண்டு, அறிவால் உணர்ந்து கொள்ளப்படும் பொருளைத் தவிர, வேறு எதையும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

அறிவியலின் இந்த முறை தவிர, வேறு நுட்பமான, மென்மையான முறையிலே ஆய்ந்து, தெளிந்து, ஓர்ந்து, உற்று, உணரும் விஷயங்களும் உள்ளன. இப்படியாக, வெறும் ஜடப் பொருள் என்ற கண்ணுக்கும் பிற புலன்கட்கும் காட்சி தரும் விஷயம் பற்றிய தெளிவு முறைகளைத் தவிர, மற்றொரு விஞ்ஞான முறை இருக்கிறது. அது கடவுள், ஆத்மா போன்ற மிக நுண்ணிய, புலன் உணர்வுகட்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள் பற்றிய விஞ்ஞான முறையைத்தான் நாம் சுட்டுகிறோம். இவையெல்லாம் வெறும் பொருள்—விஷயம்— என்ற தன்மைகளை விட்டு, அறிவுக் கெட்டாத தொலைவுக்கு அப்பாற்பட்டவை. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? இன்றைய நவீன விஞ்ஞான முறைகளையெல்லாம் கடந்து விட்ட நிலையில், ஓர்ந்து, நுணுகி நுணுகி ஆய்ந்து, தெளிந்து, அறிந்து, உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய தன்மையில் இது உள்ளது. உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து — இறைவனை அறிதல் என்ற நிலையால் நேரிடையாக உணர்ந்து—சிந்திக்கப்படும் தெய்வீக விஞ்ஞானம் — தெய்வீகத்தால் ஆகும் விஞ்ஞானம்— தெய்வீகத்தை அறியும் விஞ்ஞானம் என்று இதைக் குறிப்பிடலாம்.

இறையருளைப் பாய்ச்சிச் செலுத்தும் முறையே பிராணாஹூதி எனப்படுகிறது. இது பற்றிய நேரிடையான அத்தாட்சி தேவை என்று மக்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் தெரியுமா? பல ஆண்டுக் காலமாக முயன்று பார்த்தும் இச்சக்தியைத் தங்களால் அறிந்து கொள்ள

"Pranahuthi — A Scientific Process" — by **Sri Iswar Sahai,**

முடியவில்லை என்று இவர்கள் கூறுகிறார்கள். இதைப்பற்றி நான் கொஞ்சம் கூட ஆச்சரியப்படவில்லை.

அப்படிப்பட்ட மக்களின் நினைப்பு இதுதான்—

ஏதாவது ஒரு சக்தி தங்களுக்குள் நுழைந்து செல்லும்—

அதனால் தங்களது வெளியுணர்வு தூண்டிவிடப்படும் அல்லது வெளிப்படையாக அச்சக்தியை அறிய முடியும்—

அப்படிப்பட்ட உணர்வு தூண்டிவிடப்பட்டதன் மூலமாக, ஏதோ ஒரு வித பிரமையான தோற்றம் தங்களுக்குப் புலப்படும்!

—இப்படித்தான் பலர் நினைக்கிறார்கள்

துரதிர்ஷ்டவசமாக அப்படிப்பட்ட ஒன்றும் இம்முறையில் (பிராணாஹுதி) இல்லை என்றே சொல்ல வேண்டும்.

மிகச் சரியாகச் சொல்வதானால், பிராணாஹுதியானது, சக்தி அல்லது அழுத்தத்தோடு எவ்விதத் தொடர்பும் கொண்டிருக்கவில்லை. உடலோடு தொடர்பு கொண்டு, அது ஒரு வித அதிர்வை, சக்தியை, இயக்கத்தை ஏற்படுத்திவிடும் என்றும் சொல்ல முடியாது.

மாஸ்டர் அவர்களின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், அது சக்தியற்ற சக்தி—வன்மையற்ற வன்மை—அழுத்தமற்ற அழுத்தம் என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம். வெறும் ஜடப்பொருள் என்ற அளவிலே பார்த்தால், அதற்கு எந்தவித அர்த்தத்தையும் தர முடியாது. இப்படிச் சொல்வது கூட, அதனுடைய உண்மையான அர்த்தத்தைத் தந்துவிடாது.

ஆனாலும், அதை அறிந்து கொள்ள, தக்க சான்று இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதை அறிவது மிக நுட்பமான அனுபவமாகும். அதை அவரவரே அறிந்துணர முடியும். நுண்மையையறியும் மென்மையான உணர்வாலும், தெளிவாக உணர்ந்திடும் பயிற்சியாலும்தான் அதை ஒருவர் உணர முடியும்.

ஏதோ, பௌதிக ஆராய்ச்சிச் சாலையில் வைத்து ஆராய்ந்து அறியப்படும் ஜடப் பொருளா அது? இல்லை! அதுபற்றிய உணர்வுகள் மிகவும் நுண்ணிய தன்மைய! மனம் இயற்கையாக இயங்கும் தன்மையோடு இயைபுடையதே! ஆயினும் அப்யாஸி அதை உணர்வதில்லையே! சில அப்யாஸிகளிடம் கேட்டுப் பார்த்தால் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—தாங்கள் ஒரு வித சாந்தத்தையும் அமைதியையும் உணர்வதாகக் கூறுகிறார்கள்— அது தவிர வேறு ஏதும் தாங்கள் உணர்வதில்லையென்றும் அவர்கள் கூறக் கேட்கலாம். இந்த விதமாகப் பார்க்குமிடத்து, தெய்வீக வாழ்க்கைக்குப் பிரதானமான மன அமைதி அவர்கட்கு ஏற்படுகிறதாயினும், அதனுடைய மதிப்பு அவர்கட்குப் பயன்படுகிறதை அவர்கள் உணர்வதாகத் தெரியவில்லை.

அவர்கள் நாடுவது என்ன தெரியுமா? கனவுலகத் தோற்றம் போலிருக்கும் ஒன்று அல்லது வேறு ஏதாவது அற்புத நிகழ்ச்சி தங்களுக்குள் நிகழவேண்டும்

என்று வேட்கை கொள்கிருர்கள். அப்போதுதான் பிராணுஹுதியின் மெய்ம்மையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் போலும்! இப்படிப்பட்டவர்கள் ஆத்மீகத் துறை—தெய்வீகத் துறைப் பயிற்சிக்குச் சற்றும் தகுதியற்றவர்களே!

பிராணுஹுதி என்பது ஓர் அற்புதமான யோக முறை. தன்னுடைய ஆத்மாவின் மிக நுட்பமான ஆற்றலால் அப்யாஸியிடம் மறைந்துள்ள நுட்பமான ஆற்றலுக்குப் புத்துயிரும் புதுவேகமும் ஏற்படுத்துகிருர் மாஸ்டர். இதுவே அப்யாஸியை முறையாக உருவாக்குகிறது. தெய்வீக முன்னேற்றத்தின் உயர்ந்த நிலேயேற்படுகிறபோது, யோகியின் உள்ளார்ந்த உணர்வானது முற்றிலுமாக மாசு மருக்கள் நீங்கிய நிலேயில் நிற்கிறது. அந்த நிலேயிலிருந்து மேலும் மாற்றம் பெற்று, தெய்வீக நிலேயையும் அடைகிறது. அதன் பலனுக, அவருக்குள் உறைந்துறங்கும் ஆன்மீக உணர்வு வெளிப்பட ஆரம்பித்து, இயற்கையின் பணிக்கு இயைய இயங்கத் தொடங்கி விடுகிறது. அவருடைய ஆத்மாவின் சக்தி மேலும் வலிமையடைகிறது. அவருடைய செயல்திறம் இயற்கையாகவும், தன்னிச்சையாகவும் உருவாகிறது. இயற்கையின் சக்தியும் யோகியின் சக்தியும் வேறு வேறு அல்ல என்னும் நிலேயை அடைகிறது.

யோகியின் எண்ணங்கள் எப்போதும் வன்மைமிக்கதாகவும், அவருடைய மனச்சக்தி வியப்புத் தரும் அளவிற்கு வலிமை மிக்கதாகவும் உருவாகி ஒளிர்கிறது. இப்படிப்பட்ட நிலேமையிலே, அந்தச் 'சக்தி' யானது யோகியிடமிருந்து எப்போதும் சுடர்விட்டு ஒளிபரப்பிக் கொணடேயிருக்கிறது. அவரைச் சுற்றியுள்ள அனேவருக்கும் அந்த ஒளியானது பாய்ச்சப்பட்டு அதன் தன்மையை அவர்கள் உணரவும் தொடங்கியிருக்கின்றனர். கொஞ்சநேரமே அவ்வுணர்வு இருப்பினும் அதன் ஆற்றல் அளப்பரியது.

தகுதியும் திறமையும் மிக்க ஒருவரால் அது பாய்ச்சப்படுகிறபோது—அவரது எண்ணத்தாலும் மன வலிமையாலும் பாய்ச்சப்படுகிறபோது - அது மிக மிக வலிமையுள்ளதாகவும் பயனுள்ளதாகவும் அமைகிறது. அதுதான் பிராணுஹுதி! இதை யோகமுறையில் செலுத்தப்படும் அருளுணர்வு என்றும் சொல்லலாம். இது மிக உன்னதமான, பயனுள்ள விஞ்ஞானப் பூர்வமான, முறையாகும்; இயற்கை முறை என்றுகூடச் சொல்லலாம். ★

"நெசவாளியின் அறிவு நுட்பத்தால் துணி நெய்யப்படுகிறது. அவரது கைகள் வேலேயில் ஈடுபடுகின்றன. அவரது கைகளின் இயக்கத்தால் அவர் அவருடைய அறிவை வெளிப்படுத்துகிருர். அறிவுத் திறமை — ஞானம் — இருப்பதற்கென்று ஓர் இடம் இருக்கின்றது. ஆனுல், அது கைகளின் வழியே வெளிப்படுகிறது. அதைப் போலவே, முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்து விடுமானுல், அபிவிருத்திக்கான அடையாளம் நிச்சயம் வந்து விடும்,,

குரு தேவரின் பிராணாஹுதிப் பெருமை

— இரா. ச. வா. சிவராமகிருஷ்ணன், மதுரை

1) ஒருபுறம் இறையியல் மறு புறம் உலகியல்
இருபுறம் சிறகெனப் பறந்திடும் பறவையைப் போல்
குருவருள் துணையுடன் இறையருள் இணைந்திட
சீருடன் அடைந்தேன் சகஜ மார்க்கம்
கருவறை நுழைந்திடும் கவலையும் நேராமல்
எளிதினில் தெய்வீக வழியினில் மேம்படவே
இருதயக் குகையினில் குரு தேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயனடைந்தேன்.

2) பெரும் பகை மனமது விரும்பிய துணையாய் மாறுது
இருவினை விலகுது இரும் பொத்த வைராக்கியம் வளருதுவே
கருங்கள மாசுகள் கணமதில் வேகுது
பெரும் புகையாகவே பின் புறம் போகுது
பெருந்தகை குருதேவர் பெருமையும் புரியுது
குருதேவர் நம்முள்ளே இறைவனாய்த் தெரியுதுவே
வருந்திடும் இதயத்தில் குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயனடைந்தோம்.

3) எனதெனும் மமதையும் யானெனும் அகந்தையும்
அடங்குது ஒடுங்குது அதிசயமாகுது எப்படி ஆனதுவோ!
சினமது தேயுது சீரிய இலட்சியப்
பாதையும் தெரியுது பேரருளே!
கணமதில் பிரியா காதலர் போலன்பு
குருதேவர் உறவினில் விரியுது புரியதுவே
எனதன்பு இதயத்தில் குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயனடைந்தேன்

4) நன்மையும் தீமையும் இன்றாய்ப் போகிட
நான்மறை தேடிடும் நடுமையாம் பூரணம் நன்றாய் சேர்ந்திடவே
இம்மையில் இன்மையில் இறுதியில் இணைந்திட
இன்பமும் துன்பமும் தூங்கக் கண்டேன்
அண்மையில் விளங்கிடும் ஆண்டவன் நினைவுடன்
அரும் பெரும் காரியம் எளிதாய் முடிந்திட நானும் கண்டேன்
செம்மை சேர் இதயத்தில் குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயனடைந்தேன்.

5) கோடையில் நிழலாய் கொடும் பசிக் குணவாய்
குருடனுக் கொளியாய் பொருளினில் சுவையாய் ஆவதெது!
ஓடையில் வழியாய் ஓதரும் நிலையா
வேண்டிடும் லட்சியம் ஆவதெது?
தேடையில் தெய்வீகத் தேட்டையாய் அமைவது
சத்குரு சகஜ மார்க்கம் அன்றோ
வாடையில் இதயத்தில் குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயனடைந்தோம்

6) அள்ளவும் கொள்ளவும் குறையுமோ அட்சய பாத்திரம்
அதைப் போல் குருதேவர் தவயோக உள்ளமும் நிச்சயம் நித்திய பாத்திரம் தான்
கள்ளமில் உள்ளமும் கருணையின் வெள்ளமும்
சத்திய உதயமாய் காட்சி தரும்
வள்ளலின் பேரருள் சேர்ந்திடும் பாக்கியம்
ஐயிரு ஆயிரம் ஆண்டினில் ஒரு முறை தான்
உள்ளதை உணர்ந்திட குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதிப் பயன் பெறுவோம்.

7) பிறக்கையில் மனிதர்கள் மனிதராய் பிறந்தனர்
இருக்கையில் இயற்கையை மீறியே செயற்கையில் மாறியே வாழுகின்றார்
இறக்கையில் அவர் பலர் மிருகங்களாகவே
ஐயகோ உலகினில் இறக்கின்றார்
இருக்கையில் விலங்கியல் மனிதர்கள் மாறிட
விளங்கிடும் மனிதரில் புனிதராய் தேறிடவே
இருக்கையில் இதயத்தில் குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயன் உண்மையே.

8) கவனம் கவனம் கவர்ச்சி செய் குருமார்கள் அதிகம் அதிகம்
கண்மூடிப்பழக்கங்கள் மண்மூடிப்போக நாள் வருவது நிச்சயம் நிச்சயமே
சுலபம் சுலபம் முழுமையாம் செம்பொருள்
இறைவனில் இணைப்பது சகஜ மார்க்கம்
தருணம் தருணம் வாருங்கள் சேருங்கள்
பணமில்லை பயமில்லை தேருங்களே
இரவிலும் பகலும் குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயன் பெறுங்கள்

9) தளருது தளருது நாட்செல்ல தேகமும் தளருது
நரை திரை மூப்பும் நமனிடம் சேர்த்திடத் துடிக்குதுவே
உளருது குழருது நாவும் நாடியும்
வினையொரு உடலிங்கு துடிக்குதுவே
வெளிறுது வெளிறுது கண்களும் மரணமும் நெருங்குது
அப்போதெப்படி இறைவனின் நினைப்பு வரும்
வழியிது வழியிது குருதேவர் பாய்ச்சிடும்
பிராண ஆஹுதியால் பயன் பெறுங்கள்

★

நம் பிரார்த்தனை

L. திருவேங்கடம், சேலம்.

"ஹே, பிரபோ!

மானிட ஜீவனின் லட்சியம் நீரே!
எங்கள் இச்சைகள் எங்கள் முன்னேற்றத்தைப் பாதிக்கின்றன
எங்கள் தெய்வமும், எங்களைக் கடைத்தேற்றும் சக்தியும் நீரே!"

யாதொரு காரியத்தில் ஈடுபடுவதற்கு முன், கடவுள் வாழ்த்துக் கூறித் தொடங்குவதுதான் நமது மரபு. அதே போன்று, நாம் நமது தியானத்தில் ஈடுபடுவதற்கு முன் செய்ய வேண்டியதும், நமது சகஜ மார்க்கத்திற்குரியதும், சாலச் சிறந்ததுமானதுவே, மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பிரார்த்தனையாகும்.

பிரார்த்தனை என்றால், மேலெழுந்தவாரியாக அல்லது பிறர் மெச்சுவதற்காக கடவுளை வழிபடுதல்— வேண்டிக் கொள்ளல்—அல்ல. எனின், நம்மை முழுதும் பகவானுக்கே அர்ப்பணித்து, அவரிடம் நாம் பரிபூரண அடைக்கலம்—புகுதலே நெறியான பிரார்த்தனையாகும்.

நமது சகஜ மார்க்கத்திலும், நாம் போற்றுதற்குரிய நம் சத்குருநாதர் —பகவான்—பாபூஜீ அவர்களின் பாதகமலங்களில் நமது மனதைபரிபூரணமாக அர்ப்பணித்து, அதாவது பூரண அடைக்கலம் புகுந்து ஓர் காரியத்தில்—(இங்கு) தியானத்தில்— ஈடுபட, அதன் முழுப் பொறுப்பையும் அவரே—மகாத்மா பாபூஜீ மகராஜ் அவர்களே — எடுத்துக்கொண்டு அதை நமக்கு எளிதே ஈடேறச் செய்வார் என்பது திண்ணம். இவ்வாறு புரிந்து மனமுவந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் அத்தகைய நம்பிக்கை தான் உண்மையில் நாம் எடுத்துக் கொண்ட நமது ஆன்மீகப் பயணத்துக்கு முன்னோடி ஆகும். இனி பிரார்த்தனையின் அம்சங்களைப் பற்றி சிந்திப்போம்.

ஹே,பிரபோ! என்று நம் பிரார்த்தனையின் துவக்கத்தில், நாம் அவரை (மகான் ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர பிரபுவை), விளிக்கிறோம். அதன் அடிப்படைக் கருத்தே: அவர் ஆண்டான் என்றும், நாம் 'அடிமை' என்றும் ஏற்படுகிறது. எனவே, அவரை நமது ஆண்டவராகவும், அவருக்கு நாம் அடிமை என்றும் ஏற்றுக் கொள்ளும்

"என்னிடம் இருப்பதையெல்லாம் நீ அபகரித்துக் கொள்வதையே நான் விரும்புகிறேன்."

மனப் பாங்கே—மன பரிபக்குவமே—நமது நெறியான சரணாகதியாகும். எனவே இதைப் புரிந்து கொண்டு, நான், எனது என்ற முனைப்பை விட்டு ஒழித்து, அவ்வாறு நாம் முழுமனத்துடன், நமது கண்கண்ட தெய்வம் ஸ்ரீபாபூஜீ அவர்களை கடவுளாகவே ஏற்றுக்கொண்டு, உண்மையில் சரண் புகுந்தோமெனின், 'த்யானம்' நமக்கு எளிதில் கை கூடி, அதில் நாம் முழு வெற்றி அடைவது உறுதி.

அடுத்து, "மானிட ஜீவனின் லட்சியம் நீரே" என்ற நமது பிரார்த்தனை-யிலுள்ள முதலடியை எடுத்துக் கொள்வோம். பொதுவாக ஞானிகள் இன்ப துன்பத்தைப் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள்; அதிலும்—குறிப்பாக —இறப்பதற்கு அஞ்சவே மாட்டார்கள்; இது மெய்ஞ் ஞானிகளின் இலக்கணம். புவியில் பிறந்தவர்கள் இறப்பதும், இறந்தவர்கள் பிறப்பதும் உலக நியதி. எனவே, இறந்-தால் பிறக்க வேண்டுமென அஞ்சியே (ஞானிகள்) இறவாமலிருக்கக் கடுந்தவம் இயற்றுகிறார்கள். எதற்கும் அஞ்சாதவர்கள், அஞ்சக் கூடாதவர்கள் பிறப்பதற்கு மட்டும் அஞ்சுகிறார்களே—அது ஏன்?

கடவுளை அன்புருவாக—அன்பு மயமாகக் கண்ட ஞானியர், யாவரிடத்தும் அன்பே செலுத்துபவர், பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு சற்றும் பொறுக்க இயலா-தவர்கள். அவ்வாறிருக்க, தன் பொருட்டே எவரேனும் அல்லலுற நேரிடின் அவர் தம் மனம் எவ்வாறு துடிக்கும்? யோசித்துப் பாருங்கள். ஆகவே, தான் இறந்தால் தன்னை மீண்டும் ஈன்றெடுக்கும் பொருட்டு, மற்றும் ஒரு தாய் பிரசவ வேதனையுற நேரிடுமே என்பதை உணர்ந்த மெய்ஞ் ஞானியர், தாம் பிறப்பதற்கு அஞ்சி (பயந்து) இறவாதிருக்கக் கடுந்தவம் புரிகிறார்கள். ("அஞ்சுவது அஞ்சாமை—பேதைமை — அஞ்சுவது அஞ்சல் அறிவார் தொழில் என்பதும் ஓர் இல்லற மெய்ஞ்ஞானி—வள்ளுவரின், வாக்கன்றோ!)

ஆதலால், பிறவாமைக்கு அடிகோலியாக உள்ள மரணத்தைத் தவிர்க்க வேண்டி தவமிருந்து ஈசனோடு—பூமா என்று நமது பாபூஜீ அவர்களால் சொல்லப்படும் பரப்பிரம்மத்தோடு—ஒன்றறக் கலந்து விடுவது மட்டுமே தான் மெய்ஞ்ஞானியர்களது குறிக்கோள், லட்சியம் ஆகும். அதே போன்று, சகஜ மார்க்க உண்மை அப்யாசிகளாகிய நமது ஒவ்வொருவரது லட்சியமும், இல்லற ஞானி —நம் கண்கண்ட (நடமாடும்) தெய்வம் ஸ்ரீபாபூஜீ அவர்களை—அவர் தம் மேல் நிலையை அடைவது ஒன்றே ஆகும் என்பதை பிரார்த்தனையின் மானிட ஜீவன் இலட்சியம் நீரே என்ற வார்த்தைகள் வலியுறுத்துகின்றன.

அடுத்து "எங்கள் இச்சைகள் எங்கள் முன்னேற்றத்தைப் பாதிக்கின்றன" என்ற வரியினின்று நாம் அறிய வருவது:-

முன் கூறப்பட்ட 'லட்சியம்' ஒன்று தான் நெறியான ஆன்மீகத்தின் வளர்ச்சி (அல்லது) முன்னேற்றத்தைக் குறிக்கும் என்பதில் சகஜ மார்க்க அப்யாசிகளாகிய நமக்கு ஐயப்பாடு இருக்காது—இருப்பதற்கு நியாயமும் இல்லை. எனவே, அந்த மேலான குறிக்கோளை விடுத்து, இதர உலகாயுத விஷயங்களில் மட்டும் ஆசை வைப்பதால் ஆன்மீக வளர்ச்சி (முன்னதனின்று, பின்னதில் மனம் செல்ல-எண்ணம் வேறுபடுவதால்)தடைப்படும் என்பது தெளிவு.

"எங்கள் தெய்வமும், எங்களை முன்னேற்றும் சக்தியும் நீரே" என்ற அடியிலிருந்து:-

இதுவரை நமக்கு வழிகாட்ட சிறந்த சத்குரு ஒருவரும் கிடைக்கப்பெருது தொன்று தொட்டு—ஜாதிமத அடிப்படை—பழக்க வழக்கத்தின் காரணமாக பல பல தெய்வங்களைத் தொழுது வந்துள்ளோம்.

ஆனால், நாம் பூஜிக்க வேண்டிய சரியான வழியாகிய இந்த ராஜயோக தியான மார்க்கத்தை நமக்கு கற்பித்து உதவுவதுமட்டுமன்றி, இந்த யோகத்திற்கே உரிய தனிச் சிறப்பு அம்சமான பிராணாஹுதி என்ற அடிப்படையில், நமது சத்குருபிரான், இல்லறஞானி போற்றுதற்குரிய பாபூஜீ அவர்கள் தமது தபோ பலத்தை அவரது சீடர்களாகிய நமது ஹிருதயத்தில் பாய்ச்சி, தியானத்தின் முழுப் பலனை அதாவது பேரின்ப நிலைக்கும் அப்பாற்பட்ட நிலையை இந்த (ஒரு)ஜன்மத்திலேயே உணர்ந்து உயர ஒன்றற்ற அந்த ஒருமையை நமக்கு அருள்பாலிக்கிருர்.

ஆகவே, நாம் நமது சத்குரு நாதர் மகாத்மா ஸ்ரீ ராம் சந்த்ர மகராஜ் அவர்களையே "எங்களைக் கடைத்தேற்றும் தெய்வமும், சக்தியும் நீரே" என்று மனமுவந்து ஏற்றுக் கொண்டு, வாயார வாழ்த்தி அவர் தம் பற்றற்ற பாதமலர்களில் தஞ்சம் புகுந்து நற்கதியை அடைய அவரே நமக்கு அருள் புரிவாராக! இதுவே நம் பிரார்த்தனை!

அவரருளாலே அவர் தாள் வணங்கிட
அவரருளிய அற்புதப் பிராத்தனை நமக்குக் கருவியாக,
அமைந்திருக்கின்றதன்றோ!

இது நல்ல சமயம்!

"இயற்கை உங்களைத் தன் மடியில் ஏற்றி வைத்துக் கொள்ள தன் அகன்ற கரங்களை விரித்துக்கொண்டு ஆவலோடு இருக்கிறது. தெய்வீக அருள் முழு வலிமையோடு பாய்ந்து கொண்டிருக்கிறது இப்போது பொருத்தமாக உள்ள இந்தத் தருணம் இன்னும் ஓராயிரம் ஆண்டுக் காலத்திற்குள் மீண்டும் வாய்க்காது. இதை தவற விட்டு விடாதீர்கள்!"

சத்குரு

T. M. பாலசுப்பிரமணியன், மதுரை.

உலகின் கண் மானிடராகப் பிறந்த அனைவரும் சிலகாலம் வாழ்ந்து மறைவது இயற்கை. இம்மரணத்திலிருந்து ஒருவரும் தப்பமுடிவதில்லையே! எனினும் மானிடராகப் பிறந்து இறவாத் தன்மையடைந்த ஞானிகள் பலரைப் பற்றி அறிகிறோம். அவர்கள் அந்தநிலையை எங்ஙனம் எய்தினர் என்று எண்ணி அதன்படி நடந்து நாமும் அத்தன்மையடைய முயல்வதே நமக்குச் சிறந்த வழி.

"மானிடராகப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திடல் வேண்டும் அம்மா" என்பது தமிழ்க்கவிஞர் கூற்று. கிடைத்தற்கரிய இம் மானிடப் பிறவியை நழுவவிடாது, இப் பிறவிப் பலனை முழுமையாக அடைய வழி காணுவதே மானிடப் பிறவியின் குறிக்கோள் ஆகும். நாம் எங்கிருந்து வந்தோமோ அந்த இடத்திற்குத் திரும்பிச் சென்றால்தான் நம் பிறவிச் சுழல் முற்றுப்பெறும். இதை உணர்ந்த ஞானியர்கள்தான் "இப் பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ" என்று எண்ணி அஞ்சி காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள் என்ற முதுமொழிக்கிணங்க இப் பிறவியிலேயே இறைவனை அடைந்து மனிதப் பிறவித்துயரிலிருந்து விடுபட முயல வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள்.

இப்படி அரிய மனிதப் பிறவி எடுத்த பலர் இவ்வுலகின்கண் வாழ்ந்து பிறவித் துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட வரலாற்றைப் படிக்கின்றோம். அவ்வாறு உயர்நிலை அடைந்த பலரும் பல்வேறுபட்ட வழிமுறைகளை நமக்குப் போதித்துச் சென்றுள்ளனர். அவரவர்கள் கால தேசவர்த்தமானத்திற்கொப்ப முறைகளை வகுத்துச் சென்றனர். அவ்வழிமுறைகளைப் பின்பற்றி உயர்நிலை அடைந்தவர்களும் உண்டு. ஆனால் காலப்போக்கில் அதற்குப் பிறகு தோன்றி அவ்வழியைப் பின்பற்றத் தொடங்கிய ஞானிகளும் அம்முறையை மானிடர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வந்தவர்களும், தத்தம் வழிதான் சிறந்தது, இவ்வழி முறைகளிலிருந்து சிறிதும் மாறுபடக் கூடாது என்று சட்ட திட்டங்களை வகுத்தனர். இதைப் பின்பற்றாதவர்களையும் வேறு வழி முறைகளைப் பின்பற்றியவர்களையும் தூற்றவும் அவர்கள் பின்பற்றும் முறை தவறுதலானது என்று கூறவும் அதற்கான காரணங்களைக் கற்பிக்கவும் தொடங்கினர். தங்கள் முறைகளைப் பின்பற்றுபவர்களை வேறுபடுத்திக் காட்ட சில விதிமுறைகளையும், கோட்பாடுகளையும், வழிபாட்டு முறைகளையும் ஏன் நடையுடை பாவனைகளையும் கூட ஏற்படுத்தினர்.

உண்மையில் இறைவனை அடைய வழிமுறைகளை எடுத்துக் கூற வந்தவர்கள் தங்கள் மார்க்கம்தான் சிறந்தது என்று வாதிட்டு மக்களிடையே ஒரு குழப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டனர். அவ்வப்போது ஏற்படுகின்ற கால மாறுதலுக்கு ஒப்ப, மனிதன் ஆன்மீகத் துறையை விட மற்ற துறையில் வெகுவாக மாறி அதை ஒப்புக்கொண்டுள்ளான். ஆனால் இந்த ஆன்மீகத் துறையில் மட்டும் தம் மூதாதையர்கள் பின்பற்றிய வழியிலிருந்து மாறுபட்டுத் தற்காலச் சூழ்நிலைக்கேற்ற சுலபமான வழிகளை ஏற்கத் தயங்குகின்றான். நமக்கு உபதேசம் செய்ய வந்த ஞானியர்களை விட அதை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூற வந்த அவர் வழித் தோன்றலாகியவர்களே இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம். அவர்கள் கூறும் முறைகளை அப்படியே பின்பற்றாதவர்கள் முன்னேற்றம் அடைய முடியாது என்று கூறுவதோடு கடுந்துன்பத்திற்கு உள்ளாக வேண்டும் என்றும் நம்மைப் பயப்படுத்தி வைத்துள்ளனர். இளமையிலிருந்து இம்மாதிரியான போதனையைக் கேட்டு வரும் மனித சமுதாயத்தினர் மாறுபட்ட ஆனால் எளிய மார்க்கங்களைப் பின்பற்றத் தயங்குகிறார்கள். அவர்கள் கூறும் முறைகள் இயற்கைக்கு மாறுபட்டதாகவும் இன்றைய சூழ்நிலைக்கு ஒத்தவை-யாகவும் இல்லை. உதாரணமாக ஆன்மீக முன்னேற்றமடைய விரும்புபவர்கள் இல்லற வாழ்க்கையிலிருந்து விடுபட்டுத் துறவியாக வேண்டும் என்கிறார்கள். உலகியல் பொருள்கள் மீது பற்று வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்கிறார்கள். ஆனால் தாங்கள் மட்டும் அதன் பயனை முழுமையாக நுகருவதிலிருந்து விடுபட்ட தாகத் தெரியவில்லை.

இயந்திரம் போல் காலை முதல் மாலை வரை ஏதாவது செய்து பொருள் சம்பாதிப்பதிலேயும் அதை மேலும் சேர்ப்பதிலேயும் நாட்டம் கொள்கிறார்கள். இதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டும் அதை அடைய வழிகாட்டும் மகான்கள் யார் என்று எண்ணி அவ்வழியைக் காட்டுவதாகக் கூறுபவர்களைத்தான் தங்கள் குருவாக ஏற்றுக் கொள்கிறார்கள். ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்கான வழிகாட்ட வந்த மகான்கள் தங்களை நாடிவரும் மக்களைத் திருப்திப்படுத்த சிலசில சித்து விளையாட்டுக்களைக் காட்டி அவர்களைக் கவர்கிறார்கள். அவற்றைக் கண்ட அல்லது பிறர் கூறக்கேட்ட பலரும் அவர் காட்டும் வழிதான் சிறந்தது என்று எண்ணி அவரைப் பின்பற்றத் தொடங்குகின்றனர். உயர்ந்த குறிக்கோளை அடையச் சென்றவர்கள் இம் மாதிரியான உலகியல் பொருள்களின் மீது ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டு அதை நாடுவதில் இன்பம் கண்டு உயர்நிலை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலிருந்து அறவே நீங்கி விட்டனர். ஆன்மீக முன்னேற்றத்திற்குச் சாதனை அவசியம் என்பதை வலியுறுத்துவதை விட்டு சிற்சில சாத்திரச் சடங்குகளை மட்டும் பின்பற்றச் சொல்லி ஆர்ப்-பாட்டங்களில் களிப்பெய்துவதிலேயே மூழ்கடித்து விட்டனர். அதில் திளைத் திருப்பதே பேரின்பம் என்று எண்ணி மன நிம்மதி காணத் துவங்கிவிட்டனர். ஆத்மபோதத்தை சாதனை மூலம் அனுபவித்தால்தான் அதன் உயர்வு தெரியுமே ஒழிய அதன் சிறப்பியல்புகளைப் புகழ்ந்து பேசுவதிலும் விமர்சிப்பதிலும் காலத்தைச் செலவழித்தால் பயனடைய முடியாது. ஆரம்ப நிலையில் உள்ள-வர்களுக்கு நுண்மையானதும் கண்ணுக்கும் புலப்படாததுமான பொருளின் மீது பற்றுதல் ஏற்படவேண்டும் என்பதற்காக எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளை

உருவகப்படுத்தி அவர்களிடையே நம்பிக்கையை உண்டாக்கத் தொடங்கினர். ஐம்புலன்களை ஒழுங்குபடுத்தி அவன் எண்ணம் செயல் இறைவன்பால் செல்ல பாடி மகிழ சில முறைகளை வகுத்தனர். ஆனால் அதுவே முடிவானது என்ற எண்ணம் நிலைத்து அதற்கு மேல் முன்னேற்றம் காண வேண்டும் என்ற எண்ணம் மறைந்தது. இந்நிலை வியாசர் பகவான் காலத்திற்கு முற்பட்டே வந்துள்ளது என்பது அவரே கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது.

உருவம் இல்லாத பரம்பொருளைத் தன் உள்ளத்தினுள் ஒரு உருவத்தைக் கற்பித்தது.

சொற்பதம் கடந்த பொருளைச் சொல்லால் போற்றியது.

எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளைப் போற்றுவதற்கு ஸ்தல யாத்திரை செய்தது.

—ஆகிய மூன்று தவறுகளைத் தாங்கள் செய்துவிட்டதாக மனமுருகி வேதனைப்படுகிறார். அதற்காக வருந்தி பகவானிடம் முறையிட்டுத் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டுகிறார். மானிடராகப் பிறந்தவர்கள் பலரும் பிற முறைகள் கடினமாக இருப்பதாலும் இயற்கைக்கு விரோதமாக இருப்பதாலும் அவற்றைப் பின்பற்ற அஞ்சுகிறார்கள். இல்லற வாழ்வைத் துறக்க முடியாதவர்களாக உள்ளனர். துறவிகள் என்று பறை சாற்றும் மகான்களின் போக்கை நாம் கண்டும் கேட்டும் வருகிறோம். இறைவன் படைப்புக்கு மாறாக நாம் செயல்பட எண்ணுவது மடமை; முயன்றாலும் முடியாது என்பது இன்றைய நிலை.

எப்பொருள் மீதும் அதிகப் பற்று வைக்காமல் அது நமக்கு எந்த அளவு தேவையோ அந்த அளவு பற்றைக் குறைத்துக் கொண்டு பரம் பொருள் மீது பற்றை வளர்த்து வந்தால் உயர்நிலை அடையலாம். இது இயற்கை வழியாகும் காம குரோதங்கள் போன்ற இயல்புகள் இல்லாது மானிட சரீரம் நீடித்து இருப்பது இல்லை. அந்த இயல்புகளை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு குறைக்கின்றோமோ அந்த அளவுக்கேற்ப அதிலிருந்து விடுபடுகிறோம்.

மேலும், இன்றைய மக்கள் அருளைவிட பொருள்தான் வாழ்க்கைக்குத்தேவை என்ற மாயையில் உழன்று வருகிறார்கள். அருளும் பொருளும் மனிதனுக்கு மிகவும் வேண்டப்படுவனவே. அவையிரண்டும் ஒரு பறவையின் இரு சிறகுகளைப் போன்றவை. பொருள் அருள் நெறியை அடையத் துணை புரிய வேண்டும்.

வாழ்க்கையில் பல தொல்லைகளும் துன்பங்களும் வந்து மனதை சஞ்சலப்படுத்தி வருகின்றன. வாழ்க்கை நலமாக இருக்கும் வரை மனம் வேறு எதையும் சிந்திக்காமல் நிம்மதி பெற்றுவிட்ட மந்த நிலையில் இருக்கிறது. அதுவே மேலும் நிலைக்க வேண்டும் என்று எண்ணி அதற்கான வழி முறைகளை நாடுகிறது. சண்டித்தனமான மாடு போல் அது நம்மை விட்டு அகல மறுப்பதோடு நம் முயற்சிக்கு எதிராகத் தொல்லை தர ஆரம்பிக்கிறது. இது நம் உள்ளம் பக்குவப்படாத நிலையில் உள்ளதால் ஏற்படும் சிக்கல். இன்பம் துன்பம் இரண்டும் நமது முன்னேற்றத்திற்குக் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்டவை என்று விருப்பு

வெறுப்பு இல்லாது அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை ஏற்படுத்திக் கொண்டால் அவற்றின் வேகம் குறையும்

இன்பம் ,துன்பம் இரண்டும் வேறுபட்டவை என்ற எண்ணம் நீங்க வேண்டும். இனிப்பு மிகுந்தால் கசப்பாக மாறுகிறது. காரிருள் மிகுந்தால் பிரகாசமாகிறது. அதிக ஒளி நம் கண்ணைக் காரிருளில் ஆழ்த்துகிறது. நீண்ட காலமாக மண்ணில் புதைந்து கிடக்கும் கரித்துண்டே ஒளி விடும் வைரமாகிறது. இவையாவும் வேறுபட்டதாகத் தோற்றமளித்தாலும் இரண்டும் ஒன்றே என்றும் அதன் பக்குவ நிலைக்கேற்ப அதன் தன்மை பெறுகிறது என்பதும் தெளிவாகிறது. இந்தத் தத்துவத்தை நாம் உணர்ந்தால் இன்பம், துன்பம் என்ற இரண்டிலும் ஈடுபடுவதன் வேகத்தை குறைத்துக் கொள்ளலாம். துன்பம் வருவதைத் தாங்குவதுதான் தவம் என்கிறார் ஸ்ரீராம் சந்த்ரஜீ மகராஜ் அவர்கள்.

மேற்கண்ட நிலையை அடைய விரும்பினால் உள்ளப்பயிற்சி தேவை. மனத்துக்கண் மாசில்லாதவனாகப் பெற்றால் அதுவே மேலும் முன்னேற்றமடையத் துணைபுரியும்.

இல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே அன்றாட கடமைகளைச் சரிவர செய்து இடையறாது இறைவன் எண்ணத்தோடு காரியங்களைச் செய்துவந்தால் இப்பிறவியிலேயே இறைவனோடு இரண்டறக் கலந்த நிலையை ஒவ்வொருவரும் உணரலாம். அதன் இன்பத்தைப் பெற்றுய்யலாம். தலைமீது குடத்தை வைத்துக் கொண்டு தெருவில் செல்லும் பெண் ஒருத்தி எங்ஙனம் வழியில் நடக்கும் வேடிக்கையை அனுபவித்துப் பார்த்துக் கொண்டு சென்றாலும், தன் தலை மீதுள்ள தண்ணீர்க் குடத்தை மறக்க மாட்டாள். அதுபோல் எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் தெய்வ சிந்தனையிலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாமல் காரியங்களில் ஈடுபட வேண்டும்.

மேற்குறித்த நியதிக்கேற்ப எல்லாம் ஒழுங்குற அமையப் பெற்றது தான் சகஜமார்க்கம். இது இன்றைய சூழ்நிலையில் யாவரும் எளிதில் கைக்கொண்டு ஆன்மீக முன்னேற்றமடைய செய்யும் எளியமுறை. இதை நமக்கு அளித்துத் தன்னை நாடி வந்தவர்க்கு அந்நிலையில் முன்னேற்றம் காண பிராணாஹூதி என்ற ஊடுருவிப் பாய்ச்சும் சக்தியால் எல்லாச் சாதகர்களையும் உயர் நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்பவர் நம் சத்குரு. அவர் நம்மைச் செய்யச் சொல்வதெல்லாம் இறைவன்பால் சரணாகதியடைந்து தினசரி அவர் கூறும் முறைப்படி தியானப் பயிற்சி செய்தலே. இவ்வளவு எளிமையான. இயற்கையானதுமான முறையில் உயர் நிலை அடைய வழி வகுத்துக் கொடுத்துள்ளவர் நம் சத்குரு. ஆசை முன்னேற்றத்திற்குத் தடையானது என்று கூறும் நமது குருநாதர் சாதகர் உயர்நிலையடைய வேண்டும் என்ற ஆசையில்லாத ஆசையை நிறைவேற்ற இன்னருள் பாலித்து வருகிறார். ஒவ்வொரு சாதகரும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் காணிக்கை அவர் கூறும் முறைப்படி தியானமார்க்கத்தில் ஈடுபடுவதேயாகும். அவர் இட்ட பத்துக்கட்டளைகளையும் வெறும் சொற் சித்திரங்களாகக் கருதாமல்-அவை தனக்கன்று, பிறருக்கு என்ற மனோபாவம் கொள்ளாமல்-அவற்றை நம்வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்துக் குருநாதர் காட்டுகின்ற 'சமுத்திரத்தை' அடையப் பாடுபடுவதே நமது குருநாதருக்கு நாம் செலுத்தும் இறைப்பொருளாகும். ★

நமது சின்னம்

உத்தரப் பிரதேசத்து பதஹ்கட்டில் (Fatehgarh) உதயமான ஸமர்த்த குரு மஹாத்மா ராம் சந்த்ரஜீ மஹாராஜரின் ஞாபகார்த்தமாகவும் அவர் பெயரைக் கொண்டும் ஸ்தாபனம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீராம் சந்த்ர மிஷனில் பின்பற்றப்படும் முறை இச்சின்னத்தில் செவ்வனே சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இம்முறையின் பெயர் ''ஸஹஜமார்க்கம்'' அதாவது இயற்கை வழி.

சின்னத்தின் அடியில் காணும் ஸ்வஸ்திகா, நாம் புறப்படும் ஸ்தானத்தைக் குறிக்கிறது. நாம் கொள்கைகள், பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள் கொண்ட இந்த நிலையிலிருந்து கிளம்பி, கஷ்டங்களையும் தடைகளையும் குறிக்கும் மலைப்பிரதேசத்தை ஊடுருவிச் செல்லும் ஸஹஜமார்க்கப் பாதையில் வெளியேறுகிறோம். சந்திரமண்டலம், சூரியமண்டலம் இவைகளைக் கடந்து மாறுபாடுகளையும்

ஸ்தூல நிலைகளையும் குறிக்கும் ஒளி, நிழல்களான கோளங்களின் வழியே சென்று, மேலும் மேலும் ஸூக்ஷ்மமாகி கிட்டக்கூடிய சிகரத்தையடைகிறோம். உதயசூரிய ஒளி மண்டலம் ஸமர்த்த குருவினுடன் பிறந்த புது ஆன்மீக சகாப்தத்தைக் குறிக்கிறது. ஸஹஜமார்க்கப் பாட்டையில் உள்ள எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் அவ்வொளி மண்டலம் பரவுகிறது.

சிருஷ்டிக்கு முற்பட்ட நிலையை ''இருள்'' என்று சொல்லலாம். அது ஒளியின்மையைக் குறிக்கும். ஒளியற்ற நிலையில் எது உண்டு? அதை ''இருள்'' என்று சொல்வோம். எல்லாவற்றிற்கும் முடிவில் எது உண்டு? அதற்கு 'இன்மை' என்பதே பெயராகும். 'இருள்', 'இன்மை' என்னும் சொற்களில் ஏதோ 'இருப்பதை'க் குறிக்கும் ஓர் கருத்து உள்ளிட்டிருப்பதால், மெய்யான பொரு–ளிலிருந்து விலகியது. மாறுதலற்றதும், நிரந்தரமுமான மேற்குறித்த வஸ்துவை ''ஒளியும் இருளும் அற்றது'' என்று சொல்வது பொருந்தலாம். பரிசுத்தமானதும் பரிபூரணமானதுமான இந்நிலையிலிருந்துதான் நம் தற்போதைய நிலை உருவாகியுள்ளது. இந்நிரந்தர சாந்தி மண்டலம் 'சின்ன'ச் சித்திரத்தின் மேல் கோடியில் காணப்படுகிறது. அங்கு ஒளியுமில்லை, இருளுமில்லை. அதன் கீழே காணப்படும் ''ஸத்யபதம்'' என்னும் மண்டலத்தில் ஸத்யமே முன்நிற்கும். ஆகையால் இது ஒரு ஒளி மண்டலம். ஆனால் ஒளி ஸூக்ஷ்மமான நிலையில் உள்ளது.

— மாஸ்டர் அவர்கள் அருளிய ''ஸத்யோதயம்'' என்ற நூலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

''நான் இந்தியாவிற்கு மட்டும் சொந்தம் இல்லை. இந்த உலகிற்கே உரியவன். ஆகவே நமது, உன்னத இலட்சி-யத்தை அடைந்திட அன்பில் ஒளிந்திருக்கும் அழகை— அகிலம் அளாவிய பேரன்பில் ஒளிந்திருக்கும் அழகுணர்வை எல்லோரும் அனுபவித்திட வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.''